CORNELIU VADIM TUDOR

DEZBATERI PARLAMENTARE

Şedinţa Senatului din 10 aprilie 2006
Demascarea Securităţii şi comunismului, lăsată pe mâna torţionarilor.

Doamnelor şi domnilor, am să mă refer la eforturile unora de a demasca securitatea şi comunismul. Ca să demaşti ceva, trebuie să ai o anumită autoritate morală. Şi să fii credibil. Numai aşa, demascarea de dragul demascării nu merge, parcă asistăm la un joc de copii întârziaţi mintal. Şi întârziaţi temporal, dacă ne gândim mai bine, fiindcă, efectiv, nu mai interesează pe nimeni astfel de lupte cu umbrele trecutului. I-aş sfătui pe încrâncenaţii inchizitori să ţină peroraţii din astea acum în faţa bătrânilor care stau la coadă ore-n şir pentru medicamente compensate. Sau într-o piaţă agro-alimentară unde săracii îşi numără ultimii bănuţi cu degete tremurânde. Sau la un miting şi marş de protest al sindicaliştilor din industrie şi agricultură.

Oameni buni, haideţi să punem la stâlpul infamiei securitatea şi comunismul, lăsaţi totul baltă şi veniţi după noi. "Europa ne priveşte" etc. etc. Cred că palavragii ar lua-o zdravăn pe cocoaşă şi abia ar scăpa cu fuga. Prezentul are cu totul alte priorităţi. Anticomunismul nu ţine de foame, domnilor, mai ales într-o ţară ruinată cu o populaţie înfometată. Agitaţia asta este creată şi întreţinută artificial de nişte pigmei care nu se pot face remarcaţi prin nimic altceva decât prin ţipete guturale, răfuieli personale, excomunicări. Pentru unii primitivi, războiul rece încă nu s-a încheiat, dimpotrivă. Forţând metafora, aş putea spune că în România războiul rece este o ciorbă reîncălzită de către unii impostori care nu au nici o meserie şi se află în criză de identitate. Ce-i drept, la spatele lor se află unii mccarthyşti îmbătrâniţi în rele din America, de la Freedom House şi de la Open Society, indivizi care nu pot pricepe că lumea s-a schimbat şi că nu ne putem răfui la infinit cu fantomele unor vremuri de mult apuse.

Stimaţi intoleranţi, generaţia aia cu care vă tot luptaţi voi a murit. Nu mai aveţi obiectul muncii decât dacă vreţi să-i dezgropaţi pe Ana Pauker, Teohari Georgescu, Alexandru Drăghici, Leonte Răutu, Vladimir Tismenţchi şi, eventual, să le spânzuraţi scheletele, aşa cum au făcut monarhiştii englezi cu cadavrul lui Oliver Cromwell când au revenit la putere. Iar crimele comunismului nu sunt cu nimic mai prejos decât crimele capitalismului pe care nu le puteţi ignora sau muşamaliza.

Nu mai faceți pe deştepții cu noi, că nu ne impresionați. Nu ați obosit să vă tot luptați cu umbrele, mințind că voi condamnați un sistem, când, de fapt, aveți nişte polițe precise de plătit?

De ce întoarceți spatele României reale cu veritabilele ei tragedii provocate de jungla capitalistă a ultimilor 16 ani, nicidecum de "dictatura de dezvoltare"?! Cu ce drept moral înjurați voi comunismul tocmai în clădiri construite pe timpul comunismului, cum sunt: Televiziunea Română, Casa Scânteii, Casa Poporului?

Eu nu sunt comunist, domnilor, sunt naționalist şi creştin, şi ştiți asta prea bine. Fac parte din generația care a avut o copilărie şi o adolescență plină de privațiuni, tocmai datorită vânzării barbare de la Yalta. "Istoria, un coşmar din care încerc să mă trezesc" - spunea un scriitor celebru.

Dacă nici noi nu am urât comunismul adus pe tancurile sovietice, atunci nu a mai făcut-o nimeni în țara asta. Dar pentru numele lui Dumnezeu, dacă tot vreți să condamnați ceva şi nu aveți altă treabă, atunci puneți la zid comunismul stalinist, instaurat în România prin trădarea săvârşită la Yalta de Franklin, Roosevelt şi Winston Churchill!

Devălmăşia asta, confundarea intenționată a anului 1950 cu anul 1970, adică a regimului străin care a băgat la Canal floarea intelectualității române cu regimul autohton care, cu greutate, a scos din temnițele bolşevice ce se mai putea scoate şi i-a ajutat pe supraviețuitori să revină la o viață demnă, nu vă face deloc cinste şi se întoarce împotriva voastră ca un bumerang.

Dar voi nu îndrăzniți să atacați răul la rădăcină, fiindcă atunci ar trebui să spuneți cine conducea partidul şi securitatea acelei epoci barbare: cei mai mulți torționari erau evrei, unguri şi ruşi. Hai, începeți cu ei, dacă vă dă mâna! Eu, ca doctor în istorie şi cunoscător al documentelor, ştiu bine ce spun şi am curajul răspunderii.

Printr-un contorsionism josnic voi însă îi bălăcăriți pe românii care au avut curajul să românizeze aparatul de partid şi de stat, îndepărtându-i din funcție pe veneticii sangvinari şi înlocuindu-i cu elementul autohton.

Au apărut deja mai multe lucrări de reabilitare a amantei lui Stalin, Ana Pauker, ca semn că linia a doua a Cominternismului nepotist a intrat în funcțiune şi încearcă să intoxice sufletele românilor.

În ceea ce mă priveşte, aş vota cu două mâini o lege de condamnare a crimelor comise de comunismul-stalinist, repet, deşi e târziu şi nu mai ajută la nimic. Aş vota, tot cu două mâini, şi o lege de condamnare a securității, dacă prin acelaşi act normativ s-ar repudia şi serviciile secrete străine, care au acționat şi acționează pe teritoriul României şi împotriva interesului său național.

Dar propagandiştii de profesie nu vor asta. Ei vor să-i pedepsească pe români şi să le inducă un permanent sentiment de vinovăție, ca nu care cumva să le treacă prin minte să-şi mai creeze vreodată vreun sistem de auto-apărare!

În loc să demaşte Mafia, care e vie, palpabilă şi face ravagii, agitatorii noştri demască o utopie, întrucât asta a fost comunismul, o utopie. El nu a existat, fiindcă nu se poate construi un sistem politic din lozinci şi manifeste, începând cu Manifestul Partidului Comunist din 1848. "O stafie cutreieră Europa", scria în acel manifest.

Dar acea stafie mai cutreieră Europa şi acum, după mai bine de 150 de ani, ea este prostia umană, intoleranța, lăcomia.

Doamnelor şi domnilor, am tăcut şi am tăcut până am considerat că a venit timpul să spun şi eu punctul meu de vedere pe tema asta: o temă falsă, repet, şi superfluă care seamănă cu gluma aceea referitoare la un român care îl pedepseşte pe un ungur pentru uciderea lui Mihai Viteazul. "Bine, dar asta s-a întâmplat acum 400 de ani", zice ungurul. "Nu-i bai, eu unu' abia acu' am aflat!" îi răspunde românul.

Păstrând proporțiile, cam aşa şi cu acest "tribunal" excepțional, care vrea să se constituie într-un pluton de execuție anacronic, ce trage după colț sau chiar îndărăt, orbeşte. Şi toate aceste eforturi sterile sunt încununate de cea mai sinistră alegere care se putea face: în fruntea Comisiei pentru studierea şi condamnarea crimelor comunismului a fost desemnat fiul unui agent al Moscovei! Fiindcă până acum numai prin asta s-a remarcat numitul Vladimir Tismăneanu, alintat Volodea. Frumos nume românesc. Este odrasla lui Leon Tismenițchi, agent NKVD, poreclit "Ciungul".

E ca şi cum la conducerea unei Comisii pentru studierea şi condamnarea nazismului ar fi cocoțat un copil al lui Hitler!

Ce oroare! Fi-su să-l atace pe ta-su! Volodea să sară la beregata lui Leonea! Dar e ridicol! Aşa ceva parcă e desprins din rețeta realismului socialist al "obsedantului deceniu", unde părinții îşi turnau copiii şi copiii îşi turnau părinții.

Iată o notă, pe care am primit-o astăzi, despre biografia acestui impostor.

Citez:

"VLADIMIR TISMĂNEANU

Născut la 4 iulie 1951, la Braşov. Absolvent al Facultății de Filozofie din Bucureşti. Sociolog la Institutul de Proiectări pentru Construcții Tipizate. Lector al Comisiei de Propagandă a Comitetului Municipal Bucureşti al P.C.R. şi al Comitetului Central al Uniunii Tineretului Comunist.

În octombrie 1981 a plecat într-o călătorie turistică în Franța şi Spania, refuzând să se întoarcă în România. După o escală în America Latină a emigrat în S.U.A.

Mama - Ermina Tismenițchi, medic, membră a PCR din anul 1933; participantă la războiul civil din Spania, în tabăra comunistă, tabăra accea, care incendia biserici şi omora preoți. După 23 august 1944 a deținut funcții semnificative în aparatul de partid de la Bucureşti.

Tatăl - Leon Tismenițchi, agent NKVD în România, membru al "nucleului dur" cominternist al PCR, făcând, în permanență, jocul Moscovei, torționar stalinist, care are multe victime pe conştiință."

Am încheiat citatul.

Acest Vladimir Tismăneanu e o nulitate absolută, deşi pozează în profesor pe la o universitate americană. Mai ştiu eu nişte profesori sau dramaturgi din aceştia, care se produc prin garaje, în fața unei asistențe de câțiva ciumeți.

Prin numirea acestui tiz al lui Vladimir Ilici Lenin - fiindcă la Lenin s-a gândit Tismenițchi când a ales numele pentru progenitura sa - toate demersurile aşa-zişilor anticomunişti de azi sunt compromise. E de-a dreptul grotesc să coordoneze o comisie anticomunistă fiul unui călău comunist! Desigur, nu poți condamna urmaşii pentru păcatele înaintaşilor, dar când ei, urmaşii aceştia, sar peste cal, se obrăznicesc şi vor să şteargă cu buretele istoria de 45 de ani a unui popor întreg, atunci se pot aştepta la reacții pe măsură. Să nu mai vină toți aventurierii şi veneticii, să ne dea lecții! De *"gauleiteri"* din ăştia suntem sătui până în gât. Aici e Țara românilor, asta să nu se uite niciodată!

Am să mă refer acum la dosarele Securității. Cine face cea mai mare gură pe tema asta, şi ea răsuflată? Tot unul cu bube în cap: Ticu Dumitrescu. Nu sunt singurul care l-a acuzat pe acest individ complexat şi răzbunător de colaborare cu securitatea. Primii au fost deținuții politici, care l-au cunoscut în închisoare şi ştiu ce-i poate pielea.

Coloneii de securitate Ghețu şi Căldare îl cunosc şi ei foarte bine, fiindcă lor le dădea raportul. Aşa că nu voi repeta cele afirmate sau publicate până acum.

În ciuda celor debitate de Radu Filip, de la C.N.A., care şi-a permis să oprească emisia unui post de televiziune timp de trei ore, există dovezi din belşug, cu privire la statutul de securist şi torționar al lui Ticu Dumitrescu. Dacă toate acestea nu au devenit publice şi Ticu Dumitrescu a fost lăsat să facă un vacarm infernal, aceasta se datorează, în principal, Serviciului Român de Informații.

Iată o notă specială, pe care am primit-o recent, pe filiera unor ofițeri S.R.I., care nu au vrut să mai consimtă la mascarada asta, aşa că au rupt "legea tăcerii". Să vedem dacă are cineva curajul să conteste cele spuse aici. Şi fac apel la presă să rețină ce voi cita, pentru că e în premieră absolută.

Citez:

"A. În anul 1994, primul adjunct al directorului S.R.I., generalul Victor Marcu, a solicitat de la secția Argeş a S.R.I. fişa lui Constantin Ticu Dumitrescu, din arhiva fostei Securități. Fişa conține, în general, datele din dosarele sale: F.P. (Fond Personal), U.I. (Urmărire Informativă) şi I (Informator).

B. Cum documentele respective nu se găseau la Piteşti, ci la Ploieşti (probabil, o confuzie între cele două oraşe), ofițerul Florea Ciobotea de la Biroul de Informatică şi Documentare Argeş a solicitat respectivele documente de la S.R.I. Prahova.

După obținerea documentelor, ele au fost înaintate generalului Victor Marcu, prim-adjunct al lui Virgil Măgureanu.

C. Datele obținute din fişa lui Constantin Ticu Dumitrescu sunt următoarele - să vedeți şi dumneavoastră sub steagul cui defilați -:

- a fost condamnat pentru fals şi uz de fals, participând la un furt de 4000 metri liniari de țeavă galvanizată şi o benă de cărămizi. Mai era un țărănist, prin 1997 - 2000, care furase ciment. Aceluia i-a rămas numele "Ciment", acestuia o să-i rămână numele "Omul de Tinichea sau de Tablă". Să furi 4 km de țeavă galvanizată, da, e o performanță.
- Ticu Dumitrescu a fost racolat ca informator de ofițerul de contrainformații al închisorii;
- pentru activitatea sa ca informator a fost recompensat cu titlul neoficial de "şef de culoar", răspunzând de "reeducarea" a circa 200 de deținuți de drept comun; "reeducarea" consta, de cele mai multe ori, în bătăi la tălpi cu furtunul de cauciuc, operațiune executată personal de Ticu; ofițerul care l-a recrutat se numeşte Marius Racoviță;
- la eliberarea din închisoare (mai devreme cu doi ani, pentru serviciile aduse), a devenit coordonatorul unui grup de circa 20 de informatori, care lucrau pe marile şantiere de construcții (unde se înregistrau furturi enorme de materiale şi echipamente).

D. În anul 1997, Ticu Dumitrescu, având o aprobare a directorului S.R.I. Costin Georgescu, s-a prezentat la S.R.I. Argeş şi a studiat dosarele de securitate ale unor lideri țărăniști şi liberali, printre care: Ion Diaconescu, Nicolae Ionescu-Galbeni şi Mircea Ionescu- Quintus - colegul dumneavoastră de la PNL. Atunci au apărut în presă acuzații împotriva celor trei. Ticu Dumitrescu l-a dat în gât pe Quintus, cum tot el spunea baliverne despre Coposu şi Diaconescu.

E. Într-o discuție pe care Ticu Dumitrescu a avut-o cu şeful B.I.D., Florea Ciobotea, acesta din urmă a făcut o referire la informația din "fişa" cerută de generalul Marcu. Imediat după această discuție, Ticu Dumitrescu a plecat din Piteşti.

F. Informațiile complete, cu lux de amănunte, despre Ticu Dumitrescu, respectiv, Fondul Personal, dosarul de Urmărire Informativă şi dosarul Informator, se găsesc în arhiva S.R.I. Prahova, precum şi în Fondul microfilmat al Securității, în câte 5 exemplare. Aşa

că, la începutul anilor '90, când el l-a şantajat pe generalul de justiţie Gheorghe Mihail Şerbănescu, să-i dea dosarul, şi acesta i l-a dat, el nu ştia că sunt şi microfilme, care vor ieşi în curând la iveală."

Am încheiat citatul - repet - dintr-o Notă specială, pe care am primit-o de la unii ofiţeri S.R.I. Dacă vreţi adevărul! Dacă vreţi numai adevărul dumneavoastră, nu aveţi decât să mergeţi cu el, să-l faceţi şi şef de stat!

Aşadar, Ticu Dumitrescu a fost şef de reţea, adică rezident al Securităţii şi torţionar. Să mă dea în judecată, dacă îi dă mâna.

Trebuie să recunoaşteţi că nu oricine primea Ordinul Muncii, decoraţie valoroasă, care aducea o serie de privilegii.

Iată de ce, ca membru al Comisiei de apărare, ordine publică şi siguranţă naţională, precum şi ca vicepreşedinte al Senatului României, eu cer, acum şi aici, în mod oficial, conducerii Serviciului Român de Informaţii să publice dosarul numitului Ticu Dumitrescu - fiindcă dosar are, cu siguranţă - şi, dacă acest individ, care - nu-i aşa? - are o personalitate atât de puternică, după cum se lăuda el, nu are motiv să se ascundă, atunci, hai să-i vedem cu toţii dosarul. Eu mi l-am publicat pe al meu. Ei de ce nu-şi publică dosarele lor? Ca să ştim şi noi cine are dreptul să scormonească prin dosarele altora. Şi am vrea să se publice şi dosarul colonelului de securitate Nicolae Chiroiu, care a activat în echipa generalului Pacepa, sub numele conspirativ Nicolae Ivaşcu. Imediat după dezertarea lui Pacepa, în 1978, acest Chiroiu, alias Ivaşcu - ca în filmele cu spioni - a fost mutat la miliţie, dar tot cu însărcinări pe linie de securitate.

Dacă nu ştiţi cine este acesta, am să vă spun eu. Tatăl mult prea guralivei demascatoare de securişti, Germina Nagâţ, pe care un alt "securist cu faţă umană", Mircea Dinescu, alt port-drapel al unora dintre dumneavoastră, a luat-o de la revista "Secolul XX", în anul 2000, şi a instalat-o în funcţia extrem de importantă de şefă a Direcţiei de investigaţii a C.N.S.A.S., peste un colectiv de 55 de oameni foarte bine plătiţi de la bugetul de stat.

Am să-i dau un sfat acestei fete născută la Oradea, din tată securist şi mamă unguroaică, să-i trăiască: dacă arzi de nerăbdare să vânezi securişti, care să mărturisească totul în faţa ta, ca la spovedanie, pentru a fi iertaţi, începe cu părintele matale, fetiţo!

Atât am avut de spus, deocamdată, despre şmecherii care umblă cu "cioara vopsită" prin istoria mai veche şi mai nouă a României. Şi sunt plătiţi pe banii statului român, să nu uitaţi! Uite, de-aia a ajuns România "oaia neagră" a Europei: fiindcă fac "gâţi" toţi... Nagâţii!

Şi o frază în încheiere, pentru că nu mai avem când să ne pronunţăm.

Partidul România Mare va vota împotriva aberantei legi a lustraţiei. Este anticonstituţională, împarte cetăţenii României în mai multe categorii, ia dreptul unor cetăţeni ai României de a alege şi de a fi aleşi. Se vrea crearea unui gol de generaţie. Cine

ar profita dacă specialişti ca Ion Iliescu, de pildă, Carol Dina, Dan Claudiu Tănăsescu şi alţii, chiar Mihai Răzvan Ungureanu, care este un tânăr foarte inteligent, n-ar mai putea să candideze? Vă spun eu. În mare parte, golanii şi bişniţarii de dinainte de decembrie 1989, pentru că aceia nu intrau în P.C.R., că nici P.C.R.-ul acesta nu era prost, să bage toate secăturile acolo.

Prin urmare, gândiţi-vă bine înainte de a vota această lege, pentru că este o lege a frustraţiei. Vă faceţi de râs. Sunteţi, stimaţi colegi, de aproape un an şi jumătate la guvernare. Aţi rezolvat problema pensionarilor? Aţi rezolvat problema copiilor străzii? Aţi rezolvat problema traficului de fiinţe vii şi de organe? Aţi rezolvat problema nivelului de trai? Când le veţi rezolva pe acestea, o să mai discutăm.

Vă mulţumesc. *(aplauze)*

.... Domnul Corneliu Vadim Tudor, un minut, drept la replică.

Aveţi cuvântul!

Domnul Corneliu Vadim Tudor:

Domnule Cioroianu, eu nu-mi falsific biografia, domnule, cum şi-o falsifică foarte mulţi dintre colegii voştri.

Da, aceea era o poezie scrisă de mine şi n-o regret. Oricum, scriam mai bine decât propagandiştii voştri care "şi-au dat la întors" biografia. Însă, dumneavoastră, tinere coleg, eraţi foarte mic atunci, nu ştiaţi condiţiile epocii.

Pe vremea când voi vă jucaţi în ţărână, cei care vreţi să ne daţi pe noi la o parte, acum, cei care n-au biografie şi nici nu o să aveţi biografie -vă spun eu - că sunteţi săraci cu duhul, dar vedete pe la televizor, eu tipăream, eu cu Eugen Barbu - şi avem istorici în sală, generalul Ioan Talpeş este aici, profesorul Haşotti era şi el aici - dacă în anii '80 au apărut: "Dacia preistorică" de Nicolae Densuşianu, "Getica" de Vasile Pârvan, "1848 la români" de Cornelia Bodea, "Marea Neagră" de Gheorghe Brătianu şi Ediţia Princeps de "Poezii" de Mihai Eminescu, incluzând "Doina", ediţie anastatică, fotocopiată, singura în care puteam să redăm românilor de la Nistru până la Tisa, asta mi se datorează mie, domnule Cioroianu. Uitaţi-vă la mine, nu vă uitaţi în calculator.

Orice aţi face voi, nu puteţi face într-o viaţă cât am făcut eu într-un an pentru cultura română, eu, Adrian Păunescu, Răzvan Theodorescu şi alţii, care am populat această ţară. Trebuia populată. Ce vină avem noi că ne-am născut cu o generaţie înaintea voastră. Eu, pe mâna lui Petre Ionache - Dumnezeu să-l ierte! - am tipărit aceste cărţi, între care - repet - una a unui ilustru liberal, Gheorghe Brătianu.

Voi, acum, faceţi pe extratereştrii, dar părinţii voştri unde au trăit atunci ? Aţi fost paraşutaţi de pe altă planetă ?

Şedinţa Senatului din 19 septembrie 2005
Corneliu Vadim Tudor - Intenţia CNA de a desfiinţa canalul Radio România Muzical.

Domnule preşedinte,

Stimaţi colegi,

Pentru că mi-au rămas 3 minute, vă voi propune o temă care ar putea să ne unească pe toţi în jurul unei categorii filosofice şi existenţiale fundamentale. Care este muzica?

Am fost la Radio România astăzi, după cum v-am spus, şi am trăit clipa când o reprezentantă a PNL-ului, o distinsă ziaristă, de altfel, Maria Ţoghină, împreună cu alte doamne din echipa domniei-sale, m-a rugat să acţionăm de aşa manieră încât să nu fie lichidat canalul Radio România Muzical.

Ce face CNA-ul la ora actuală este o ruşine! CNA a devenit un stat în stat. CNA are în conducerea sa oameni din 1999 care reprezintă Guvernul Mugur Isărescu. Dar chiar nu s-a întâmplat nimic în spectrul politic românesc ca să fie oameni care să reprezinte configuraţia politică actuală?

Printr-o adresă foarte agresivă, Ralu Filip informează conducerea Radiodifuziunii Române că i se va lua în curând frecvenţa. Şi vă spun eu şi de ce: pentru că el vrea să ia de la stat şi să dea la nişte firme particulare. Adică am început să privatizăm şi eterul, văzduhul României. Nu e bine ce se întâmplă.

Eu iubesc prea mult Radio România, iubesc şi canalul Radio România Muzical care are milioane de ascultători în ţară, dar şi în diaspora românească. Are o bătaie foarte lungă. E jale mare. Patriarhul României, Prea-Fericitul Teoctist, a protestat în scris, a protestat Nunţiul Apostolic la Bucureşti, Jean Claude Perisset, au protestat alte oficialităţi româneşti şi străine şi noi nu avem puterea să oprim această instituţie parazitară, această cenzură stalinistă care este CNA-ul să săvârşească o asemenea barbarie.

Voi încheia aducându-vă aminte un vers care a devenit dicton, al unui poet celebru francez: "De la musique avant toute choses", dar şi reamintindu-vă... de fapt, parafrazând o maximă a lui Shakespeare, "să ne ferim de cei care nu sunt capabili să iubească muzica: ei sunt răi, sunt barbari, sunt primitivi".

Prin urmare, fac un apel să ne unim forţele, să se convoace Comisiile pentru cultură, artă, mass-media ale celor două Camere - cât mai suntem două Camere, şi nu ne desfiinţează năzdrăvanul din Dealul Cotrocenilor, dar s-ar putea să nu mai aibă timp, s-ar putea să plece el până în decembrie - haideţi să ne unim forţele şi să-l chemăm la ordine pe acest

abuziv Ralu Filip şi să-i spunem: "Totul până la programele naționale de radio consacrate". Vă mulțumesc. *(aplauze)*

Şedința Senatului din 6 iunie 2005
Corneliu Vadim Tudor - Abuzurile din SRR şi SRTV.

Stimate colege şi stimați colegi,

Îi dau o veste bună domnului senator Adrian Mihai Cioroianu, tot îi place dânsului să dea veşti bune sau veşti rele. Sunt de acord întru totul cu ce a spus dânsul, am fost ținut la curent cu Comisia de investigație - să spun, nu de anchetă, că e prea dur - a activității de la Radio şi de la Televiziune. Nu numai la Radio nu am fost invitat eu şi domnul Traian Băsescu, dar n-am fost invitați nici la Televiziunea Română. Se împlinesc 7 luni de când eu n-am mai intrat în postul public de Televiziune, de la campania electorală din noiembrie 2004. Deci sunt 7 luni, acum, în iunie, de când un şef de partid parlamentar, un vicepreşedinte al Senatului României nu există pentru postul public de Televiziune, în schimb, unii sunt de două, trei, patru ori pe săptămână. Nu mor să apar toată ziua acolo, sunt atâtea posturi private pe care chiar le refuz, dar asta arată o tendință, arată o politică.

Ce are cu mine domnul - cum îl cheamă pe acesta? - Valentin Nicolau? Ce are cu mine sau ce are cu partidul nostru?

Din stenogramele pe care le-am citit cu mare atenție, dar şi din alte informații, am tras eu concluzia că, şi la Radio, şi la TVR, sunt abuzuri financiare foarte grave. Însuşi faptul că amândoi şi-au atribuit salarii de 5 ori mai mari decât un salariu de senator. Când ai 107.000.000 de lei în mână, tu, Dragoş Şeuleanu şi tu, Valentin Nicolau - şi la ora aceea noi aveam 20.000.000 de lei în mână, şi tot eram pe pagina întâi a ziarelor că secătuim țara şi că avem indemnizații de şedință foarte mari -, când au asemenea salarii colosale, de trei ori mai mari decât salariul preşedintelui țării, la acea vreme, ei înşişi şi-au făcut salarii pentru ei înşişi. Dar nu se mai respectă nici o lege în țara asta? Sunt feude proprii? Sunt stat în stat? Fiecare şi-a căpătuit prietenii, Dragoş Şeuleanu pe George Asztalosz, pe Dan Puican, pe numai ştiu cine, le-a dat salarii sau prime de 40 - 50.000.000 de lei pe lună.

Domnul Nicolae Văcăroiu:

Domnule coleg, suntem pe drept la replică.

Domnul Corneliu Vadim Tudor:

Imediat termin. La Televiziune sunt câte două, trei fetişcane, ca să vorbesc civilizat, care prezintă starea vremii, una în țară, una peste hotare, una în cosmos, una când plouă, una când e soare. Ale cui or fi alea? Ce se ascunde aici? Chiar ăştia ne cred proşti?

Iată care e concluzia mea, stimate colege şi stimați colegi, din Alianța Dreptate şi Adevăr PNL-PD: noi suntem de acord cu schimbarea acestor doi directori generali, care au comis

grave abuzuri şi au sfidat populaţia, în primul rând, prin aberanta taxă de Radio şi Televiziune, care i-a jefuit pe pensionari, mai ales. Dar aici e greşeală dumneavoastră: spuneţi, la negocierile cu noi, cu cine vreţi să veniţi, pentru că ne e teamă de necunoscut. Dacă se vine iarăşi ca în guvernarea CDR-USD-UDMR din 1996-2000, cu Alina Mungiu-Pippidi, nu putem, ne vom opune, nu e normal aşa ceva.

Veniţi cu oameni rezonabili, cu buni profesionişti, care să facă - dacă vreţi - o politică a interesului naţional, nu de partid şi în două, trei zile se rezolvă toată chestiunea.

Vă mulţumesc, domnule preşedinte. *(aplauze)*

Şedinţa Senatului din 22 septembrie 2008

Domnule preşedinte de şedinţă, Onoraţi colegi, Eram hotărât să nu iau cuvântul astăzi, dar domnul de la UDMR - al cărui nume, din păcate, nu l-am reţinut - a făcut o provocare faţă de care eu nu pot să tac din gură.

Nu ştiu ce profesie are dumnealui, însă eu sunt doctor în istorie şi am studiat chiar la Viena.

Ce spuneţi dumneavoastră, stimate coleg, nu există în istorie.

Sunt fabulaţii! Nu ştiu cine v-a îndoctrinat să spuneţi că o parte dintre fruntaşii români paşoptişti au cerut unirea Transilvaniei cu Ungaria.

Am auzit eu bine?! Este posibil să spuneţi aşa ceva în Senatul României, domnule?!

Întâmplarea face că eu mi-am dat doctoratul chiar pe tema aceasta şi am scris sute de pagini despre "Pronunciamentul de la Blaj", am scris sute de pagini despre tratativele dintre fruntaşii români şi fruntaşii maghiari, am ajutat la tipărirea în 1982 a cărţii "1848 la români", de Cornelia Bodea, care trăieşte, are 93 sau 94 de ani şi este fosta asistentă a marelui istoric Gheorghe Brătianu.

Ani de zile nu i s-a tipărit acea carte din cauza faptului că nu renunţa la două documente.

Nu a vrut să renunţe la "Scrisoarea lui Gheorghe Magheru către Lajos Kossuth" şi nu a vrut să renunţe la "Doleanţele Partidei Naţionale din Moldova", a lui Mihail Kogălniceanu.

Una era împotriva şovinismului maghiar, alta era împotriva panslavismului, a regulamentelor organice, a încăpăţânării trupelor ţariste de a nu mai pleca din Principatele Române.

Din cauza asta nu s-a tipărit acea carte.

Eu am trăit acea epocă, probabil că erați ceva mai tânăr.

Dacă nu eram eu şi Eugen Barbu, nu apărea acea carte.

Mulțumită bunului Dumnezeu a venit secretar al CC al PCR un om, Petru Enache, pe care colegul Adrian Păunescu îl ştie şi care a ajutat mult cultura națională, a trecut peste orice protest al Ambasadei URSS, peste orice protest al Ambasadei Ungariei şi a publicat acea colecție de documente, acea crestomație.

Ați vorbit de Diploma "leopoldiană".

Probabil că e o greşeală de corectură - Diploma leopoldină!

Nici acolo nu se spune că Transilvania a fost parte componentă a Ungariei.

De ce Dumnezeu falsificați istoria, domnule?

Domnule, înțeleg că vreți să falsificați geografia, dar nu vă permitem să falsificați şi istoria României.

Vă rog, fiți mai prudent în astfel de declarații.

Pe lângă faptul că noi cunoaştem că instituția numită "declarație politică" este chiar declarație politică, dumneavoastră veniți şi vorbiți despre evenimente de la 1699, de la 1700, de la 1848, ca să pregătiți ce?

Referendumul pe care vreți să-l organizați în 30 noiembrie, când Guvernul Tăriceanu, de fapt Guvernul româno-maghiar, în mod iresponsabil, spun eu, sau poate responsabil, dar împotriva intereselor naționale, în mod deliberat, a fixat alegerile. Şi în timpul respectiv, în acea zi, veți face şi voi referendum pentru aşa-zisa autonomie sau independență a aşa-numitului Ținut Secuiesc, pe care o veți proclama când?

De Ziua Națională a României, pe 1 Decembrie, care nu e orice sărbătoare națională a României, ci e jubileul a 90 de ani de la Unirea cea Mare de la Alba Iulia.

Domnilor, nu ne credeți proşti! Dacă noi nu am mai venit la microfon, n-am mai bătut cu pumnul în prezidiul acesta, n-am mai făcut mitinguri şi demonstrații, nu înseamnă că s-a atrofiat nervul demnității naționale.

Ce Dumnezeu? Sunt aici, în sală, oameni care au făcut puşcărie pentru idealul național, pentru Transilvania românească.

Întrebați-l pe venerabilul nostru coleg Radu Câmpeanu ce înseamnă sentimentul național la generația lui.

Acum vă aliați dumneavoastră cu PNL-ul domnului Tăriceanu, domn Tăriceanu care dimineață face o declarație pentru care m-a şi sunat cineva de la agenția unde am lucrat mai bine de 15 ani, "Agerpres", să mă întrebe ce părere am despre faptul că a spus domnul Tăriceanu că PRM şi PD-L

formează "alianța ruşinii", că nu vor votul uninominal.

Dar ce părere are domnul Tăriceanu de alianța ruşinii PNL-UDMR, care girează referendumul pentru autonomia teritorială a inimii Transilvaniei româneşti? Aia nu e alianța ruşinii?

Eu cred că s-a depăşit orice măsură şi, dacă veți forța nota, eu vă spun că veți căpăta ceea ce căutați cu lumânarea. "Cine seamănă vânt culege furtună."

Îmi pare rău că nu e domnul Markó Béla aici, şeful dumneavoastră.

Cum e posibil să se ducă el vineri sau sâmbătă în aşa-zisa secuime şi să spună că scopul dumneavoastră, al celor de la UDMR, este autonomia teritorială şi că aveți deviza "Împreună pentru Transilvania!"?

E ca şi cum filialele celorlalte partide din Oltenia, Moldova, Banat ar avea ca deviză "Împreună pentru Oltenia!", respectiv "Împreună pentru Moldova!", "Împreună pentru Banat!".

Nu vă lăudați că aveați reprezentanți în toate județele țării? Numai Transilvania vă priveşte pe dumneavoastră? Ați făcut o fixație?

Nu pricepeți că atâta timp cât e generația mea în putere nu se va clinti niciun fir de iarbă din pământul Ardealului? Nu ne mai provocați, domnilor, că veți avea riposte pe măsură!

Nu vă place aici? Mergeți în Ungaria! E ultima oară când vă spunem cu frumosul.

Vă mulțumesc. *(Aplauze.)*

Stimați colegi,

După cum ştiți, de la un timp, s-au înmulțit actele de hărțuire a unor oameni politici, exclusiv din opoziție. Vinerea aceasta, eu unul am fost vânat, efectiv, de două trupe de comando: una de la revista "Cancan", care m-a urmărit prin tot parcul Herăstrău, unde îmi făceam plimbarea obişnuită de după conferința de presă de la sfârşitul săptămânii, şi alta de la revista "Click!", care m-a pândit ore în şir la un restaurant din Capitală, acolo unde am luat masa cu câțiva parlamentari.

Dacă interesează pe cineva, în acea zi de muncă foarte grea nu mâncasem nimic de la ora 6.00 dimineața. Sau nu am voie să merg pe jos şi să iau masa o dată pe săptămână - timp în care beau numai apă minerală - în oraşul unde m-am născut şi unde sunt senator?

Lucrurile aveau să degenereze însă din cauza agresivității ieşite din comun a paparazzilor, fiindcă asta nu mai e libertatea presei, ci filaj de serviciu secret ilegal sau terorism. Şi eu sunt presă, doamnelor şi domnilor, dar niciun angajat al meu nu şi-a permis să facă aşa ceva, niciodată. Pe domeniul public nu poate face oricine ce vrea. Mai există şi dreptul la viață intimă şi la propria imagine.

Iată ce aveam să aflu de la specialişti ai serviciilor secrete, într-un timp foarte scurt, după cum vedeți.

După apariția unui articol în ziarul PRM "Tricolorul", nr. 1224 din 1 aprilie 2008, am urmărit reacția foştilor deputați Dumitru Puzdrea şi Corneliu Ciontu, precum şi pe cea a organelor de cercetare penală - Poliție, DNA - şi a celor financiare - Garda Financiară şi Direcția Finanțelor Publice Sector 1 Bucureşti -, care, în mod normal, ar fi trebuit să se autosesizeze. Numai Dumitru Puzdrea a reacționat. După ce a luat la cunoştință conținutul articolului, a intrat în panică, a convocat chiar în biroul său din Complexul "Flora" o şedință de familie, la care au participat soția, cele două fiice şi fiul din prima lui căsătorie.

Menționez că fiul din prima căsătorie a lui Dumitru Puzdrea, pe nume Sorin, a fost cercetat penal pentru comercializarea de facturi false. Dosarul penal al acestuia a fost muşamalizat de Poliția Constanța, în complicitate cu colonelul în rezervă Emanoil Secu, fostul şef al Serviciului Economic al Sectorului 1 Bucureşti, şi cu chestorul în rezervă Dumitru Sorescu. Sfătuit de Emanoil Secu, Dumitru Puzdrea, în ciuda opoziției actualei soții, Iozefina Mihaela, şi-a recunoscut fiul din prima căsătorie şi l-a angajat la firma sa.

Revenind la reacția avută de Puzdrea după apariția articolului din "Tricolorul", am stabilit atitudinea acestuia ca fiind de tip mafiot, aceea de a închide telefoanele mobile, pentru a nu putea fi interceptate. A urmat o analiză meticuloasă pentru a stabili modalitățile prin care redacția ziarului meu, "Tricolorul", a aflat despre contrabanda cu produse petroliere desfăşurată de Puzdrea şi despre existența unui seif ascuns în peretele dublu al apartamentului său din strada Racotă nr.19, bloc 65, scara A, sectorul 1, Bucureşti, în care sunt depuse mai multe milioane de dolari. Cu aceeaşi ocazie, s-au analizat şi modalitățile prin care să fiu şicanat eu.

În urma şedinței de familie, Dumitru Puzdrea nu a reuşit să identifice persoanele care au furnizat informațiile către ziarul "Tricolorul". Tot atunci, fiica sa Andreea a promis că va discuta cu concubinul său, zvonistul Radu Prunaru de la revista "Ciao!", şi că vor pune la cale un plan de compromitere a liderului PRM Corneliu Vadim Tudor, adică a mea. Radu Prunaru a fost, timp de aproximativ 5 ani, în relații sentimentale cu Elena Băsescu, în prezent, cei doi aflându-se în relații de prietenie.

Paparazzii Alexandru Ionaşcu şi Florin Gheorghe de la fițuica "Click!", care l-au vânat pe liderul PRM în după-amiaza zilei de 11 aprilie anul curent, au lucrat la ziarul "Cancan", de unde au fost dați afară. În perioada în care cei doi au activat la ziarul "Cancan", l-au cunoscut pe numitul Radu Prunaru, cu care se află în relații de prietenie. Aceştia, la fel ca Elena Băsescu şi Andreea Puzdrea, frecventează clubul de noapte "Bamboo", acolo unde

s-a pus la cale diversiunea hărțuirii mele. Precizez că fiica lui Dumitru Puzdrea, Andreea, locuieşte împreună cu Radu Prunaru în vila de pe Şoseaua Nordului nr. 98 E. Am şi fotografiile de rigoare. La acelaşi număr, 98 B, C şi D, familia Puzdrea mai deține trei vile. Radu Prunaru conduce un autoturism de teren marca BMW X5, fabricat în anul 2008 şi înmatriculat pe firma lui Puzdrea "Universal Trade Company - SRL".

La începutul lunii februarie 2008, trustul Media Pro, patronat de Adrian Sârbu, a semnat un parteneriat cu "Cancan", prin care grupul de presă al acestuia asigură serviciile de marketing - vânzare de publicitate şi alte servicii de business. Fondatorul revistei "Cancan", Radu Budeanu, a afirmat că este vorba numai de o simplă colaborare, şi nu despre o vânzare de acțiuni. În realitate, Radu Budeanu a cedat trustului de presă condus de Adrian Sârbu atât ziarul "Cancan", cât şi revista "Ciao!" contra a 2 milioane de euro - ca să vedeți ce sume mari de bani se vehiculează în presa de scandal! -, iar patronul ziarului "Cancan", Nicolae Bogdan Buzăianu, partenerul de afaceri al fratelui preşedintelui, Mircea Băsescu, cel cu "Energy Holding" şi cu hidrocentralele - iată ce încrengături de tip mafiot sunt aici, dar şi-au şi găsit omul! -, a renunțat la publicația sa contra sumei de 4 milioane de euro.

De la data de 1 aprilie 2008 şi până la data de 7 aprilie 2008, Dumitru Puzdrea a stat retras într-una din vilele sale de pe Şoseaua Nordului nr. 98, a ținut telefoanele închise şi nu a luat contact cu nimeni.

După cum afirmă un oarecare Stelian Iordache - nu ştiu cine este acesta, specialiştii de la serviciile invocate de mine nu mi-au spus cine este, dar reproduc numele lui - față de chiriaşii Complexului "Flora", activitatea firmelor lui Puzdrea a fost coordonată de soția lui, acestuia fiindu-i frică să nu fie prins în flagrant. În acel interval de timp, Dumitru Puzdrea a conceput mai multe planuri de scoatere a seifului din respectivul apartament, dar nu a pus niciunul în practică, pentru că îi este frică să nu fie urmărit şi prins în flagrant.

Ministrul liberal de interne, domnul Cristian David, să ştie că există un seif cu mai multe milioane de dolari şi cu alte valori la acest aşa-zis deputat independent şi să trimită acolo o poteră, pentru că sunt bani negri - evaziune fiscală şi şantaj.

Începând cu data de 7 aprilie 2008, Dumitru Puzdrea a luat legătura cu deputații Daniela Buruiană şi Dragoş Dumitriu, dar şi cu un senator pripăşit la PNL, care este aici în sală - nu-i dau numele ca să nu aibă drept la replică, dar să nu creadă că nu ştiu cu ce mârşăvii se ocupă -, punând apoi în aplicare planul de discreditare a liderului PRM. Paparazzii au efectuat filaj asupra preşedintelui PRM, începând cu orele 13.00, şi au realizat fotografierea acestuia şi a parlamentarilor care l-au însoțit în Parcul Herestrău şi la restaurantul "Casa Gorjeană", acolo unde au servit masa. S-a mers până acolo, stimați colegi, încât au fost în stare să dea o sumă de bani unei femei - prostituată, cerşetoare, nu ştiu ce era - ca să intre în restaurant, să danseze la masa noastră şi să fie pozată. Noroc că unul dintre însoțitorii deputatului nostru, Gelil Eserghep, a auzit şi i-a zis: "Pleacă, femeie, de aici, că dai de dracul! Mai dormi prin altă parte."

De ce se bagă oamenii politici ai României într-o cocină de genul acesta? Din păcate pentru ridicolii complotişti, totul s-a întors împotriva lor, fiindcă hingherii de presă au fost prinşi şi duşi de guler la poliţie. Mai menţionez că acelaşi Dumitru Puzdrea a pus la cale şi asasinarea fostului său partener de afaceri, Cătălin Năstase, un arab cu nume românizat, dar nu a reuşit să-şi ducă planul până la capăt. În schimb, a plătit unui patron de televiziune suma de 30.000 de euro, pentru a nu permite fostului său partener să apară pe post şi să divulge tot ce ştie.

Am ţinut să prezint de la microfonul Senatului României aceste ramificaţii ale crimei organizate ca să-i avertizez pe politicienii, pe ziariştii, pe cei din serviciile secrete implicaţi în aşa ceva că ştiu să mă apar straşnic de bine. Sunt înarmat şi eu, şi gărzile mele, conform legilor în vigoare, şi, la primul atac de genul acesta, va ieşi rău pentru cei care cred că pot închide gura unui om al dreptăţii cum sunt eu. Este un ultim avertisment pe care vi-l dau vouă, unora chiar din această sală. Să vă fie ruşine obrazului! Ajungeţi la asasinate politice! Uite că nu vă ajută Dumnezeu!

Şedinţa Senatului din 22 octombrie 2007

declaraţii politice având ca subiecte: interceptarea telefoanelor mobile; afirmaţiile făcute la adresa persoanei sale de către Doru Buşcu, la postul "Realitatea TV";

Luni, 22 octombrie 2007, în jurul orei 12,15, în timp ce purtam un dialog telefonic cu domnul Lucian Augustin Bolcaş, vicepreşedinte al Camerei Deputaţilor, pe tema escaladării şovinismului unguresc, s-a întâmplat ceva extrem de neplăcut: în telefoanele noaste mobile s-a auzit un zgomot puternic, ca un sfârşit de bandă audio în derulare rapidă, după care convorbirea s-a întrerupt brusc.

Era evident că fuseserăm imprimaţi şi că operaţiunea scăpase de sub control, aşa că cei care se îndeletniceau cu asta au întrerupt dialogul nostru pentru a-şi rezolva defecţiunea.

Tehnica ne omoară, sună o glumă bine cunoscută.

Aşa şi cu serviciul secret: avem informaţii că S.R.I., care ne-a luat în primire încă din prima zi a săptămânii, dar care încă nu stăpâneşte bine imprimările pe calculatoarele ultramoderne...

Este revoltătoare, de asemenea, şi implicarea firmei de telefonie mobilă "Vodafone" în asemenea operaţiuni murdare.

Prin urmare, regimul Băsescu a ajuns cu teroarea până aici: supraveghează şi interceptează doi vicepreşedinţi ai Parlamentului, şefi ai unui partid de opoziţie.

În această situaţie, solicităm domnului George Cristian Maior, director al Serviciului Român de Informaţii, şi Comisiei parlamentare de control al activităţii S.R.I. efectuarea de urgenţă a unor anchete pentru identificarea şi pedepsirea acelor indivizi care practică pe faţă, fără ruşine, cea mai sinistră poliţie politică.

Domnilor, nu uitați că suntem în anul 2007 şi că România este țară membră a Uniunii Europene! Nu uitați că România are o Constituție democratică şi că s-a angajat să respecte Declarația Universală a Drepturilor Omului!

Cum îşi permite un serviciu secret să-i hărțuiască pe doi lideri ai opoziției, care pe deasupra mai sunt şi membri ai Birourilor permanente ale Parlamentului? Pe asemenea practici de factură teroristă cheltuiți voi banii publici rupți de la gura unui popor înfometat?

Menționăm că scandalosul incident de luni se adaugă altor dovezi de hărțuire sufocantă a noastră şi a mai multor fruntaşi ai P.R.M. de către serviciile secrete, care, din păcate, au început să devină stat în stat.

Semnează:

Corneliu Vadim Tudor, preşedintele Partidului România Mare, vicepreşedinte al Senatului României, şi Lucian Augustin Bolcaş, vicepreşedinte executiv al P.R.M. şi vicepreşedinte al Camerei Deputaților.

Al doilea comunicat:

Ca urmare a afirmațiilor scelerate pe care un oarecare Doru Buşcu le-a făcut duminică la postul "Realitatea TV", anunț că l-am dat în judecată pe acesta pentru insultă, calomnie şi difuzare de informații false.

De asemenea, am dat în judecată şi fițuica "Academia Cațavencu" pentru difuzare de informații false.

Aşa-zisul proces pe care această publicație schizofrenică l-ar fi câştigat împotriva mea este o minciună neruşinată.

În realitate, timp de aproape doi ani, cațavencii s-au ascuns în spatele unor adrese false şi atât au tras de timp până când s-a săturat şi instanța de judecată, instanță care, de altfel, a stabilit că autorul mizeriilor împotriva mea se face vinovat de calomnie, dar, surprinzător, îl achită pentru această culpă.

Acel autor este un oarecare Cornel Ivanciuc, care, de atunci şi până acum, a fost dovedit ca informator cu plată al Securității, fiind dat afară de la "Academia Cațavencu" chiar de către colegii săi.

Mi se pare că s-a pripăşit acum prin altă parte, pe la "Curentul".

Este mai presus de dubiu că atacarea mea abjectă, în haită, în ianuarie 2005, de către "Academia Cațavencu" şi de toate posturile centrale de televiziune, cunoaşteți practica, a fost opera serviciilor secrete instigate de Traian Băsescu.

Reamintesc că dosarele de urmărire, întocmite de Securitate, erau pline de tot felul de invenții şi inepții.

De exemplu: în dosarul meu, care conține nu mai puțin de 19 volume, se scrie, printre altele, că aş fi rămas în Republica Federală Germania după ce am terminat bursa "Herder" la Viena şi că veneam acasă îmbrăcat în uniformă de Securitate.

Cine este atât de nebun să creadă aşa ceva?

În încheiere, anunț că voi cere în instanță daune morale în valoare de câte 10 miliarde lei vechi atât numitului Doru Buşcu, cât şi "Academiei Cațavencu", ruşinea presei româneşti, finanțată cu bani negri de acelaşi mafiot, sluga lui Băsescu, Sorin Ovidiu Vântu.

Vă mulțumesc. *(Aplauze în sală.)*

Şedința Senatului din 2 octombrie 2006

Lista lui Liviu Turcu

Stimați colegi,

Nu mi-a plăcut să fac niciodată revista presei la microfonul Parlamentului, dar astăzi s-a întâmplat ceva deosebit. În "Jurnalul Național" a apărut nu lista lui Schindler, ci lista lui Liviu Turcu, cu nişte securişti, la care se indică şi fondul arhivistic, unde trebuie căutate dosarele lor. Sunt 11 oameni. Ca o echipă de fotbal.

Aseară, când a anunțat la "Antena 1", în direct, la "Observator", emisiunea de ştiri prezentată de Gabriela Vrânceanu Firea, Marius Tucă "Show" s-a emoționat foarte tare, crezând că lansează o bombă, că e ceva deosebit.

În mare parte, numele erau cunoscute, dar chestiunea asta chiar că nu mai interesează pe nimeni. El, probabil, a fost tulburat şi de ochii alunecoşi, inima zburdalnică a acestei foarte prezentabile prezentatoare, Gabriela Vrânceanu Firea, care, parcă voia să-i smulgă ziarul, să citească şi ea câteva nume.

Trec peste faptul că Marius Tucă, formator de opinie, trebuia să ştie până acum că în limba latină *"de jure"* se pronunță chiar *"de iure"*. J, la început de cuvânt, urmat de vocală, este "i". *"Fiat justitia pereat mundus"*, de pildă. El a zis "de jure". Se vede treaba că el conduce "Jurnalul Național". Dar aceasta e o chestiune minoră.

Ce se observă, însă, în lista asta? Nici un demnitar din anturajul lui Traian Băsescu. Dar nici unul!

Şi eu, atunci, stau să mă gândesc la Liviu Turcu, prietenul şi colegul meu din Facultatea de Filozofie de la Bucureşti, om foarte inteligent, de altfel, singurul care mai poate să spună ceva pe tema asta, din America, având în vedere că generalul trădător Pacepa este, vorba lui Raymond Chandler, într-un faimos roman, cât se poate de mort. Mort. Pacepa este mort. Vă spun asta eu, care nu prea obişnuiesc să mă joc cu informațiile de acest gen. La câți generali şi colonei sunt în partidul nostru sau în jurul nostru, fireşte, cei mai mulți în rezervă, dați-mi voie să fiu foarte bine informat.

În mod normal, ar fi trebuit să vedem aici, măcar sub beneficiul de inventar al unor verificări, oameni despre care s-a vorbit în aceeaşi măsură ca şi despre cei popularizați de Liviu Turcu. Şi anume, Teodor Stolojan, Radu Berceanu, Silvian Ionescu, unii consilieri de la Palatul Cotroceni, nu le mai dăm nume, o mare parte din grupul de la Cluj al PSD-ului - şi se ştie la cine mă refer. Domnule, nu e nimeni! Şi atunci, mânuim logica şi tragem următoarea concluzie. Când Palatul Cotroceni vrea să promoveze sau să şicaneze pe cineva, nu o mai face direct, ci indirect, via C.I.A. - ca să folosesc o rimă, deşi se pronunță si-ai-ei, adică Liviu Turcu.

De pildă, în cazul Varujan Vosganian, asupra căruia nu vreau să mă pronunț, zarurile au fost aruncate în aceeaşi zi în care a trimis scrisoare la Jurnalul Național, Liviu Turcu i-a scris şi preşedintelui Comisiei Europene, Jose Manuel Durao Barroso.

De ce zelul acesta?! Pentru că era un ordin. Cineva trebuia exclus, ca să vină altcineva. Aşa că, pentru a fi credibil, colonelul Liviu Turcu - pe care, repet, personal, eu îl simpatizez, e doctor în sociologie, este un om extraordinar de bine pregătit, şi nu pot să uit o prietenie care ne leagă din 1967 - trebuie să fie imparțial, deşi, repet, aşa ceva nu mai interesează pe nimeni şi e foarte târziu şi e destul de dubios, semănând cu nişte răfuieli personale şi de partid. Este nevoie de servicii secrete, dar descurajăm înființarea şi funcționarea unor astfel de servicii cu crampoane de genul acesta, care se internaționalizează. Iată, tocmai din Washington trebuie să-mi vină mie informația că Viorel Hrebenciuc a colaborat într-un fel sau altul cu Securitatea. Păi, dar era silit prin natura funcției să lucreze sau să dea anumite informări, întrucât el răspundea de echipa de control muncitoresc din județul Bacău şi mi se pare că a fost şi secretar de partid la județ.

Închei, aducându-vă aminte ceea ce spunea Frederic cel Mare, Frederik der Grosse, împăratul Prusiei, şi este valabil şi pentru o țară care nu mai are sistem imunitar, cum e România. Frederic cel Mare spunea aşa: "Eu am un singur bucătar şi o sută de spioni".

Vă mulțumesc. *(aplauze)*

Şedința Senatului din 2 octombrie 2006

DESPRE PRACTICILE ILEGALE ALE MAFIOTULUI MIRCEA DINESCU

Domnule preşedinte de şedință,

Onorați colegi,

Voi prezenta ceva mai mult decât o declarație politică. Voi prezenta un avertisment, un semnal de alarmă pentru ceea ce se întâmplă la ora actuală de câteva luni în țară. Sunt veritabile acte de poliție politică, aşa cum cred că nu au fost nici pe timpul ocupației bolşevice a României.

Acum câteva minute am dat prin fax, la Palatul Cotroceni, domnului general de armată Sergiu Medar următoarea adresă, pe care o semnez ca vicepreşedinte al Senatului.

"Stimate domnule general,

Vă supun atenției un material pe care l-am primit astăzi pe o filieră verificată în timp. Aş vrea să ştiu şi eu de ce se ocupă domnul Traian Băsescu cu astfel de acte de poliție politică împotriva preşedintelui unui partid parlamentar de opoziție, dar şi împotriva altor lideri ai opoziției?

Oare chiar nu-l mai poate opri nimeni de la aceste jocuri politice foarte periculoase pentru democrație şi interesul național?"

Cu stimă, doctor domnul Corneliu Vadim Tudor, vicepreşedinte al Senatului României, preşedintele PRM.

Iată materialul pe care l-am primit.

Mircea Dinescu afirma recent într-un grup de apropiați că s-a împăcat cu preşedintele Traian Băsescu cu care are în prezent relații foarte bune. Şi-a permis să-l roage pe Traian Băsescu să-i rezolve mai multe probleme personale şi acesta a fost receptiv. A amintit şi de cazul prietenului lor comun Ştefan Rădulescu, atacat de publicațiile Tricolorul şi România Mare.

Preşedintele Traian Băsescu l-a asigurat pe Mircea Dinescu că nimeni nu se va atinge de Rădulescu atâta timp cât va fi el preşedintele țării.

Aşa că se adeveresc afirmațiile lui Ştefan Rădulescu din care rezultă că-l are la mână pe Traian Băsescu căruia i-a dat mită 1 milion de dolari pentru derularea afacerilor cu piese de schimb pentru autobuzele de tip MAN, în timp ce acesta a fost primar general al capitalei.

Din ordinul ministrului justiției, Monica Macovei, în cele 7 dosare penale ce-l privesc pe Ştefan Rădulescu, aflate la Parchetul general nu s-a mai lucrat de mai bine de 7 luni de zile. Reamintim că Ştefan Rădulescu l-a mituit şi pe Mircea Dinescu cu suma de peste 500.000 de euro, cu o limuzină BMW X3 ultimul tip, valorând un miliard de lei, cu un microbuz, cu 3 tiruri de mobilă transportate la conacul său din comuna Cetate şi aşa mai departe.

Procurorul Sorin Stănescu din cadrul Parchetului general, fost ministru al tineretului şi sportului în guvernarea CDR, bun prieten cu Mircea Dinescu, a contactat două persoane cercetate împreună cu procurorul Constantin Gherța, pentru fapte intentate de procurorul DNA, Constantin Balcan, şi le-a cerut să-l acuze pe procurorul Gherța dacă vor să scape cu fața curată.

Şi aici fac o paranteză. Facem o incizie adâncă în structurile de tip mafiot ale justiției din România. Marți, 26 septembrie 2006, Ştefan Rădulescu s-a întâlnit cu un ziarist de la România Liberă pe care l-a mituit pentru a publica articole denigratoare la adresa procurorului Constantin Gherța şi pentru a susține acțiunile abuzive şi ilegale ale procurorului Constantin Balcan de la DNA.

Întâlnirea dintre Rădulescu şi ziarist a avut loc pe strada Compozitorilor, cartierul Drumul Taberei, şi poate fi confirmată de mai multe persoane. La două zile după această întâlnire, la data de 28 septembrie 2006, a apărut în România Liberă un articol care confirmă afirmațiile noastre.

Cercetările efectuate de Consiliul Superior al Magistraturii au scos la iveală faptul că procurorul Constantin Balcan îl favorizează pe infractorul Ştefan Rădulescu şi îi cercetează abuziv pe procurorul Constantin Gherța şi pe cei ce au înaintat plângeri penale împotriva lui Rădulescu.

Revenind la numitul Mircea Dinescu, mai precizăm că acesta şi Traian Băsescu au pus la cale un plan de discreditare şi compromitere a preşedintelui Corneliu Vadim Tudor şi a PRM.

Despre acest plan de acțiune a vorbit, recent, Mircea Dinescu față de câțiva prieteni cu care a chefuit la conacul său din localitatea Cetate, județul Dolj.

Totodată, Traian Băsescu a dat ordin câtorva dintre uneltele sale de la CNSAS să scoată la iveală sau să fabrice dosare pentru doi dintre fruntaşii PSD care şi-au exprimat dezacordul față de nominalizările pentru şefia SRI şi SIE şi ne referim la senatorul Sorin Oprescu şi la deputatul Miron Mitrea.

Asemenea practici sinistre confirmă încă o dată apucăturile de dictator african ale lui Traian Băsescu. Vă mulțumesc pentru atenție

Şedința Senatului din 14 aprilie 2008
declarație politică având ca temă hărțuirea unor oameni politici de către paparazzii din România;

11 decembrie 2000 - 6 decembrie 2004

subiect:declarații politice

Şedința Senatului din 11 octombrie 2004

…..Colegul Sergiu Nicolaescu mi-a arătat, înainte, ce intenționa să citească. Nu ştiam documentul, e interesant, însă, pentru că s-a ivit problema asta înainte de alegeri cu o lună şi jumătate şi o parte a presei a făcut un murdar joc politic, şi de-aia sunt eu atât de extremist, pentru că am şira spinării şi nu mă sperii de acea parte a presei, şi cu cât mă loveşte mai tare, cu atât sunt mai tare.

Se încearcă, de ani de zile, să se demonstreze ceea ce nu se poate demonstra şi, conform legii şi împotriva legii, nu există documentele pe care le caută, ca găinile prin boabe, banda celor 4: Pleşu, Dinescu, Papapievici şi unul Secaşiu, de care n-am auzit în viața mea.

N-am scris, în viața mea, nici un angajament la securitate şi nu am dat nici o notă informativă. Că trăiam între oameni, că nu trăiam în peşteri, că nu trăiam în scorburi, da, asta este situația. Poate unii vor, în politica românească, oameni fără biografie. Să se ducă la leagăn, la grădiniță, să-i ia, sunt mici, sunt inocenți. Noi trăiam între oameni şi am făcut bine tuturor celor pe care i-am cunoscut şi meritau să le fac bine.

Aceşti domni, în special Pleşu şi Dinescu, au fost trimişi în acel organism parazitar, care a zdrobit destine şi a umilit oameni, unii sunt chiar în sală, aici, au fost trimişi special pentru mine să mă dovedească şi au fost foarte surprinşi că nu au găsit nimic. Dimpotrivă, au găsit un dosar numărând 19 volume de urmărire informativă.

Am făcut, vineri, la conferința de presă a P.R.M., un experiment pe care nu a avut curajul nimeni să-l facă în România. Am adus copiile acelor volume, pe care mi le-a făcut, contra cost, C.N.S.A.S. şi le-am pus pe masa conferinței de presă, şi am invitat ziariştii: "Veniți, domnilor, deschideți unde vreți, la orice volum, la orice pagină, la orice document, şi dacă există un singur rând de care să mă ruşinez, eu ies din politică". Şi a venit o domnişoară de la B1-TV, Carmen Dincă cred că se numeşte, şi a deschis, pe sărite: probleme de fotbal, meciuri, convorbiri cu America, mă suna o fostă colegă de facultate şi o imprima şi pe ea, mă suna Simona Vărzaru, colega mea din tinerețe, din presă, actualmente Urania. Aveam tehnică operativă şi la microfon, şi în casă, în permanență. N-am fost dizident, n-am fost rezistent, cum fac unii, acum, mare caz, falsificându-şi biografia. Am fost atunci cum sunt şi acum, un om foarte incomod. Poate şi greşesc, dar cred că am fost corect în fața propriei mele conştiințe.

Se spune că am fost un stâlp al regimului, dar - pentru Dumnezeu! - ce se înțelege prin asta? Eu n-am avut nici o funcție, niciodată. Am fost simplu redactor la "România Liberă" şi, după aia, la "AGERPRES", cu 2.800 de lei leafă pe lună.

Ce stâlp al regimului! Am crezut într-o idee, pentru că am urât imperialismul sovietic. L-am urât de moarte. Tata a fost erou de război, rănit la Odesa cu 6 schije în picior. La noi, Basarabia şi Bucovina erau cuvinte sacre, ca şi Transilvania. Şi atâta timp cât acel regim

a servit o cauză națională, am crezut şi eu în el. Când a luat-o razna, după 1980, ne-am dezis de el, pentru că a trădat această idee. Se mai întâmplă. Stai, uneori, cu un om în casă 25 de ani şi îți arată o față schimonosită, şi divorțezi. Nu se moare din asta. Dar de aici şi până la a se pretinde că eram un stâlp al regimului pe nişte polemici literare, pe nişte polemici culturale, e o cale foarte lungă. Abia ce au încercat aceşti domni este poliție politică. Au făcut şi cu Mircea Ionescu-Quintus şi l-am apărat. N-au dreptul moral, ei, care au lucrat cu securitatea. Pleşu şi Dinescu turnau la securitate sistematic, Pleşu la maiorul Vasile Mălureanu, Dinescu la maioreasa Stana Creța şi la coloneii Albu şi Achim. Şi fostul colonel Merce a depus mărturie în fața presei. Dar aceeaşi presă, care m-a pus pe mine la zid, n-a mai dat şi declarațiile colonelului Merce.

Aceeaşi presă care m-a satanizat pe mine, în special postul "Realitatea TV", care a transmis o şedință de demascare stalinistă în direct, n-a mai dat şi experimentul meu cu toate dosarele pe masă. Alegeți, domnilor! Luați şi beți! Acesta e trupul şi sângele meu! N-a mai dat în direct conferința mea de presă, pentru că asta e țara în care trăim. Şi credeți că mie îmi este frică de presa asta? Nu-mi e frică, nici de Pleşu, nici de Dinescu. Au plecat cu coada între picioare. Au nenorocit oameni. L-au umilit pe Dan Amedeu Lăzărescu. Eram în tabere politice diferite, dar a fost un mare om al acestei țări. Iată ce zice înțelepciunea indiană: trebuie să ardă lemnul de santal, ca să vezi mirosul lui, aroma lui, prețul lui. Abia după moarte vedem ce om mare, enciclopedic, a fost Dan Amedeu Lăzărescu. L-au umilit şi pe Alexandru Peleologu. Iarăşi, nu sunt în tabăra lui şi m-a şi criticat de câte ori putea, îmi mergeau fulgii, dar poate cineva face abstracție de un om ca ăsta, care a făcut şi puşcărie pentru ideile lui? L-au umilit şi pe Mircea Ionescu-Quintus şi a fost apărat, pentru că era prea mult. Omul ăsta a fost bătut la sânge de securitate. Îl umiliseră, odată, şi pe Coposu, şi l-am apărat şi atunci.

……..mediat. Atâta vreau să vă spun: nu se joacă cinstit, organismul ăsta e parazitar, produce vrajbă în societatea românească, poate funcționa, poate să nu funcționeze, dar să nu se mintă la nesfârşit, să nu se răsucească legea în funcție de cum vrea fiecare.

În cultura română au fost două direcții mari şi late, de 150 de ani încoace, de la Haşdeu: direcția națională şi direcția reacționară.

Direcția națională, cum am putut şi noi, eu, Eugen Barbu şi alții, Fănuş Neagu, Mihai Ungheanu, Titus Popovici, am încercat să o apărăm şi să o ilustrăm. Poate că am şi greşit.

Iar direcția reacționară era aceea care şantaja România, mereu, cu străinătatea. Orice făcea cineva în România, bun, trebuia reclamat, mereu, la străinătate, contra cost, pe bani grei.

A aduce acum din tenebrele unei lupte literare - care era fără menajamente, pentru că eram şi eu călcat în picioare şi înjurat la "Europa liberă", de dimineață până seara, cu palpitațiile mamei, cu intrarea ei în spital, cu sângele rău pe care şi l-a făcut, cu moartea lui Eugen Barbu, tocmai datorită acestei bande - a aduce acum din tenebrele culturii asemenea chestiuni, pe prima scenă politică a țării şi a pretinde că ei au dreptate, ei, uite,

că eu asta nu o mai înghit. Şi s-a dovedit cât de subțiri sunt şi au plecat cu coada între picioare: pagubă în ciuperci, călătorie sprâncenată !

Dar mai sunt aproape două luni până la alegeri şi se vor mai întâmpla cu alții ! Cu mine şi-au rupt dinții, pentru că oricând vin cu dosarele pe masă şi îi somez - i-am dat şi în judecată, de altfel - produceți vreo dovadă că am fost informator al Securității sau colaborator, darămite de poliție politică. Nu există aşa ceva.

Dar vor veni cu alții, îi vor pune la zid pe alții. Cum se vor apăra? Ei nu au presa mea, nu au două ziare, ca mine, nu au gura mea, nu au forța mea de a mă bate cu toate lepădăturile care cred că ei sunt Leonardo da Vinci, ei sunt Shakespeare şi dacă îi cântăreşti pe Pleşu şi Dinescu au trei plachete subțiri, ca lama de ras Gillette sau Wilkinson. Una şi furată, pentru că burduhănosul ăsta, cu barbă aşa, de răspopit, de Rasputin, Pleşu, a furat titlul cărții "Minima Moralia" după marele filozof german Teodor Adorno. Teodor Adorno a scris "Minima Moralia" şi a venit şi ăsta.

Dar Pleşu a mai furat ceva: trusele de bărbierit şi de scris ale lui Nicolae Ceauşescu, ambele din aur masiv, de la vila nr. 10, de la Snagov, după cum mi-a spus femeia de serviciu Floarea Ispas, în '90, împreună cu directorul stațiunii Cornel Segal. A spus că le duce la muzeu, dar le-a băgat în buzunar.

Şi Pleşu a mai furat şi un incunabul tipărit la Veneția în 1483, valorând sute de mii de euro şi se ştie, că a fost dosar penal, la Poliție, la Parchet. L-a pus pe unul Al. Popovici director în minister, l-a furat de la Biblioteca Brătienilor - că sunt liberali aici, unii care chiar i-au cunoscut pe urmaşii Brătienilor - şi a zis că face un studiu: a dispărut şi incunabulul şi zeci de cărți religioase de la 1700, de la 1800.

Şi mă judecă individul aceasta pe mine ?! Nu îi e ruşine obrazului ?! Dar nu se mai termină cu hinghereala asta ?! Am vrut să mă port frumos cu ei, creştineşte, nu ai cu cine, nu au scrupule şi nu au Dumnezeu ! O să îi duc, ca soldatul sovietic, pe soldatul hitlerist, până la Berlin. Acum mă ocup eu de ei ! Vă mulțumesc. (*Aplauze.*)

Şedința Senatului din 10 noiembrie 2003

Astfel, domnul Ion Iliescu a format un colectiv la Palatul Cotroceni, format din următorii domni: Ioan Talpeş, Dumitru Iliescu, Ionel Marin - prim adjunct al directorului S.R.I., Răzvan Ionescu - deputat P.S.D., preşedintele Comisiei pentru apărare din Camera Deputaților, Ilie Botoş - noul procuror general, Gabriel Oprea şi o grupare masonică, fidelă Cotrocenilor, care doreşte să îşi plaseze oamenii mai ales în serviciile secrete.

Scenariul pus la cale de aceşti oameni, care se pretind a fi serioşi, ar putea fi considerat diabolic, dacă nu ar fi ridicol. Pe mine nu mă afectează câtuşi de puțin, dimpotrivă, mă distrează, fiindcă eu mă ştiu curat.

După ce în 1997, aceeaşi foaie imundă, "Ziua", m-a acuzat - tot sub genericul: "Dezvăluiri incendiare" - de zoofilie şi pedofilie, nu mă mai miră nimic şi nu văd ce s-ar mai putea debita peste mârşviile acestea. Vorba lui Ion Heliade Rădulescu: "Scrieți, băieți, numai scrieți!".

Acest colectiv, la ordinul domnului Ion Iliescu, l-a desemnat pe domnul Radu Timofte să înceapă acțiunea de compromitere a mea cu orice preț, atât pe plan intern, cât şi pe plan extern.

Astfel, în luna septembrie anul curent, domnul Radu Timofte l-a chemat la el pe Gheorghe Onişoru, preşedintele C.N.S.A.S., şi i-a propus un târg: dacă C.N.S.A.S. îi va proteja pe câțiva generali care înainte de 1990 au făcut poliție politică (este vorba de Ioan Talpeş, Ionel Marin, Dumitru Zamfir şi alții), atunci el o să îi dea "ceva de ronțăit" despre cei de la P.R.M. Am folosit expresia sa, tipică rozătoarelor.

Şi aşa au ajuns la C.N.S.A.S. cele 19 volume din dosarul-problemă "Artă şi cultură", din care numai două volume mă privesc direct pe mine, pe care le am, de altfel, în copie, de aproape 10 ani şi din care rezultă câteva probleme fundamentale.

Dosarul aparținând scriitorului Corneliu Vadim Tudor este dosar de urmărire şi supraveghere, arhivat la fondul documentar, domeniul "Cultură, artă, literatură".

Urmărirea şi supravegherea s-au făcut prin montarea masivă de tehnică operativă la telefoanele de acasă şi de la birou, dar şi la domiciliu, în restaurante şi, în general, unde purtam discuții.

Existența câtorva rapoarte vizând polemicile mele cu unii ziarişti, scriitori şi transfugi de la "Europa liberă" nu poate fi considerată act de poliție politică, în conformitate cu Legea nr. 189 din 1999, fiind vorba doar de o luptă literară care mie, cel puțin, mi se pare firească într-o cultură, pentru că în aceeaşi măsură eram şi noi reclamați, de dimineață până seara.

Aşa-zisa calitate de agent de influență, agitată de unii iresponsabili, reprezintă un etalon care se referă la activitățile de spionaj, aşa că nici inepția asta nu rezistă.

Dar să revin la scenariul cu pricina, ca să priceapă cei implicați că mi se transmite tot ce fac ei, ce vorbesc, unde vorbesc etcetera.

În dimineața zilei de duminică, 2 noiembrie 2003, domnul Radu Timofte a plecat în China, într-o delegație a S.R.I. Sarcina de a începe operațiunea de calomniere a mea i-a revenit primului adjunct al său: Ionel Marin.

Acesta, ştiind că dosarul a fost consultat în perioada 1995-1997 de Mihai Pelin, scoate o copie a celor 19 volume şi o trimite unui oarecare Radu Tudor, de la "Ziua", care pretinde că reprezintă o publicaţie militară americană "Gen's defend", dar, de fapt, el are o fabrică de cârnaţi şi mezeluri la Constanţa. Prin urmare, se lucrează cu cârnăţari. În paralel, Gheorghe Onişoru este sfătuit să-mi dea telefon acasă - ceea ce s-a şi întâmplat, marţi, 4 noiembrie - şi să îmi spună că documentul apărut în presă ar fi fost furnizat ziarului "Ziua" de Mihai Pelin, care ar fi recunoscut asta în faţa lui. Numai că Mihai Pelin era şi încă mai este internat în spital, pentru câteva complicate operaţii dentare şi habar nu avea despre ce este vorba. De altfel, Mihai Pelin mi-a transmis că la proces va veni şi va depune mărturie în favoarea mea.

În acelaşi timp, colectivul de la Palatul Cotroceni le dă semnalul lui Andrei Pleşu şi Mircea Dinescu să convoace de urgenţă o şedinţă a C.N.S.A.S., ceea ce şi fac, mai puţin din dorinţa de a-mi plăti mie nişte polițe literare, cât, mai mult, de spaima generalului Ionel Marin care i-a ameninţat cu dosarele lor de informatori ai Securităţii şi cu numele în clar al ofițerilor care i-au avut în lucru.

Dintre aceştia, deocamdată îl menţionez pe fostul maior de securitate, actual general de S.R.I., Vasile Mălureanu, la care turna domnul Andrei Pleşu, iar acesta din urmă a şi recunoscut, în anul 1982, că l-a informat în repetate rânduri cu privire la meditaţia transcedentală, Pleşu fiind acela care a pus Securitatea pe urmele acelor oameni. De altfel, în revista mea "România Mare" de mâine, voi publica chiar declaraţiile domnului Andrei Pleşu, semnate de el cu mânuţa proprie.

Îi mai menţionez şi pe colonelul Albu şi tovarşa maior Stana Creţa, la care turna, contra cost, Mircea Dinescu. Este bine de ştiut că imediat după ce "s-a făcut că lucrează", în 22 decembrie 1989, fostul poet din Slobozia a angajat-o pe Stana Creţa ca menajeră în vila lui de pe Bulevardul Aviatorilor, pentru a-i închide gura.

Adaug la toate acestea că numitul Dinescu a făcut armata la trupele de securitate.

Atât Pleşu, cât şi Dinescu fac parte ilegal din C.N.S.A.S., întrucât au fost membri P.C.R. Aşa că nu eu am fost colaborator al Securităţii şi asta se va dovedi foarte lesne, ci Pleşu şi Dinescu.

Acel raport publicat de "Ziua" nu dovedeşte nimic, decât faptul că am intrat într-o audienţă, ziua în amiaza mare, cu bon de ordine, la un general care răspundea de presă şi cultură, fiind însoţit de un pictor foarte cunoscut şi aflându-se multă lume de faţă, pentru a reclama situaţia exasperantă conform căreia, în timp ce mercenarii de la "Europa liberă" ne înjurau zi şi noapte cu cele mai aberante acuzaţii, noi, cei de la grupările literare "Săptămâna" şi "Luceafărul", nu aveam voie să răspundem, iar cele patru cenzuri care erau pe capul nostru ne eliminau din pagină orice tentativă de polemică, totul făcându-se din porunca Securităţii.

Într-o declaraţie publicată în "România Mare", în august 1995, generalul Aron Bordea scrie, negru pe alb, că eu nu am colaborat cu nici o Securitate, din contră, am fost urmărit.

În definitiv, eu nu răspund de ceea ce scrie generalul respectiv în raportul cu pricina, care nu cuprinde toate aspectele discutate şi are şi numeroase erori, cum ar fi, de pildă, faptul că eu eram membru al Uniunii Scriitorilor, ceea ce eu nu am fost niciodată. Amintiţi-vă uluiala aceluiaşi Dinescu, în septembrie 1990, când a avut îndrăzneala să îl dea afară din Uniunea Scriitorilor pe marele Eugen Barbu şi a vrut să mă dea şi pe mine, dar ia-mă de unde nu eram, fiindcă nu figuram în nici o evidenţă a lor.

Repet, cu fruntea sus, în faţa Senatului din care fac parte - aş fi putut să nu o fac, dar respect prea mult această instituţie -, repet ceea ce au declarat şi generalii Ion Coman, Iulian Vlad, Aron Bordea: eu nu am fost colaborator al Securităţii, nu am scris, în viaţa mea, nici o notă informativă, nu am semnat nici un angajament, iar cel publicat în "Ziua" este o făcătură jenantă, denunţată ulterior, cu părere de rău, chiar de locotenent-colonelul Petre Pavel, care i-a păcălit pe "micii terorişti" de la "Ziua" şi le-a luat patru milioane lei. Era o sumă de bani relativ mare, pe vremea aceea.

E greu de doborât un om ca mine cu găinării de genul acesta.

Dacă eu aş fi făcut ceea ce se pretinde, de ce nu se arată dovezile palpabile?! Iar venim cu etichete stupide, cu atacuri în haită, cu fumigene ieftine care nu sperie pe nimeni, şi cu atât mai puţin pe un om ca mine!

Înaintea alegerilor din anul 2000, când adversarii mei nu puteau bănui că voi ajunge să disput finala, C.N.S.A.S. mi-a dat o confirmare publică a faptului că nu am colaborat cu Securitatea.

Astăzi, după trei ani, acelaşi C.N.S.A.S. minte că nu ar fi ştiut de existenţa dosarului meu, fiindcă nu era la cartotecă, ci, atenţie, sub nasul tuturor, la sala de lectură!

Ca să vezi ce distraţi au fost cei de la S.R.I. şi C.N.S.A.S.: nu trei zile, nu trei săptămâni, nu trei luni, ci trei ani încheiaţi!

Toată lumea se vânzolea prin sala de lectură a S.R.I., dar nimeni nu lua în seamă nu unul, nu două, nu nouă, ci nouăsprezece volume! Lucrurile sunt clare: aşa după cum am spus, acestea au fost selectate, periate, aranjate şi livrate de conducerea S.R.I., la ordinul politic al domnului Ion Iliescu.

În acelaşi timp, generalul Ionel Marin scotoceşte prin arhiva Securităţii, împreună cu numeroşi colaboratori, unii foşti K.G.B.-işti ca şi el, timp de câte trei-patru ore pe zi, doar, doar va găsi ceva compromiţător împotriva mea, fiindcă îşi dă şi el seama că ce au la ora actuală nu mă acuză câtuşi de puţin, ci demonstrează acte de curaj pe care nu le-a făcut nimeni în România anilor '80, indiferent cât de mult au minţit adversarii mei literari. De pildă, depunerea carnetului meu de membru P.C.R., în iunie 1989, pe adresa lui Nicolae Ceauşescu.

Da, eu sunt perfect de acord să se publice dosarul meu de Securitate care, repet, nu este de informator, ci de urmărit, dar cu condiția să se publice dosarele tuturor oamenilor politici, ziariştilor şi altor persoane publice.

Atunci să vedem cine va avea curajul să mai iasă în lume!

Este bine ca presa şi opinia publică să ştie că, în prezent, în arhiva Securității, aflată în posesia S.R.I., lucrează ca la furnale peste 100 de ofițeri, care fişează întreaga clasă politică românească. ……..

În ceea ce îl priveşte pe domnul Virgil Asztalos Măgureanu, cred că este sub demnitatea mea să îi dau vreo importanță. Aş vrea, totuşi, să spun că se adevereşte încă o dată proverbul care zice că şarpele, fie el şi cu ochelari, când îl doare capul, iese la drumul mare. Care va să zică, din 1967 şi până acum, deci de 36 de ani de când mă cunoaşte, fostul meu coleg de facultate, care ne turna pe rupte la securitate şi a avut un rol malefic în reprimarea demonstrațiilor studențeşti din decembrie 1968, n-a ştiut că eu aş fi făcut poliție politică.

De altfel, în februarie 1969 eu am fost anchetat la domiciliul meu timp de trei ore de doi ofițeri de securitate, pentru că am fost turnați cu toții de colegul nostru de facultate Virgil Asztalos Măgureanu. N-a aflat asta nici în cei 7 ani cât timp a fost directorul S.R.I. şi stăpânul atotputernic al Arhivei Securității, inclusiv al sălii de lectură, când mi-a vândut efectiv, contra cinci tablouri ale pictorului Nicolae Drăguşin o copie a celor două volume ale dosarului meu, de om urmărit de Securitate.

Fulgerător, el a aflat asta acum, când e pensionar şi nu mai reprezintă nimic. Acest Măgureanu minte ca de obicei, afirmând că 1995 eu i-aş fi cerut să-mi dea un certificat de bună purtare, aşa cum i-a dat lui Corneliu Coposu. Dacă el ştia că eu aş fi fost colaborator, atunci de ce nu mi-a dat un certificat de rea purtare? Cine l-a împiedicat? Lucrurile au stat cu totul altfel şi oamenii pe mine mă cred, nu pe un contrabandist de arme şi de petrol, care a realizat sute de milioane de dolari prin încălcarea embargoului din Iugoslavia. În primăvara lui 1995, atunci când am negociat cu P.S.D.-ul câteva posturi de prefecți şi de secretari de stat, domnii Ion Iliescu şi Adrian Năstase au atribuit partidului nostru funcția de prefect al județului Constanța. Pentru această funcție importantă, de prim gospodar al celui mai greu județ din țară, noi l-am ales pe contraamiralul în rezervă Marcel Dragu, pe care l-am şi prezentat conducerii P.D.S.R. şi de altfel, sunt în sală, aici, oameni care erau de față la acea şedință. Imediat, domnul Măgureanu a aflat, m-a invitat la el la birou, în sediul fostului CEPECA, unde la o cafea m-a implorat să-i cedez lui postul respectiv. L-am întrebat pentru cine vrea treaba asta.

Mi-a răspuns că pentru un anume Baltă, nepotul lui Cico Dumitrescu. Am refuzat amuzat, replicându-i că individul e amestecat în afaceri dubioase. Apoi mi-a propus un căpitan activ de S.R.I. sub acoperire şi chiar a pus mâna pe telefonul operativ, pentru a suna la şefii acestuia din Constanța. L-am rugat să închidă telefonul. Treaba era limpede ca lumina zilei. Măgureanu dorea să acapareze funcția de prefect al județului Constanța, pentru a controla mafia din port, de pe litoral, de pe şantierele navale şi de la vamă. L-am

refuzat categoric şi am plecat. După câteva zile, el s-a răzbunat, livrând ziarului "Evenimentul zilei" nişte mizerii împotriva mea. Ştiind că provin de la el, l-am sunat pe telefonul scurt de la Senat şi i-am cerut să dea o dezmințire la zvonurile care circulau. N-a acceptat. Ca să mă îmbuneze, mi-a mai trimis prin şofer nişte file din dosarul meu de urmărire informativă, peste care chipurile dăduse ulterior. Atunci am vorbit telefonic şi cu domnul Ion Iliescu şi l-am rugat să-l astâmpere pe Măgureanu, pentru că primejduieşte relațiile noastre de colaborare. După un an, în 1996, căpitanul de S.R.I. Constantin Bucur l-a demascat public pe Măgureanu că făcea poliție politică şi ne imprima la telefon şi pe mine, şi pe Gheorghe Funar, şi pe alți politicieni din opoziție, dar şi pe ziariştii incomozi.

Printr-un concurs de împrejurări, în acelaşi an am intrat în posesia dosarului de căpitan de securitate al lui Măgureanu, pe care eu nu l-am publicat, dar indirect l-am forțat pe el să şi-l publice, tot în "Evenimentul zilei", prin încălcarea legii. În august 1997, aflându-mă în Valea Jiului de "Ziua minerului", m-am întâlnit cu noul preşedinte, domnul Emil Constantinescu, şi l-am informat cu martori că Măgureanu îl înregistrase ilegal, cu cameră video, pe parcursul a două întâlniri pe care le avusese în vremea alegerilor. Şi astfel se face că, deşi în 1996 votase schimbarea, Măgureanu a fost sacrificat de Constantinescu şi dat afară. Asta e tot. Cum o să mă ierte un asemenea personaj ranchiunos, care ştie că din pricina mea şi-a terminat cariera? El, cel care a participat la executarea soților Ceauşescu, el, care în drum spre Târgovişte, în elicopter, vomase tot timpul într-o găleată, el, care după aceea se lăuda că în România, mai presus de el nu e decât Dumnezeu! Pe cei din P.D.S.R. vreau să-i informez şi ce-a primit în schimb domnul Măgureanu: promisiunea că va fi ori şeful serviciilor secrete, din nou, ori primul pe listă la Senat pentru județul Sălaj, din care este originar.

……Securitatea a făcut şi lucruri foarte bune în țara asta. Nu mă refer la securitatea criminală din anii '50, care a distrus floarea oştirii şi intelectualității române. Mă refer la securitatea care a dejucat nişte planuri de sabotaj economic. Dar nu am fost. Şi apoi mai e ceva: într-o țară care a devenit un iarmaroc al spionilor şi se vânzolesc toți pe aici, în primul rând agenții ruşi, agenții K.G.B., printre care unii sunt chiar în funcții foarte importante, de ce nu-i demască organismele statului pe agenții străini, care au dus România pe culmile disperării? Asta este tot. Vă mulțumesc că ați ascultat această mărturisire a mea şi vă informez că de câte ori se va mai agita această falsă problemă, nu voi rămâne dator nimănui.

Vă mulțumesc. *(Aplauze.)*

TURNATORII LUI ADRIAN PAUNESCU

Şedința Senatului din 6 octombrie 2003

Adrian Paunescu……

Când am ajuns acasă, bolnav, foarte bolnav, şapte sau opt scriitori îmi trimiseseră o telegramă foarte caldă de la Belgrad, iar C.N.S.A.S.-ul îmi trimisese această veste groaznică, şi anume că, de-a lungul vieții mele literare, primii trei informatori ai mei, erau Haralambie Grămescu (un remarcabil traducător) sub pseudonimul Anghel Anghelescu, Stelian Diaconescu, cu numele conspirativ Arthur şi cu pseudonimul literar Ion Caraion, un mare poet român, un mare poet român, şi Ştefan Popa (cu numele conspirativ Gogu Ivan) şi cu pseudonimul literar Ştefan Augustin Doinaş, fără îndoială, unul dintre clasicii literaturii române din a doua parte a secolului XX.

Nu ştiam şi abia acum am început să înțeleg de ce era atât de supărat, după 1989, domnul Doinaş - Dumnezeu să-l ierte! - pe mine. Eu nu am făcut nici un gest împotriva Domniei sale, decât acela de a mă lăsa turnat, dacă ăsta e un lucru negativ.

E straniu că un mare scriitor, căruia aş avea acum toate motivele exterioare să-i fac reproşuri peste moarte, e straniu că un mare scriitor a ajuns în situația (şi asta este, totuşi, marca unei anumite lumi) de a-şi exercita talentul literar şi de a-şi obține o parte din banii pentru existență făcând turnătorie la adresa unor colegi mai tineri.

(Raspunde lui Radu Feldeman)

….Dragul meu Radu, eu nu am spus nimic mai mult decât ce este aici, eu am spus doar că e straniu că un mare scriitor a fost pus în condiția de a ajunge să scrie în secret aceste turnătorii despre colegi mai tineri.

Mai mult decât atât, dacă ți se pare că sunt nedrept, îți reamintesc: eu, în fiecare seară a vieții mele de Cenaclu "Flacăra", difuzam în rândurile marelui public poezii de Ştefan Augustin Doinaş. "Mistrețul cu colți de argint" a intrat în manualele şcolare prin Cenaclul "Flacăra".

Vreau să precizez, Radu F. Alexandru: dacă aş fi pus în situația de a vorbi despre "Mistreț" , acum, ştiind chestiunea asta tristă, că Doinaş, ca informator, mă avea în grijă, l-aş lăuda din nou, pentru că eu cred că Doinaş a fost şi rămâne un mare poet, dar asta nu înseamnă că trebuie să mă lase indiferent faptul că a ajuns, prin concursul de împrejurări politice, prin toate cedările de natură generală, prin folosirea de către cei care se ocupau cu asta a slăbiciunilor lui personale, să-mi facă mie rău. Şi asta ar fi fost cum ar fi fost, înainte de 1990, dar chiar în acest Senat, în vremea nouă, s-a întâmplat ca omul să fie câteodată nedrept cu mine, din această perspectivă, să fie exigent cu biografia mea şi să aibă aerul că mă acuză pe mine de fapte pe care dumnealui le-a săvârşit.

Eu vă reamintesc unora dintre dumneavoastră, altora vă spun: venea aici, în fiecare şedință de Senat, un domn, Vetişanu, care acuza pe domnul Corneliu Vadim Tudor şi pe Adrian Păunescu de toate lucrurile cu putință, pentru ca să aflăm, în urmă cu doi ani, că era informator de securitate. Sigur că, în cazul acela, nu am ce regreta, pentru că nu-i pot identifica existența literară, dar în cazul lui Caraion, de exemplu, am ce regreta, pentru că Ion Caraion este un mare poet, Caraion este un om cu o operă atât de tensionată, atât de convulsionată, şi cu o viață atât de complicată, Caraion a fost condamnat şi la moarte, nu

am dreptul să-l judec şi nu o voi face niciodată. Dar gândiți-vă la tot acest complex de întâmplări. ……Pentru că Doinaş nu mă turna pe mine, Adrian Păunescu cel de azi, omul care poate să se apere, erau chestiuni pe care nu le ştiam, nu aveam să le ştiu niciodată, dacă nu insista eşichierul politic, printr-o anumită parte a lui, să se dea în vileag aceste lucruri, Doinaş îl turna pe Păunescu cel lipsit de apărare şi de suspiciuni.

……..E foarte, foarte grav ce se întâmplă cu biografiile unor oameni de valoare. Va fi foarte greu să explicăm mâine toate aceste convulsii de conştiință.

Efectul bumerang este sigur, nu luptați prea mult unii împotriva altora, toate cele pe care le veți face nedrept împotriva altora se vor întoarce împotriva dumneavoastră. *(Aplauze.)*

VADIM IN LUPTA CU MAFIA DIN PRESA

Şedința Senatului din 19 mai 2003

Domnul Corneliu Vadim Tudor:

Domnule preşedinte de şedință,

Onorați colegi,

Chiar dacă ar fi fost în sală domnul Petre Roman, tot i-aş fi dat o replică, pentru că nu-mi place lipsa de caracter, în general şi, cu atât mai puțin, în politică.

Dacă el se găseşte acum în interiorul Senatului şi vede la televizor îl rog să coboare şi să spună ceva în apărarea lui.

Îl observ cu atenție pe domnul Petre Roman de mai mulți ani de zile şi văd că una dintre trăsăturile sale de ne-caracter e dorința de a se pune bine cu presa, cu orice preț. Astăzi, Domnia sa şi-a început alocuțiunea lăudând un editorial dintr-un ziar central. Nu a numit ziarul, dar îl numesc eu. Se numeşte ADEVĂRUL. Fosta SCÂNTEIE. *(Rumoare.)*

Domnule preşedinte,

Rog presa să nu comenteze din fundul sălii, da?

Ne aflăm în Senatul României, nu la birtul de la parter.

Unii le-au cam dat nas. La un moment dat vedeam pe cineva, tot de la ADEVARUL, o domnişoară, care stătea lângă preşedintele Senatului, domnul Nicolae Văcăroiu, pe scaun, la prezidiu. Pe urmă m-a abordat pe mine, să mă tragă la răspundere, de ce a apărut în revista mea ceva despre ea. Dar nu de asta este acreditată presa la o Cameră a

Parlamentului, să tragă senatorii sau deputații la răspundere! Ne înjurați destul în revistele şi ziarele voastre! Lăsați-ne în pace măcar aici, la locul nostru de muncă!

Această fostă SCÂNTEIA a preluat abuziv numele ziarului ADEVĂRUL, ziar înființat, la 1888, de Alecu Beldiman. Bun ziar la vremea lui, ziar de stânga, făcea parte din ceea ce în perioada interbelică se numea "Presa din Sărindari", alături de DIMINEAȚA şi de alte publicații de genul acesta. Eu consider că a avut un rol bun presa de stânga, în acea perioadă. În final, a fost un fenomen pozitiv pentru evoluția societății româneşti.

Numai că echipa de profitori despre care vorbesc a confiscat abuziv "biografia" ziarului ADEVĂRUL.

Ce legătură are SCÂNTEIA cu un ziar de la 1888?!

Este o nebunie! Hai să trecem şi noi pe frontonul publicațiilor noastre că ne revendicăm de la Shakespeare, de la "Othello", de la "Hamlet". Dar "Cu prostia şi zeii se luptă în zadar", cum spunea Friedrich Schiller. Nu m-ar fi deranjat acel editorial, citat de colegul nostru Petre Roman, dacă el nu ar fi început cu o insultă gravă împotriva tuturor membrilor Parlamentului.

Noi suntem aproape 500 de senatori şi deputați. Toți am fost făcuți proşti de către un iresponsabil, un personaj numit Adrian Ursu, flăcău de nomenclaturist C.C. al P.C.R., un individ care crede că, pe măsură ce e mai rău, îşi face un nume în presă, ca şeful lui, Popescu numai-ş tiu-cum, că are foarte multe nume. Nimeni nu poate produce dovada că el ar fi ziarist, acel Popescu e inginer.

Să fie sănătos! Prezint scuze acum unui coleg care credea că i-am jignit pe ingineri săptămâna trecută. Îi respect foarte mult, ca dovadă că l-am citat chiar pe Ionel I.C. Brătianu, care a fost inginer şi unul din făuritorii României Mari.

Nici acest Adrian Ursu nu ştiu să aibă ceva studii de specialitate care să-l ducă spre latura umanistă a creativității. Nu contest, sunt şi oameni cu pregătiri tehnice care pot face lucruri remarcabile. Dar, lucrând "cu materialul clientului" - cum spunea Eugen Barbu - vedem că numitul Ursu este străin de meserie.

A înjura tot timpul, la vârf, într-un editorial fără cap şi fără coadă, şi numind Parlamentul României "Parlamentul proştilor" - chiar aşa a zis: "Pe frontonul Casei Poporului trebuie scris Parlamentul proştilor" - e o dovadă de nesimțire. Păi, domnilor de la SCÂNTEIA (care mințiți că sunteți de la ADEVĂRUL şi nu dau două parale pe ceea ce scrieți voi acolo, un singur rând apărut în "România Mare" face cât toate apariţiile voastre mizerabile la un loc... *(Râsete, discuții în sală.)* Nu citeşte nimeni elucubrațiile voastre decât ca să vă dea în judecată!

În acest Parlament sunt foarte mulți academicieni, profesori universitari, savanți, şefi de clinică, mari experți în domeniul jurisprudenței, al avocaturii, mari scriitori.

Cum vă permiteţi voi să-i faceţi proşti?! Cine sunteţi voi să daţi calificative de genul ăsta, numai pentru că voi sunteţi "presa"?! Adică: "O putere pe care nu a votat-o nimeni", cum spunea Richard Nixon. Şi vă spun asta ca ziarist, în primul rând, pentru că am scris mii de titluri în viaţa mea şi am 15 cărţi publicate. Cum vă permiteţi ca pe nişte oameni aleşi de popor, unii cu sute de mii de voturi, alţii cu milioane, să-i bălăcăriţi în halul ăsta?!

Numai pentru că îi aveţi pe unii la mână? Uite că pe mine nu mă aveţi la mână! *(Unii ziarişti părăsesc sala, în mod ostentativ.)* Nu aveţi decât să plecaţi. Eu nu cu voi vorbesc, eu vorbesc în principiu. Ca dovadă este că prost este cel care a scris acea mizerie, voi da două exemple. Au fost jigniţi doi colegi de-ai noştri, parlamentari din Partidul România Mare. Pentru că obsesia acelui ziar este Partidul România Mare. De aceasta este şi foarte previzibil ziarul. Orice apare despre Partidul România Mare este pe pagina 1 şi neapărat negativ, de aceea nu-i crede nimeni.

În articolul acestui Adrian Ursu se scrie că aceşti parlamentari ar fi proşti pentru că doamna Maria Ciocan nu poate explica nimic în legătură cu funcţia ei de directoare de liceu. Şi că domnul Hogea, de asemenea, nu poate explica nimic în legătură cu nişte incompatibilităţi legate de asociaţia lui în participaţiune.

Toate bune şi frumoase, numai că situaţia este exact pe dos. Sunt confuzii grave de persoane. Nu doamna Maria Ciocan este directoare de liceu, ci doamna Angela Bălan, aici de faţă. Şi nu domnul Hogea, care este deputat, spunea chestiunile astea, ci domnul Horga, care este senator. *(Amuzament în sală.)*

Este cu totul altceva, ce Dumnezeu! Aici este vorba de ştiinţă, de exactitate. Lucrăm, repet, "cu materialul clientului".

Degeaba vă supăraţi şi părăsiţi sala. Puteţi să nici nu mai veniţi. *(Râsete, discuţii.).* Ia uite, domnule, plâng eu după voi! *(Râsete.)* Plecaţi ca dracii când dau de tămâie!

Aici este vorba de cumpărarea tăcerii presei.

Asta face domnul Petre Roman. Imediat cum i s-a dat o poză, azi, pe pagina I în ADEVĂRUL - uite-l aici! -

în care iese bine, în raport cu domnul Băsescu, adică Băsescu îi propune împăcarea, dar Roman nu vrea, pentru că se întoarce ea, roata Istoriei, şi va mai candida el o dată şi va avea nu 2%, va avea 0,2%... *(Hohote de râs.)* Imediat cum i se dă azi poza, pe pagina I, în fiţuica asta obscură, numită ADEVĂRUL, care trăieşte din şantaj şi din taxă de protecţie - şi o spun asta ca senator român, să mă dea în judecată şi voi aduce şi dovezi - el laudă un editorial în care şi el e făcut prost, probabil. Din moment ce este în "Parlamentul proştilor"?

Acum "prostul" Vadim Tudor vă spune că aţi încurcat-o cu mine, pentru că ambasadorul României la Madrid - de câţiva ani nu mai e acolo, dar este un mare om de cultură - e cel care i-a tradus pe Gabriel Garcia Marquez, Gongora, Borges şi alţi scriitori de limbă

spaniolă - mă refer la Darie Novăceanu - a început un serial în revista mea, în "România Mare", despre privatizarea frauduloasă a patrimoniului colosal al ziarului SCÂNTEIA. Dumnezeu să-l ierte pe Dumitru Tinu, nu ne răfuim cu oameni care au trecut în veşnicie, dar nu avem ce să facem. S-au furat zeci de milioane de dolari din patrimoniul extraordinar al celui mai important ziar al regimului comunist. Nu are nimeni curajul să le-o spună?

Le-o spun eu! Să se răfuiască ei cu mine. Tot sunt țintă vie pentru ei şi, de câte ori mă înjură, mă gândesc la piesa lui Feydeau - "Puricele în ureche", dacă țineți minte. Uite aşa fac când mă înjură, mă scarpin în ureche! *(Râsete.)*

Ziarul ADEVĂRUL aparține mafiotului arab Fathi Taher, agent al mai multor servicii secrete străine, care face un foarte periculos joc arăbesc, aici, sub nasul americanilor şi israelienilor. Ar fi bine să se termine cu cuibul ăla pestilențial de la "Marriott", unde sunt duse toate delegațiile străine importante care vin în țară. Acolo ele sunt filmate şi imprimate de către agentura arabă a lui Fathi Taher.

Nu ştiu astea serviciile secrete româneşti? Sau poate că ştiu şi beneficiază şi ele de acest circuit interior?

Realitatea este că printre cei mai mari corupți din țara asta sunt unii şefi de publicații şi de posturi de televiziune.

Aduceți-vă aminte ce-i spunea, în urmă cu vreo 10 zile, domnul Dan Matei Agathon unei ziariste de la aceeaşi SCÂNTEIA, intitulată abuziv ADEVĂRUL. El zicea: "Dacă te mai iei de mine - sau ceva de genul ăsta - vă tai publicitatea!" Şi ştiți bine că sunt pagini întregi de reclame ale Ministerului Turismului. Câte milioane de dolari a încasat ADEVĂRUL numai de la Ministerul Turismului, în ani şi ani de zile? Câte zeci sau sute de mii de dolari a încasat ADEVĂRUL nu mai departe decât sâmbătă, zi în care, pe pagina I eram toți făcuți "Parlamentul proştilor"? În ziua de sâmbătă a fost publicat un supliment de 8 pagini mari, 8 cearşafuri despre PETROM, ROMPETROL, Dinu Patriciu şi despre tot ce ține de benzină, în general. După calculele mele şi ale economiştilor fundației mele, acolo sunt peste 100.000 dolari.

Şi atunci cum o să mai apară ceva în ADEVĂRUL împotriva PETROM-ului sau ROMPETROL-ului, din moment ce ziariştii de acolo iau taxă de protecție? Şi vă comunic şi reciproca, dacă vă interesează să ştiți cum e cu corupția în țara asta. Ce Dumnezeu?! Dacă noi tăcem, chiar că au tot dreptul unii să ne considere aşa cum ne consideră!

În urmă cu câțiva ani a început o canonadă insuportabilă în ADEVĂRUL împotriva unui om de afaceri, pe nume Dumitru Puzdrea. Aveam să aflu ce s-a întâmplat, de fapt. Un june de la ADEVĂRUL, pe nume Bogdan Chirieac, s-a dus, trimis de echipa Tinu - Popescu, să-i ceară reclame şi publicitate în valoare de 40.000 de dolari pe lună. Taxă de protecție, bineînțeles. Mai rău ca în Vestul sălbatic. Omul, ne prea dus la biserică şi ştiindu-se curat în afacerea lui - dădea de muncă la peste 3.000 de şomeri - a zis: "Dar de ce să vă dau eu vouă bani? Cine sunteți voi să vă dau eu 40.000 de dolari pe lună?" Şi i-a

dat afară. A doua zi au început cele mai scelerate acuzații. Că are un angro care trece peste o țeavă sau o țeavă care trece peste un angro, ori o fântână arteziană care intoxică apa bucureşenilor...

Numai prostii de genul ăsta. Vreo 2 ani de zile a ținut bombardamentul acesta.

Ne-am lămurit noi, cei de la P.R.M., cum stă treaba şi, în mod ostentativ, l-am băgat în Parlament pe acel om, care era complet nevinovat. Dar a pierdut mii de angajați! I s-au distrus afacerile. Din 3.000 de oameni, mai are 200 de angajați. Îi angajează ADEVĂRUL, cumva? Acesta este numai un aspect.

Aş vrea să vă mai spun că e bine că noi ne declarăm averile, dar nu sunt dator să spun nimănui ce tablouri am eu în casă, şi verigheta soției, şi colecțiile mele de autografe celebre, care sunt itinerante, la ora actuală, în toată țara. Trebuie să dau explicații? Cui?

Nu toată presa e vinovată, fireşte. În cea mai mare parte a lor ei sunt oameni cinstiți şi au salarii de mizerie, dar şefii lor sunt nişte mari gangsteri de presă, nişte caizi.

Sper că țineți minte ce a ieşit la iveală după moartea lui Dumitru Tinu. Repet, nu am nimic împotriva lui, dar într-o viață de om, fie şi de ziarist la SCÂNTEIA şi, mai apoi, la ADEVĂRUL, nu poți să acumulezi averi atât de mari şi colecții de vile! Nu se poate, omeneşte vorbind!

Nu-i posibil! Nici unul dintre senatorii acuzați de această presă nu are atâtea vile şi atâtea comori, câte avea Dumitru Tinu. Din ce? Sunt, în mare parte, banii acestui Fathi Taher. Şi este prețul "legii tăcerii".

Merg mai departe. Unii şefi din mass-media au petrecut sărbătorile de Paşti în țări însorite. În proporție de 97%, cred, noi, senatorii, am stat aici, cu familiile noastre, cu copiii noştri, cu nepoții noştri. Nu că n-am fi avut bani, dar prea era sfidător, pe sărăcia asta lucie, să mergem, de nebuni, prin insulele Mediteranei! Dar domnul de la PRO TV - Adrian Sârbu e numele său - s-a dus cu soția lui să facă Paştele la Nisa şi, pe urmă, a avut un bonus la Monte Carlo. El are, de altfel, o casă în zonă. În Franța, are sigur. Are o casă şi la Londra. Are case şi prin alte părți, dar datoriile la stat, domnul Adrian Sârbu de la PRO TV, nu le plăteşte. Are datorii de 1.800 de miliarde lei, din care domnul Mihai Tănăsescu i-a radiat, scurt, 800 de miliarde lei. Şi când nu convine ceva domnului Adrian Sârbu sau stăpânilor săi din umbră, mitraliază scurt. Pe Radu Gabrea l-a călcat în picioare. În campania electorală din 2000, mie mi-a consacrat un serial, de le era frică fraților şi surorilor mele să mai iasă pe stradă, să nu-i linşeze lumea, că cine ştie ce am făcut, că suntem sectanți, că suntem satanişti!

Asta face domnul Adrian Sârbu, de a ajuns PRO TV şi în raportul anual al Comisiei Europene. Asta nu e "taxă de protecție", domnilor?!

Domnul Nistorescu, de la EVENIMENTUL ZILEI, - alt lup moralist - se duce şi el la Milano, scrie un reportaj lângă Domul din Milano... În biserică nu l-au primit, că şi-au dat seama în ce hal e, de degradare morală...

Probabil era şi beat mort, şi în patru labe nu prea se intră în bisericile creştine. Cu ce bani s-a dus acest Nistorescu la Milano? Eu de ce nu m-am dus? Uite, Nora Rebreanu, aici în sală. Te-ai dus, Nora Rebreanu? Nu te-ai dus. Noi de ce nu ne ducem la Milano, de Paşti sau de Crăciun? Şi de unde a avut el bani să depună într-o singură zi, la CREDITANSTALDT BANK, 450.000 de dolari? Noi am publicat o fotocopie. A doua zi m-a sunat Cristoiu şi mi-a spus: "Domnule Vadim, ăia sunt banii mei! Mi i-a furat ăsta, domnule!"

E o lume murdară, şi tocmai mafioții fac curat în societatea românească! Nu le e lor ruşine? Şi tinerilor gazetari le dau în scârbă 3-4-5 milioane de lei. E bine aşa, da? Ovidiu Ioanițoaia, ca să se pună bine cu tineretul din partidul de guvernământ, văd că le-a deschis abonament la "Procesul etapei" lui Cozmin Guşă şi lui Victor Ponta.

Ce legătură au ăştia cu fotbalul? Habar n-au la câte porți se joacă un meci de fotbal! Vedeți? Asta e diferența dintre Partidul România Mare şi P.S.D. În timp ce secretarul general al P.R.M. e domnul Gheorghe Funar, secretarul general al P.S.D. este acest domn Cozmin Guşă.

Diferența este că Funar poate să aibă Guşă, dar Guşă nu poate să aibă Funar! *(Râsete în sală.)*

Întotdeauna Partidul România Mare e boicotat de TVR. Ca dovadă şi acum. Cine era prezent

aici, în sală, a dispărut. Ne filmează vineri, la conferința de presă, iar după-amiază dă domnul Cozmin Guşă telefon şi-l întreabă pe fostul lui coleg de liceu din Turda sau din Cluj, Lucian Sârb: "Ce sumar aveți? E Vadim pe acolo? E P.R.M.? Afară cu ei!" Fetele care vin fac reportajele, 15-20 de secunde, dar la Telejurnalul de seară noi nu existăm. De ce? Pentru că nu vrea domnul Cozmin Guşă, cel care face campanie negativă în favoarea P.S.D.-ului.

Asta nu mai e libertatea presei, vă rog să mă credeți.

Este terorism de presă! Mă voi bate până la ultima picătură de energie pentru adevărata libertate a presei.

Fraza celebră a lui Voltaire - pentru că a lui Voltaire este -: "Nu sunt de acord cu opinia ta, dar am să mă lupt ca să ai dreptul să ți-o exprimi!" Sunt de acord cu asta, dar să-şi facă publice averile şi capii publicațiilor şi ai posturilor radio-tv. Să ştim şi noi cine ne judecă pe noi, cine ne dă poza pe pagina întâi şi ne pune la stâlpul infamiei.

Un om de spirit spunea că politicianul care se plânge de presă e ca marinarul care se plânge de valurile mării.

Aşa este. Noi nu ne plângem de presă, dar cerem măcar un regim egal. Să ştim şi noi de unde au plecat unii şefi din presă şi cum au ajuns la averile de mai multe milioane de dolari pe care le au.

Eu sunt pentru libertatea presei, repet, cu o singură condiție: ca această libertate să nu ne aducă aminte de ceea ce spunea Suetonius în "Viețile celor doisprezece Cezari", şi anume despre canalul colector al mizeriilor din Roma antică, un canal care se numea "Cloaca Maxima".

Asta este, pentru mine, ziarul ADEVĂRUL. *(Aplauze.)*

Vă mulțumesc. *(Aplauze.)*

VADIM IMPOTRIVA BANDITILOR DE LA CNSAS

Şedința Senatului din 12 mai 2003

Domnule preşedinte de şedință,

Onorați colegi,

Nu aş fi luat cuvântul dacă bunul şi vechiul meu amic, Mircea Ionescu-Quintus, nu şi-ar fi expus aici mâhnirea lui. Este de datoria mea - ca om care are un cult pentru părul alb, mai ales pentru un om venerabil ca el, de 86 de ani - să-i iau apărarea. Nici măcar nu reproşez colegilor săi de partid - sau de fostă coaliție - că nu o fac ei. O fac eu, pentru că există solidaritate de breaslă scriitoricească şi pentru că eu ştiu ce calitate morală are acest om.

Înainte de şedință a apucat să-mi spună ceva despre această publicație cu nume medical - "Aspirina lui Dinescu" sau nu ştiu cum îi spune. Nu am văzut-o, nu o citesc, mai am puțin de citit la Balzac şi după aceea îl voi citi şi pe Dinescu. Am treburi mai importante de făcut. Însă eu ştiu ce campanie s-a declanşat în urmă cu câțiva ani împotriva lui Mircea Ionescu-Quintus, tocmai pentru că deranjează verticalitatea morală a acestui om.

Ştiu cum un fost subaltern de al lui de partid, exact ca în primul roman modern al literaturii române - "Ciocoii vechi şi noi" - un Dinu Păturică l-a lucrat ca pe Andronache Tuzluc. Era vorba de Valeriu Stoica, un personaj care a comandat sau a fabricat nişte aşa-zise denunțuri din care ar fi trebuit să reiasă neapărat că domnul Quintus ar fi fost informatorul Securității.

Noroc că ştiam din gura unor oameni care participaseră la nişte scene dramatice în anii ,50 că domnul Quintus a fost o victimă a Securității şi a fost o dată pălmuit până l-a podidit sângele. Normal că într-un sistem concentraționar, cum spunea pastorul Richard Wolfgang, "cel mai onorabil loc e puşcăria", acolo e onoarea, fireşte. Dar acolo rişti să ți se pună în spate şi ceea ce nu ai făcut.

Ascultându-l pe domnul Quintus, mi-am adus aminte de o povară pe care până la moarte a purtat-o mentorul meu literar, maestrul Eugen Barbu, unul dintre marii creatori din toate timpurile ai acestui popor, de la a cărui trecere în veşnicie se împlinesc 10 ani. Ați observat că nu spun "trecerea în neființă". Este o mare prostie, un semn de incultură şi un semn de lipsă de creştinism când citim ferpare cu "trecerea în neființă". Omul nu trece în neființă, ci în eternitate, în veşnicie, pentru că Dumnezeu recuperează sufletul şi lumina sădită în om.

Eugen Barbu a fost acuzat de Europa Liberă că ar fi omorât evrei la Vapniarca - am înțeles că era un lagăr de concentrare. Numai că Eugen Barbu, la ora aceea, avea 19 ani. Nu avea nici o tangență cu nici o Vabniarca. El era student la Facultatea de Drept şi era, de asemenea, elev la Şcoala de Jandarmi din Bucureşti şi singura detaşare pe care a făcut-o, conform actelor din arhiva Jandarmeriei, a fost la Drăgăşani, după care s-a întors. Dar s-a mințit. S-a mințit în ideea "calomniază, calomniază, că până la urmă tot rămâne ceva". Din păcate, se fac victime. Şi tocmai cei care sunt mai răi în vituperațiile lor se dovedesc a fi ei turnători ai Securității.

Acum înțeleg de ce țipa de dimineață până seara tizul nefericit al lui Mircea Ionescu-Quintus, acest tânăr Mircea Dinescu, cerând dosarele unor scriitori şi oameni politici.

Şi probabil a şi obținut, în calitatea lui de membru al C.N.S.A.S.-ului, ca dovadă că începe să le dea drumul, dar le dă drumul prin filtrul minții sale întrucâtva zdruncinate, ca să nu spun mai mult.

Eu aş vrea să vă spun că stau de foarte mulți ani, din anii în care se vorbea de Berevoieşti, din anii în care cădeau dosare din camioane, din anii în care se mai spărgeau sedii şi tineretul revoluționar mai vindea documente pe la publicații, stau pe un munte de dosare de securitate. În foarte puține file am dat de date referitoare la urmărirea mea informativă. Am zis să nu înveninez şi eu atmosfera în societatea românească, însă acum m-am decis să public o carte intitulată: "Merci, Securitate", în franceză, pentru că nu este nevoie să mai fie tradusă.

Vreau să o scot şi în străinătate, mai ales în Franța, ca să priceapă şi cei care ne atacau de sub fustele crețe ale doamnei Monica Lovinescu care erau adevărații turnători ai Securității, cine făcea poliție politică în România. Veți vedea acolo că foarte mulți directori de editură, de publicații, moderatori de televiziune din ziua de astăzi, oameni politici erau cei care ne turnau pe noi, ne scoteau textele din reviste şi nu ne publicau cărțile.

Colegul nostru, Mihai Ungheanu, aici de față, ştie că am făcut cu el ceea ce nu am făcut cu nimeni până acum, şi anume, la o agapă amicală, în urmă cu câteva seri, i-am adus vreo 30 de asemenea fişe şi dosare şi i-am zis: "Recunoşti personajul?" Şi nu i-a venit nici lui să creadă. Nu dau nume acum şi nu le voi da nici în publicația mea. Ce rost ar mai avea după 15-20-30-40 de ani?

Dar nu se poate să permiți cuiva să calce în picioare un om care a suferit din cauza Securității şi să calce în picioare, la urma urmei, o generație care a fost sacrificată, o generație care a crezut că luptă pentru refacerea României Mari. Pentru o perioadă, a refăcut-o, prin reluarea Basarabiei şi Bucovinei de Nord, după care, tocmai persoane ca Elena Lovinoskaia, cetățean U.R.S.S., care, până în 1991, când s-a destrămat U.R.S.S., îşi plătea cotizația de membră a P.C.U.S. la Ambasada Uniunii Sovietice de pe Şoseaua Kisselef, tocmai astfel de oameni au distrus acea generație.

Cine este Elena Lovinoskaia? Distinsa soacră a tânărului şi "necoptului" Mircea Dinescu.

Iată cum se leagă lucrurile, iată ce fundal sovietic au toți cei care îi acuză pe unii numai că au îndrăznit să ridice armele împotriva glorioasei Uniuni Sovietice.

Am să public această carte şi acolo o să apară şi numele unei doamne - Stana Cheța - care, imediat după ce s-au întâmplat evenimentele sângeroase din decembrie 1989, în gradul de maior de securitate, unde credeți că a ajuns să lucreze, când nu mai avea serviciu, pentru că unitatea se desființase? La domnul Mircea Dinescu acasă, ca femeie de serviciu. Oare de ce o ținea pe lângă el? Să-i închidă gura, să nu spună. O să vină vremea când veți afla mai multe.

Vreau însă să observ un complex de vinovăție al turnătorilor şi al oamenilor care provin din familii de turnători sau de generali, sau de alți ofițeri de securitate.

Am să mă refer acum la un fecior de general de securitate, pe care nu-l acuz, dar constat - asta e realitatea! - şi care nu ne toarnă prin presa română sau prin alte locuri, ci ne toarnă direct în Congresul Statelor Unite ale Americii. E vorba de un alt tânăr. Mircea Geoană se numeşte el.

Ce a făcut senatorul american Richard Lugar în acel raport despre care, cu eleganța care îl caracterizează, colegul Ghiorghi Prisăcaru a spus, este ca reflex al turnătoriilor care vin din partea a doi oameni: Bruce Jackson, care a luat, prin două hotărâri de guvern, 200.000 de dolari de la Guvernul P.S.D. - şi ştiți bine, că s-au publicat în "Monitorul Oficial" - chipurile, pentru a face lobby printr-o firmă privată... Dar de când se dau asemenea bani de la gura unui popor înfometat pentru lobby? Vrem să ştim şi noi: şi-a plătit taxele la fiscul american? Am vrea să ştim cam câte spitale cu bătrâni sau leagăne de copii ar fi avut mâncare sau medicamente din cei 200.000 de dolari pe care Guvernul P.S.D. i-a dat acestui Bruce Jackson. Şi am mai recunoscut şi mâna domnului Mircea Geoană. Iată, nu scap de ... E al treilea Mircea pe ziua de azi, în intervenția mea.

În urmă cu vreo 4-5 luni, domnul Geoană spunea, textual, presei române: "Avem o problemă." În limbajul lui. El are vreo 20 de cuvinte în lexicul lui: "avem o problemă", îactorii politici" ... chestii de genul ăsta. Dacă l-ai scos din asta, îi ies lumânări pe urechi, scoate fum pe nări, e nenorocire! Dă în bâlbâială. E foarte prost pregătit, n-am ce să-i fac. E tinichigiu, e inginer. Sunt şi ingineri mai deştepți. Ionel I. C. Brătianu era inginer, dar era genial.

Problema domnului Geoană era că există un partid xenofob şi extremist în România: Partidul România Mare.

Exact cum a spus domnul Geoană acum câteva luni în presa română, apare şi în acest raport. Acum, din 7 țări nominalizate şi votate de către Senatul american, numai un singur partid e nominalizat: Partidul România Mare.

Hodoronc-tronc! De unde şi până unde?

Am făcut o demonstrație de forță vineri - imediat voi încheia, domnule preşedinte - şi am adus la conferința de presă a Partidului România Mare un membru de culoare, un negru, care e din Guineea, am adus un evreu american, proaspăt întors din SUA, am mai adus pe deputatul evreu P.R.M. de Cluj, Ioan Miclea - e pastor evanghelic -, pe deputatul tătar, musulman, tot P.R.M., de Constanța, Gelil Eserghep, țigani, maghiari, germani şi de alte naționalități.

Nu credeam că ajungem să ne justificăm ca pe vremea lui Ceauşescu, să punem toate naționalitățile şi toate minoritățile.

Cine tot agită bricheta asta aprinsă pe lângă butoiul cu pulbere al problemei delicate a minorităților?

Şi vreau să-l întreb pe domnul Ion Iliescu, dar şi pe domnul Adrian Năstase, proaspăt sărbătorit de femeile care nu mai puteau de farmecul său nebun în timp ce eram studenți: le şade bine să aibă ei semnătura pe un protocol de aderare euroatlantică alături de liderul unui partid aşa-zis xenofob?

Acum două luni am semnat un document şi ne-am simțit foarte bine, şi lumea a văzut un consens național.

Se simt bine? Sau poate vor să rupem acel protocol?

Poate vor să-l denunțăm din culpă? Nu ne simțim noi bine să jignim şi să compromitem nişte oameni atât de scăpărători şi de umanitarişti.

Aş vrea să nu vă mai jucați, în special, unii dintre cei de la guvernare, cu asemenea agitări de idei periculoase.

În România nu există nici o organizaţie xenofobă. Ce Dumnezeu?!... Ar fi una! A vorbit domnul Sógor Csaba în numele ei, acum 15 minute, şi face progrese, că mă mir că nu şi-a pus o banderolă neagră la mână.

Înseamnă că e pe drumul cel bun.

În încheiere, vreau să vă aduc aminte tuturor că războiul rece s-a terminat. Ar fi cazul ca boala asta veche a politicienilor români, de a-şi tot reclama adversarii din ţară peste hotare, să fie lecuită, pentru că aduce un rău infinit societăţii româneşti, în drumul pe care s-a angajat şi la care am contribuit şi noi şi, de asemenea, să vă reamintesc ce spunea Ionel I. C. Brătianu după făurirea Marii Uniri de la 1 Decembrie 1918 şi care, din păcate, este valabil şi astăzi: "Bănuiam că pentru făurirea României Mari va curge mult sânge, dar nu bănuiam că va curge şi atâta noroi".

Vă mulţumesc. *(Aplauze.)*

5 MAI 2003

……..Iată de ce, în acest an, 2003, când se vor comemora 65 de ani de la moartea Reginei Maria, eu am hotărât să finanţez ridicarea unei statui în Bucureşti în memoria acestei femei extraordinare.

Eu sunt republican, prin vocaţie şi prin educaţie, şi nimeni nu m-ar putea acuza că îmi descopăr acum o simpatie deosebită faţă de Regina Maria când, slavă Domnului, în almanahurile revistei "Săptămâna" din anii ⍰80 am scris, cât puteam, cât mi s-a permis, despre rolul ei fenomenal în făurirea României Mari, dar şi despre rolul soţului ei. Am, de altfel, o vorbă: "cei patru regi ai României au fost trei - Carol I şi Ferdinand". Fără Regina Maria nu s-ar fi săvârşit Marea Unire. A fost o patrioată, a fost o femeie de cultură, a fost o mare sufletistă. Citiţi "Povestea vieţii mele", în trei volume. Mai mult decât atât, a avut şi pârghiile să acţioneze. Era vară primară cu regele George al Marii Britanii, căruia îi scria, aşa cum scrie, de pildă, distinsul nostru coleg Corneliu Bichineţ către alegătorii săi din judeţul Vaslui, în epigrame care, de bună seamă, nu vor rămâne în istoria literaturii române, dar vor rămâne în istoria politicii. Era vară primară şi cu ţarul Nicolae al II-lea. Era nepoată a Reginei Victoria a Marii Britanii.

Nu are rost să spun ce a făcut Regina Maria pentru România Mare şi după Unire. În 1919, când unii erau dispuşi să uite sacrificiul de 800.000 de militari care au murit în tabăra română pentru a face posibil miracolul de la Alba Iulia, a lăsat orgoliul regal deoparte şi s-a dus la primul-ministru al Franţei, la Georges Clemenceau. Au ieşit şi speculaţii după aceea: cei doi s-au închis în cabinetul lui Clemenceau 2-3 ore, după care premierul Franţei a răspuns presei, el fiind foarte înaintat în vârstă, mi se pare că a murit (în 1929) la 80 şi ceva de ani. El a spus: "Nu vă gândiţi la ceea ce nu trebuie, pentru că un tigru - aşa era el supranumit - nu va face niciodată un pui cu o leoaică" - aşa era numită Regina Maria. Una peste alta, a fost frumos, a ieşit cum trebuia.

Şi dacă tot vrem să fixăm mai bine, în timp şi spaţiu, jaloanele morale la care trebuie să se raporteze în special tânăra generaţie, conform unui aforism al marelui poet german Heinrich Heine "Un diamant se şlefuieşte la lumina altui diamant" - eu aş propune Ministerului Culturii şi Cultelor, amicului şi colegului nostru Răzvan Theodorescu, pe care îl rog să ne mai onoreze cu luminoasa prezenţă a capului său, să renunţe la intenţia de a se edifica un anumit monument în faţa "Casei Scânteii".

Noi aşa îi vom spune, cei care ne-am consumat tinereţea acolo şi am mâncat salam cu soia şi roşii cu brânză pe hârtie de ziar, până dimineaţa la 4, la 5, când făceam cap limpede sau eram supervizori. Nu putem să-i spunem "Casa Presei Libere", pentru că presa nu este liberă, şi asta o ştiu cel mai bine cei care sunt pândiţi de atâtea procese. Noi tot "Casa Scânteii" îi spunem. Nu este o ruşine, la urma urmei. Eu aş propune să nu se facă acolo nici un monument al victimelor politice din lagăre, faţă de care am tot respectul, desigur. Ei au monumente şi vor mai avea, dar piaţa din faţa acelui lăcaş, pe unde au trecut marii creatori de cultură şi civilizaţie românească din secolul XX - pe acolo au fost Zaharia Stancu, Marin Preda, Eugen Barbu, Nicolae Labiş, atâţia şi atâţia oameni de valoare - nu prea are legătură cu deţinuţii politici. Eu aş propune să se ridice un grup statuar închinat celor trei mari scriitori români ai exilului din secolul XX, şi anume Mircea Eliade, Emil Cioran şi Eugen Ionescu. Acolo este locul lor şi ei numai împreună pot să stea. Un grup statuar de marmură şi de bronz pentru cei care au dus, ca nişte lampadofori, făclia civilizaţiei româneşti şi au împins frontierele cunoaşterii atât de departe, încât au uluit Europa occidentală. Ei acolo merită să aibă un grup statuar, cu atât mai mult cu cât sunt atacaţi *in corpore* de către o persoană care nu prea ştie cum e cu civilizaţia scrisă şi care i-a acuzat de fascism. Acum, dacă şi Eugen Ionescu, care era pe jumătate evreu, după mamă, era fascist, înseamnă că pierdem sensul acestei noţiuni. Ce Dumnezeu?! Ne putem juca astfel cu vorbele?! Nu era deloc fascist. Este cel care a scris "Rinocerii". Este cel care a denunţat rinocerizarea Occidentului în faţa expansiunii fascismului, care şi nouă ne-a făcut atât de mult rău.

În fine, dacă tot am vorbit azi mai mult despre statui, vreau să anunţ hotărârea mea ca, în acest an, tot din bani proprii, să finanţez ridicarea unei statui la Braşov în memoria premierului-martir al Israelului, Yitzak Rabin. Nu o fac din raţiuni politice, nici conjuncturale, cum glumea "ultimul ocupant stalinist al României" la PRO TV, Silviu Brucan. Nu am asemenea viclenii cum are el, însă nu pot să nu vibrez faţă de un om care a plătit cu viaţa pentru o idee nobilă, pentru a fi pace între semeni, între israelieni şi palestinieni, acel om fiind ucis de un fanatic din propria lui seminţie, din păcate.

Am ridicat o statuie în memoria lui Woodrow Wilson, anul trecut, la Cluj; mi-am atras numai oprobriu, numai glume deplasate, dar sunt omul care-şi urmăreşte până la capăt o idee. Tot astfel voi înălţa această statuie în memoria lui Yitzak Rabin şi am vorbit deja cu prefectul judeţului Braşov, Otilia Neagoe, şi cu preşedintele Consiliului judeţean, Aristotel Căncescu. S-a găsit un loc foarte bun de amplasament şi nu cred că ar avea nimeni nimic împotrivă ca un asemenea om înţelept şi sacrificat să reprezinte o pildă, o cale de urmat şi pentru politicienii români.

Repet, trebuie să fim foarte atenți cu fenomene de aculturație, cu ceea ce creşte, acum, sub ochii noştri.

Mâine, când va scăpa din cuşcă, generația "Big Brother" o să ne dea la cap. Vă spun eu că aşa va fi. Mâine ne vom confrunta cu o anumită parte a tineretului care ne va da în cap şi ne va scoate ochii că n-am făcut aia, că n-am făcut aialaltă şi, în mare parte, au dreptate cu reproşurile, pentru că dacă n-o facem noi, generația politicienilor de primă linie, atunci cine să o facă? Într-o țară în care nu se mai respectă nici măcar legile de circulație, să nu ne mirăm că a început să domnească legea junglei.

Este de datoria noastră să aşezăm societatea românească pe făgaşul normalității. Şi această normalitate este sintetizată de minune de dascălul național, Nicolae Iorga, în trei cuvinte: "Înapoi la Națiune!"

Şedința Senatului din 10 martie 2003
Declarații politice rostite de către senatorii: » «3.2 Corneliu Vadim Tudor

Domnule preşedinte,

Onorați colegi,

Am să mă refer la aceeaşi problemă care monopolizează de câteva zile scena publică românească. E vorba de votul dat în subcomisia senatorială pentru dizolvarea Colegiului C.N.S.A.S.

Vă vorbeşte un om care, de la bun început, a fost împotriva acestei legi, care este o diversiune şi despre care bănuiam că va face victime umane. N-am nimic de ascuns. S-au publicat în Cartea albă a Securității documente despre urmărirea mea operativă. Să se mai dea, îmi face chiar o reală plăcere. Aşa că nu e o pledoarie *pro domo*, însă au fost victime oameni care au fost şi închişi în temnițele staliniste.

Una din victime este aici în sală, colegul nostru Mircea Ionescu-Quintus, pe care numai o rezistență somatică şi psihică deosebită l-a făcut să treacă peste disconfortul creat atunci când, pe nedrept, a fost trecut printre informatorii Securității, când ştiam bine că el a fost un om torturat de Securitate. Am căutat să-l ajut prin depoziția mea peste timp, reproducând ce mi-a zis un deputat al nostru, regretatul Toma Năstase, şi care mi-a spus că la Securitatea din Ploieşti, în anii '50, în biroul temutului zbir Mauriciu Ştrul, aşa se chema, n-am inventat eu acest nume, Mircea Ionescu-Quintus, care era deținut vărgat, a fost pălmuit, i-a dat sângele. Or mai fi fost şi alte torturi. Acum îl mai torturăm şi moral. Cine are dreptul să tortureze un om care a făcut frontul şi care, din tată în fiu, a făcut o politică liberală şi cred că a contribuit la consolidarea statului modern român?

De asemenea, o altă victimă a fost Dan Amedeu Lăzărescu, astăzi trecut în rândul celor drepți, dar s-a chinuit şi el, pentru că vine orice impostor să pună la zid un spirit enciclopedic, un om care a fost chinuit, şi el, în temnițele puterii de ocupație.

Cine dă dreptul acestor oameni să pună la zid nişte persoane, care, efectiv, au suferit pentru delictul de opinie?

Mă simt dator să apăr astfel de oameni, ca să nu mai fie posibil să se repete aceste diversiuni şi cu alții mai puțin cunoscuți.

N-am crezut niciodată că din mintea țărănistului Ticu Dumitrescu o să iasă ceva bun. Nu avea cum să iasă ceva bun. Îl vedeam aici cum se comportă în Senat şi era mai mare jalea, adică el trăia într-o lume ireală, îşi făcuse o altă biografie, se prezenta inginer, el era un biet şantierist, era el însuşi securist, a fost un "capo" al temnițelor pe unde a trecut. Un Radu Ciuceanu şi alți oameni de cultură au pătimit din cauza acestui cal troian numit Ticu Dumitrescu şi care, prin anii '70 chiar, a luat decorații de la regimul comunist. Şi atunci cum era el chinuit în puşcărie şi cum era el mare dizident şi rezistent? El şi-a sustras dosarul propriu de informator la începutul anului 1990 şi ştiu asta de la un general de justiție, magistrat. Permiteți-mi să nu-i dau numele. A sustras, l-a distrus, o fi distrus şi fotocopiile, l-a şantajat pe un alt general care răspundea de acea porțiune de arhivă şi, după aia, a pornit cu aplomb, s-a născut a doua oară şi a făcut o lege moartă.

Problema de principiu este că trecutul nu ne lasă să trăim, trecutul nu ne lasă să facem viitorul acestei țări, viitor care se naşte din opiniile şi strategiile compozite ale întregii clase politice româneşti. Aşa ar trebui să fie.

Am asistat la scene penibile de la debutul anului 1990 şi până acum: securiştii lor şi securiştii altora. Securiştii lor sunt buni, sunt patrioți, au suferit, s-au strecurat în vechile structuri ca să le dinamiteze din interior şi securiştii din alte partide nu mai erau buni. Toate aceste diversiuni au loc într-o perioadă în care o mare putere, care este Federația Rusă, este condusă chiar de un preşedinte care n-a fost orice fel de agent secret, ci a fost chiar şeful temutului K.G.B.

……Păstrând proporțiile, cam aşa se întâmpla cu acest colegiu. Ei nu se mai suportau. Şi într-o familie, când nu mai poate merge o relație pe cale amiabilă, se desparte acea familie, nu se întâmplă nici o nenorocire. Nu țin neapărat să fie oamenii noştri acolo. Ca dovadă că, prin dizolvarea acestui Colegiu, a plecat şi un om de valoare, care e doctor în istorie, şi-a dat doctoratul pe Republica de la Weimar, domnul Constantin Buchet, care era şi el făcut albie de porci de cel puțin un om care a făcut armata la Securitate şi care a rămas şi repetent până în clasa a XII-a - senatorul Mihai Ungheanu ştie cât s-a chinuit să-l treacă clasa -, şi care, pe urmă, s-a dus la fabrica de activişti, la "Ştefan Gheorghiu".

Acest Mircea Dinescu nu se poate să calce el în picioare oameni care sunt cu câteva capete peste pregătirea lui culturală. Nu poți să mergi toată viața numai la plezneală,

numai la ciupeală, la şmecherie, mambosiria din Slobozia. Ce-i asta? Parcă asistăm la un film pentru copii mongoloizi.

Acest Dinescu era şef de campanie electorală a lui Traian Băsescu în primăvara anului 2000. A apărut la "Antena 1" şi vă asigur că am o memorie foarte bună şi ştiu şi cât a plătit Băsescu pentru campania electorală făcută într-o singură emisiune de Mircea Dinescu:

40.000 de dolari a încasat tânărul revoluționar Mircea Dinescu. După câteva luni a sărit în barca lui Theodor Stolojan, că avem şi aici un martor, pe domnul senator de Neamț, Dumitru Badea. S-a dus în campanie prezidențială cu domnul Theodor Stolojan prin județul Neamț, da? Nu mai ştiu câte mii sau zeci de mii de dolari a primit şi de la candidatul Partidului Național Liberal. El face o politică activă, expresă... *(Intervenție neinteligibilă.)*

Da, dar este împotriva legii. Dacă tot zicem că un stat de drept se conduce după legi, domnilor, n-are nimeni voie să fie simultan, şi Dr. Jekyl şi Mr. Hyde.

Merg mai departe şi vă spun că în fiecare zi, dis-dedimineață, Mircea Dinescu intra în C.N.S.A.S. şi urla ca un apucat: "Unde-i dosarul lui Vadim Tudor? Unde-i dosarul lui Vadim Tudor?" Uite, nu e dosarul lui Vadim Tudor. Nu l-au găsit. L-am cerut şi eu după aia, nu l-au mai găsit, l-o fi luat Virgil Măgureanu acasă, l-au depus la Pantheon, nu pot să-mi dau seama, dar nu este. Deci n-am putut să fiu obiectul vânătorii sale. El cu asta se ocupa. Nu mai vorbesc de faptul că au scos dosare şi documente peste graniță.

Îmi asum răspunderea, ca senator ales în Parlamentul României, să spun că aceste trei persoane: Andrei Pleşu, Mircea Dinescu, Horia Roman Patapievici - care, nu contest, s-ar putea să aibă merite culturale, nu sunt pe gustul meu - sunt nişte persoane iresponsabile prin tot ce au făcut ei. Prin toată teroarea pe care au instaurat-o în acea instituție, au dovedit că nu au proprietatea cuvintelor şi nu îşi dau seama cum se pot juca ei cu focul şi cum pot întreține artificial vrajba între români. …….

Nici un Parlament care se respectă nu ar da arhivele istorice ale țării pe mâna unor iresponsabili, pentru că aici nu e vorba numai de arhivele Securității. Acolo sunt documente de la siguranța statului, încă de la începutul secolului XX, sunt documente rare. Cum le dai pe mâna acestor oameni, care, una-două, le scot pe tarabă ca pe nişte verze?

Voi încheia spunând că este bine că a fost dizolvat Colegiul acestei instituții parazitare, e o instituție bugetiforă, Curtea de Conturi ar trebui să le impute zecile de miliarde de lei şi zecile de mii de dolari pe care le-a consumat şi nu este nici o pagubă în ciuperci. Să ştiți că o societate e puternică dacă poate să reziste şi la asemenea şocuri! Nimeni nu este bătut în cuie, nici măcar Iisus Hristos, care după trei zile a înviat.

Vă mulțumesc. *(Aplauze.)*

Şedinţa Senatului din 17 februarie 2003

Noi nu ne-am pronunţat niciodată împotriva repatrierii osemintelor regelui Carol al II-lea. Sunt momente nu tocmai fericite, când foarte mulţi oameni, în special pe micile ecrane, arată cât s-au "luptat" ei şi înainte de 1989 şi ce monarhişti au fost ei. Nu am prea auzit piuit de monarhist în ţara asta. Dar noi putem dovedi cu colecţia revistei "Săptămâna" şi cu colecţia celor 4 almanahuri "Săptămâna", 1986, 1987, 1988, 1989, că am scris despre toţi regii României, în special despre primii doi.

De asemenea, strădaniilor colegului nostru Adrian Păunescu vreau să alătur şi strădaniile fostului nostru coleg, domnul Viorel Sălăgean, care s-a pronunţat şi el, în scris, în mai multe rânduri pe tema reînhumării osemintelor regelui Carol al II-lea.

El a condus, într-adevăr, jumătate din perioada României Mari. Este epoca marilor clasici. 1930-1940 poate fi comparată cu epoca anilor 1880-1890, când s-au afirmat plenar Eminescu, Caragiale, Creangă, Titu Maiorescu şi cei fără de care cultura naţională ar fi de neconceput.

Am să spun ce mi-a transmis o colegă de-a mea de partid, doamna deputat Mitzura Arghezi, care ştie de la ilustrul ei părinte. Când Tudor Arghezi a făcut eforturi să achiziţioneze micul său domeniu de la Mărţişor s-a îndatorat. I-au dat bani Nicolae Malaxa, i-au mai dat alţi potentaţi ai vremii, dar nu reuşea să achite datoriile.

Ajungea la cutia milelor, pentru că pe atunci perceptorii nu prea iertau cum iartă acum.

Carol al II-lea a aflat de chinul poetului şi a întrebat: "În definitiv, de câţi bani are nevoie Arghezi?" Şi i s-a transmis că de vreo 600.000 de lei. Era o sumă mare pe atunci. Ştiu din amintirile părinţilor mei că un ou era câteva zeci de bani în piaţă, o pasăre, 2 lei... Prin urmare, era o sumă foarte mare. Atunci a luat din caseta personală acea sumă şi i-a dăruit-o fără nici o obligaţie din partea lui Tudor Arghezi. Fie şi numai pentru acest gest, noi credem că el poate fi numit un om important pentru cultura naţională. Însă nu se poate trece cu vederea, dacă tot suntem la momentul unor mărturii şi al unor precizări necesare fără de care nu se poate merge mai înainte în abordarea frontală a problemelor delicate ale istoriei. Nu se poate trece cu vederea că pe mâna lui s-a pierdut România Mare. Pe mâna lui s-a pierdut Transilvania de Nord-Vest, pe mâna lui s-a pierdut cu ceva timp înainte Basarabia, dar s-a pierdut şi Bucovina de Nord. Cadrilaterul nu i l-am imputa, pentru că el deja era plecat din ţară în 6 septembrie 1940, când datorită faptului că regele Italiei, Victor Emanuel al III-lea, era unchiul regelui Bulgariei s-a făcut această concesie şi, la presiunile Italiei fasciste, în special, dar şi ale Germaniei hitleriste, s-a cedat Bulgariei un teritoriu care în fond a fost dintotdeauna românesc.

Vreau să vă spun că la faimoasa şedinţă de Coroană din noaptea de 30 către 31 august 1940, prin urmare, a doua şedinţă de Coroană, convocată în special pentru că Nicolae Iorga şi Iuliu Maniu nu erau în Bucureşti, veneau de la mari depărtări, Nicolae Iorga i-a

reproşat din 5 în 5 minute regelui Carol al II-lea, după cum spune în amintirile sale Pamfil Şeicaru, că a "prăduit" timbrul aviației. Îi spunea textual: "Majestate, unde sunt banii pe timbrul aviației? Unde sunt banii pe timbrul aviației?" Să vă mai spun de marele jaf pe care l-a patronat împreună cu Gabriel Marinescu, prefectul Poliției Capitalei? Slavă Domnului, sunt un om care îşi dă acum, peste câteva săptămâni, doctoratul în istorie exact pe epoca făuririi României Mari şi pe epoca destrămării României Mari.

Ştiu aceste evenimente poate mai bine decât unii dintre cei care le-au trăit. În 1982, într-un cimitir din preajma Bucureştilor, miliția de atunci a luat urma unor oameni care se duceau periodic la un mormânt, dădeau cripta la o parte şi plecau. Era ceva inexplicabil până la un moment dat. Şi ştiu asta de la actualul general de poliție Nicolae Nițu, care e membru al Partidului România Mare.

Şi până la urmă s-a dovedit ce era. Urmaşii lui Gabriel Marinescu scoteau monede de aur, cocoşei, cum li se spunea pe atunci. Ştiți cât mai găsiseră organele de atunci în acea criptă? După ce din 1940, de la nefericita asasinare a lui Gabriel Marinescu, la Jilava, de către legionari, alături de zeci de alți oameni nevinovați, după ce zeci de ani tot luaseră, ca să se întrețină, probabil, ştiți ce morman de aur mai era acolo? Nu mai puțin de 27 de kilograme de monede de aur. Dacă Gabriel Marinescu a luat atâta, vă dați seama cât a luat patronul său.

Aş vorbi aici şi despre faptul că el nu a fost deloc străin de asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu. Nu îi aduc un omagiu lui Corneliu Zelea Codreanu, care a avut păcatele lui, dar nu e normal ca de la o întrevedere cu Hitler, în toamna anului 1938, pe care a avut-o regele Carol al II-lea, când a bănuit că i s-ar da mână liberă să-l reducă la tăcere pe Codreanu, a dat telefon în țară la executanții săi şi a dat ordin să fie asasinat Codreanu împreună cu alți tineri din acel partid care, ne place, nu ne place, a avut un anumit rol în perioada interbelică. Şi a fost asasinat şi Codreanu, au fost asasinați alți legionari în câteva camioane militare, cu jbilțul, mai rău decât făceau hingherii.

Spunând asta nu vreau să satanizez memoria lui Carol al II-lea. O adevărată reconciliere națională nu poate să aibă loc decât în aceşti parametri. Omul a plătit cu un exil dureros şi cu o moarte prematură, la numai 60 de ani. Ce mai înseamnă azi 60 de ani? Sunt oameni considerați tineri la 60 de ani, în sală, cum e Adrian Păunescu, care este primul străbunic din istoria literaturii române şi pe care - el ştie bine - îl prețuiesc foarte mult pentru abnegația cu care se bate pentru convingerile sale. Pentru că, în definitiv, asta este esența democrației.

Din acest mozaic de idei se naşte un pas înainte pentru societatea pe care o reprezentăm în Parlament.

Ca dovadă că nu am fost deloc împotriva reînhumării osemintelor regelui Carol al II-lea vă spun acum pentru prima oară că vinerea trecută am vorbit cu colegul nostru, ministrul culturii şi cultelor, domnul Răzvan Theodorescu, eram la o masă de familie cu prințul Paul şi cu soția lui, şi prințul Paul, la care țin foarte mult pentru candoarea lui, pentru un anumit gen de inocență care mi-l face foarte apropiat, cu singura rugăminte să nu înceapă

să ceară şi el proprietăţi, pentru că atunci mi-l scot de la inimă. Ţara e prea săracă să mai dea proprietăţi. *(I se atrage atenţia asupra timpului.)* Imediat, domnule preşedinte, dacă-mi permiteţi... Nu renunţ la moţiune. *(Râsete în sală.)*

Imediat voi formula 2-3-4 concluzii şi vă alegeţi pe cea mai favorabilă. Prinţul Paul îşi exprima temerea că s-ar putea la înapoiere să nu aibă şi el loc în avionul militar sau prezidenţial cu care erau aduse moaştele bunicului său. Şi l-am rugat pe colegul şi amicul din tinereţe, Răzvan Theodorescu, să nu facă o discrepanţă atât de mare între un actor de mâna a treia, la urma urmei, acest Radu Duda, care a intrat într-un nou rol, de la iepuraşii chercheliţi din piesele pentru copii, el, acum, a devenit un prinţ moştenitor. Eu mor de râs când îl văd pe acest Radu Duda, care nu este copt pentru această funcţie de prinţ moştenitor. Şi, într-adevăr, prinţul Paul a fost acceptat şi el în acel avion.

Mai mult decât atât, parlamentarii P.R.M. de Argeş au participat la ceremonia de înmormântare a osemintelor regelui Carol al II-lea, în timp ce regele Mihai de Hohenzollern a dovedit din nou - pentru a câta oară?! - că are o inimă haină. Nu se poate să nu te duci la înmormântarea propriului tată. Nu se poate, cât de mult l-ai fi urât, cât de mult te-ar fi eclipsat cu marea lui inteligenţă şi cu marea lui cultură, nu ai voie să nu-l ierţi dincolo de moarte.

Adrian Năstase, în ceremonia de coşmar care a avut loc în paralel la Televiziunea Română - este coşmar, asta pot să spun, şi i s-a adus un mare deserviciu domnului Adrian Năstase -, a spus că nimeni nu ne dă dreptul să judecăm personalităţile istoriei noastre. Aşa este. Dar Domnia sa de ce judecă memoria mareşalului Antonescu?!

L-a adus pe Nicolae Titulescu în ţară. Foarte bine. De 3-4 ori pe an, când mă duc în Şcheii Braşovului cu copiii mei depun flori pe mormântul marelui diplomat Nicolae Titulescu. Dar să nu ştie oare domnul Adrian Năstase că Nicolae Titulescu a fost aproape dus la moarte de călăul său, de Carol al II-lea, care l-a urmărit şi până nu l-a destituit şi până nu l-a scos de pe scena istoriei şi a vieţii nu s-a lăsat?

Închei, spunând că ar trebui ca Guvernul, dacă tot şi-a asumat acest rol de a fi un fel de gropar naţional, pentru că altfel nu se poate spune, cine tot bagă în mormânt oseminte, are această funcţie, la Uniunea Scriitorilor este unul, Stoica, unul care se ocupă de asemenea funeralii. Poate ar fi fost mai bine să se străduiască să aducă în ţară şi osemintele unor români cu care ne mândrim cu adevărat - George Enescu şi Constantin Brâncuşi.

Voi formula o concluzie şi voi spune că cei patru regi ai României au fost trei - Carol I şi Ferdinand.

Vă mulţumesc. *(Aplauze.)*

Şedinţa Senatului din 14 OCT.2002

Domnul Corneliu Vadim Tudor:

Vă mulțumesc, domnule preşedinte, pentru faptul că mi-ați dat cuvântul.

Aş dori să fac câteva precizări în legătură cu Televiziunea Română.

Întrucât, în ziua de vineri, conducerea Partidului România Mare, constatând că, de patru luni, cei doi reprezentanți ai noştri în Consiliul de administrație al postului public de televiziune nu s-au achitat de mandatul lor sau, poate, au fost împiedicați, în orice caz nu au făcut ceea ce trebuia să facă acolo, Biroul permanent al partidului nostru a hotărât să le retragă sprijinul politic, rugându-i, totodată, să îşi dea demisia, pentru a face loc, conform legii, celor doi supleanți.

Este evident - şi cred că nu mai trebuie să spun şi să argumentez - că avem un respect deosebit față de acei oameni pe care i-am trimis acolo, doamna Sanda Țăranu şi domnul Dan Mihăescu, dar nu se poate ca după schimbarea Consiliului de administrație al TVR situația să fie exact ca în perioada anterioară, când era preşedinte un oarecare regizor Hadjiculea.

Acum a venit un oarecare autor dramatic Valentin Nicolau, fost consilier al primului-ministru Adrian Năstase.

Calitățile de scriitor ale acestui domn Nicolau nu fac nici două parale; el este zero barat în literatură şi zero va rămâne.

Care cum ajunge în funcția aceea de comandă are două griji: să îşi facă un salariu cât mai mare, de peste patru sau cinci ori mai mare decât al unui senator (senatorul nostru, Eugen Marius Constantinescu, din Comisia pentru cultură, culte, artă şi mijloace de informare în masă, ne spunea că acest Valentin Nicolau şi-a făcut un salariu de 80 milioane lei, pentru a-l depăşi pe acela al directorului de la postul public de radio - Dragoş Şeuleanu - care nu are decât 75 milioane lei), aşa că presa, care tot îi vânează pe parlamentari, pe pagina întâi, că au salarii şi avantaje cosmice, ar trebui să reflecteze la acest dezmăț în banul public pe care îl practică salariații de la TVR şi de la Radio; a doua grijă este să îşi monteze piesele de teatru şi să îşi facă film şi ecranizări după produsele stupide ale minții lor.

Noi nu avem nevoie să apărem la Televiziunea Română, nu ținem neapărat. Într-o vreme în care lumea este atât de înfuriată, a apărea de dimineață până noaptea târziu pe toate posturile de televiziune, cum apare domnul Adrian Năstase, se transformă în contrariul său.

Uite, conul Alecu Paleologu şi un alt amic al nostru, Mircea Ionescu-Quintus, care sunt scriitori, mă încuviințează, pentru că ei ştiu mai bine decât oricine un aforism al lui Johann Wolfang Goethe, care spune aşa: "Un curcubeu care stă mai mult de un sfert de oră pe cer nu mai e privit de nimeni". Asta se întâmplă cu Adrian Năstase care se duce ba la meciul de fotbal al naționalei, ba la concertul Phoenix, unde cântă şi el...

Apropo, de când a devenit Guvernul impresar artistic pentru concerte?! De când dă Guvernul bani pentru asemenea concerte?! Nu cumva sunt banii contribuabililor?!

Pe noi nu ar fi trebuit să ne întrebe?!

Însă moral şi normal ar fi ca măcar ce se întâmplă în Senatul României şi poartă pecetea unei părți a opoziției să se difuzeze pe postul public de televiziune, că nu e post privat cu circuit închis între Palatul Victoria şi vila Cornu. Nici măcar dezbaterile la moțiunea "Democrația în pericol" nu s-au dat, nu s-au amintit nici zece secunde pe postul public de televiziune, când ştiți bine că numeroase documente internaționale, dar până şi rezoluțiile sau dezbaterile acestui Consiliu Național al Audiovizualului au ajuns la concluzia că opoziția aproape a dispărut de pe postul public de televiziune. De ce practica aceasta totalitară?! De ce ați înfeudat postul public de televiziune?! Cine tot dă telefoane la TVR să împiedice un partid sau altul din opoziție să apară?! Ce credeți că veți câştiga cu asta?!

Prin urmare, nu suntem narcisişti, nu vrem să apărem cu orice preț la TVR, dar, dacă este post public de televiziune, să se reflecteze corect activitatea opoziției parlamentare.

Un avion merge cu două aripi, dacă dumneavoastră credeți că un avion - în speță, politica României - poate merge într-o singură aripă, şi anume aceea guvernamentală, vă veți prăbuşi. Fără noi nu puteți să faceți nici un pas solid înainte!

Şi o a doua chestiune, de câteva secunde, stimate domnule preşedinte - şi din nou vă mulțumesc pentru amabilitatea cu care mi-ați dat cuvântul, cred că am depăşit cu câteva secunde -, este vorba despre un reportaj care s-a difuzat tot pe postul public de televiziune, în seara zilei de sâmbătă, despre o pretinsă blasfemie - eu nu pot să mă pronunț, pentru că încă nu suntem stăpâni pe materie - care s-a comis pe zidul Teatrului Evreiesc de Stat din Bucureşti.

Am văzut cu toții o zvastică, am văzut cu toții un îndemn nedemn şi cinic "Arbeit macht frei" - "Munca te face liber" -, care era scris la intrarea în lagărul de la Auschwitz - ştiu ce înseamnă asemenea îndemnuri, pentru că în aprilie, acest an, împreună cu senatorii Ilie Ilaşcu, Gheorghe Buzatu şi Mihai Lupoi am vizitat, din proprie inițiativă, lagărul de la Buchenwald, ne întoarcem de la Weimar, am depus un buchet de trandafiri roşii acolo şi am văzut o altă deviză "Jedem das seine" -

"Fiecăruia după ceea ce i se cuvine". O mare mizerie morală s-a întâmplat cu acele lagăre de concentrare şi ele sunt o pată pe obrazul poporului german şi pe obrazul umanității, în general. Însă eu refuz să cred că un om normal la cap, în România mileniului III după Christos, poate să facă asemenea provocări față de o comunitate care a adus cinste poporului român. Noi iubim şi ocrotim pe cei 14-15 mii de evrei care mai trăiesc în România şi mulți au adus o contribuție importantă la istoria poporului român şi evreii au dat jertfe şi în Primul Război Mondial, şi în al Doilea Război Mondial.

A nu se confunda unele polemici de presă pe care le mai avem cu unii afacerişti care se duc glonț în Israel, după ce jefuiesc patrimoniul național, a nu se confunda cu sentimentele noastre durabile față de poporul Bibliei.

Cer public de aici, de la microfonul Senatului României, Camera superioară a Parlamentului, în numele Grupului parlamentar P.R.M. - şi cred că în numele tuturor oamenilor care au o inimă în piept şi ştiu că nu e om acela care face deosebirea dintre om şi om din punct de vedere al rasei, al etniei, al limbii, al datinilor, al credinței religioase - ca Poliția să îşi facă măcar acum datoria şi să îi identifice pe făptaşi. Nu cum şi-au făcut-o sau, mai degrabă, nu şi-a făcut-o, în cazul Fălticenilor, când, în aprilie, anul 2002, s-au proferat tot felul de injurii asemănătoare, acolo, pe o sinagogă dezafectată. În repetate rânduri am vorbit cu generalul, actualmente chestor-şef de poliție, Florin Sandu. Mi-a promis că va face lumină şi nu s-a făcut nici acum, dar pietroiul a rămas aruncat şi e pe fundul lacului. Aruncă un nebun o piatră de genul acesta şi toți înțelepții nu pot să o scoată de acolo. Am rămas cu toții, pe undeva, mânjiți de acest act de inconştiență. S-a făcut vâlvă internațională că s-au mâzgălit zidurile acelei sinagogi, dar nu se mai face vâlvă reparatorie, să vedem cine a făcut aşa ceva, cine putea să scrie numele lui Adolf Hitler pe pereții unei sinagogi, când ştim bine că şi pe noi ne-a îndoliat un om ca Hitler care a sfârtecat jumătate din Ardeal şi a însângerat sute de mii de familii de români. Măcar din punctul acesta de vedere, dar şi din multe altele, toată lumea cu scaun la cap din România este antifascistă, toată lumea este de partea bună a baricadei, de partea umanitară.

Tocmai pentru respectul pe care îl purtăm poporului Bibliei vrem ca Televiziunea Română, care a difuzat aşa ceva sâmbătă seară la o oră de vârf, să facă demersurile de rigoare şi să aflăm de la cei îndrituiți, de la Poliție şi de la Parchet, cine a putut să aducă o asemenea ofensă spiritului de toleranță, de omenie şi de fraternitate care animă poporul român.

Vă mulțumesc. *(Aplauze.)*

Şedința Senatului din 23 septembrie 2002

Domnul Corneliu Vadim Tudor:

Domnule preşedinte,

Stimați colegi,

Eram curios când va veni momentul ca domnul Radu Feldman Alexandru să-şi mai exercite profesia antiVadim, pentru că asta este profesia lui: anti-Vadim. Din asta trăieşte, altceva nu ştie să facă.

În urmă cu câțiva ani, în aceeaşi sală, mai erau câțiva care aveau aceeaşi profesie, în frunte cu Nistor Bădiceanu, zis "Ciment", pentru că suferise o condamnare penală, întrucât furase ciment prin 1959.

Îl vedeți, nu, pe domnul Nistor Bădiceanu, îi vedeți şi pe cei care şi-au înşelat electoratul şi nu au ştiut să facă altceva, decât să se ia de mine, deşi erau lucruri mai bune de făcut.

De domnul Feldman eu nu am auzit până în 1974, când, la Cenaclul Uniunii Scriitorilor, am citit o piesă de teatru de-a mea, iar Nichita Stănescu, care era jos, în restaurant, auzind că sunt atacat mârşav de un scriitor cu barbă de culoare tracică, pentru că tracii aveau barbă roşie - zic istoricii -, mi-a trimis o scrisoare de susținere prin Dorel Dorian, în care l-a făcut pulbere pe domnul Feldman, după care domnul Feldman s-a ocupat cu chestiuni pe care nu vreau să le relatez la microfonul Senatului, întrucât nu vreau să mă cobor la nivelul său de înțelegere şi de a face polemică.

Dar ceva ar fi bine să lămurească domnul Feldman şi după aceea stăm de vorbă. Înainte de 1989 a avut o percheziție la domiciliul său, făcută de miliție. Nu mică a fost surpriza celor care i-au vizitat locuința să vadă pe pereții săi nu mai puțin de 5 portrete ale lui Adolf Hitler.

Ce căutau portretele lui Adolf Hitler, domnule Feldman, în biroul dumitale? E o nebunie! Asta mi-a confirmat-o fostul colonel de securitate, actualul nostru deputat Ilie Mercea. Miliția l-a întrebat: "Bine, domnule Feldman, noi ştim că dumneata eşti de o anumită etnie, jos pălăria, o respectăm, dar ce caută Hitler la dumneata în birou?" Domnul Feldman a răspuns că "e materialul lui de studiu".

Acum l-a lăsat pe Hitler şi se ocupă de un alt material de studiu. Este vorba de mine.

La OTV a apărut şi domnul Feldman şi l-a acuzat, din senin, pe Sorin Ovidiu Vântu, ca, după aceea, domnul Sorin Ovidiu Vântu să apară la "Antena 1" şi să spună care e motivul real pentru care domnul Feldman sare aşa, din senin, la beregata unor oameni care nu i-au făcut nimic: pentru că-l vizitase odată la birou pe domnul Vântu şi i-a cerut 80.000 de dolari ca să facă un film de-al lui.

Scenariile şi piesele de teatru ale domnului Feldman sunt cele mai sinistre făcături din literatura română.

Numai Răzvan Popescu a reuşit să fie atât de nesărat.

N-ai talent, domnule Feldman, n-am cum să te ajut.

Eu şi în somn, când vorbesc, sunt mai talentat ca dumneata la masa de lucru. N-am ce să-ți fac.

Văd că domnul Feldman repetă în Senat ce a zis aseară la "Realitatea TV": "De când a apărut Corneliu Vadim Tudor în viața politică..." Dar de când mă monitorizează pe mine domnul Feldman?

Domnule Feldman, eu am creat o mişcare, domnule!

Bună, rea, a depăşit 30%. Asta e realitatea. Partidul România Mare, în sondajele reale, are peste 30%. Eu nu sunt un aviator politic, ca să nu zic traseist politic pe linia de centură a Bucureştilor. N-am sărit din P.C.R. sau din calitatea de ginere al ministrului comunist al justiției,

Ioan Ceterki, în calitate de membru al P.D., de acolo, în calitate de membru P.N.L., de s-a invit o situație, anul trecut, de râsul lumii.

Şi scriitorii din sala asta, şi cei care se preocupă îndeobşte cu asemenea materie de lucru vor putea scoate o schiță minunată. Anul trecut, cineva a făcut o glumă. A spus că P.N.L. va fi antrenat la guvernare alături de P.D.S.R. Domnul Feldman, care era liderul grupului parlamentar, a spus: "Da. În principiu, de acord, dar cu o condiție. Să fiu făcut eu" - adică el -.preşedintele Senatului".

Cum, domnule?! Să rămână domnul Nicolae Văcăroiu fără colegi, domnule?! Adică îi iei matale locul acestui colos?! De-abia i l-a luat Doru Tărăcilă!... Dar provizoriu... Pentru că nimeni nu poate să-l înlocuiască pe acest titan care este domn Nae Văcăroiu...

Domnul... Eu cu asta vreau să închei... Toate minciunile astea, cu aşa-zisul meu antisemitism, rasism, xenofobie, şovinism, sunt strigăte disperate ale celor care nu au cum să le mai oprească.

Dacă cineva îmi va face o singură dovadă de acțiune sau de declarație antisemită, sau xenofobă, sau rasistă a mea eu prezint scuze public, îmi pun cenuşă şi ies din politică.

Eu am atacat infractorii. Nici o etnie, niciodată.

Ce-ar trebui să facă ziarele franceze care spun că țiganii i-au nenorocit?! Că asta e realitatea... Noi nu zicem de toți țiganii, ci de cei care strică imaginea României, o fac țăndări.

Ce-ar trebui să zică oamenii de marcă din P.D.S.R. care văd şi ei ce dificil este să îndeplineşti toate condițiile aberante pe care le pun unele căpetenii ale U.D.M.R.-ului?!

Înseamnă că şi ei sunt împotriva ungurilor? În Partidul România Mare sunt peste 10.000 de unguri. Ce Dumnezeu, vreți să vi-i aduc aici să facă o demonstrație în fața Senatului?!

Nu m-am luat niciodată de poporul biblic. Îl respect mai mult decât îl respectați dumneavoastră, domnule Feldman!

Dumneavoastră vă e ruşine că sunteți evreu. Nu vă ziceți Feldman, vă zicei "F". Ce este aia "F"? Titlul romanului lui D.R. Popescu "F"? Ce este aia "F", domnule?!

Eu, dacă aş fi evreu, m-aş bucura, domnule! Este o mândrie să fii în descendența poate a celui mai mare scriitor din istoria antichității, care a fost regele David şi care a scris cei 150 de psalmi.

Terminați cu minciunile astea, că nu ține figura!

Luptați-vă cu adevărații dușmani ai țării şi ai democrației.

Dumneavoastră vreți să împuşcați doi iepuri. Dați şi în Ion Iliescu, dați şi în Partidul România Mare. Credeți că scăpați şi de mine, şi de Iliescu. Păi, nu o să scăpați, pentru că, aşa cum a declarat Ion Iliescu, el nu va ieşi din politică o mie de ani, şi nici eu, pentru că mă țin scai după el... Normal... Aşa că, haideți să nu ne pierdem umorul...

Vă recomand lectura unui excelent pamflet, pe care l-a scris Ion Cristoiu şi pe care l-a publicat în "Jurnalul Național", intitulat chiar aşa: "Iliescu a căzut în capcana OTV", şi asta e realitatea, se confirmă ce spunem noi.

Minți diabolice i-au întins o cursă antidemocratică domnului Ion Iliescu. Înțeleg. Vreți să se finalizeze dosarele în justiție împotriva mea. Dar de ce nu vreți să se finalizeze dosarele marilor corupți din P.N.L., de pildă Nini Săpunaru, care a jefuit vămile României, Valeriu Stoica, acela care a vândut copii... Atâția oameni care au fost la guvernare!

Care sunt limitele libertății de opinie?! Cine stabileşte asta? Aveți un şubler? Dumneavoastră sunteți monitorul clasei? Păi ce am zis eu la OTV zic şi aici! Şi cred că nu se supără nimeni. Din cuvinte nu se moare. Dacă domnul Adrian Năstase a fost supărat că i s-a stricat petrecerea celor 600 de zile, nu avea decât să ceară a doua zi, a treia zi, conform dreptului de replică, aşa cum public şi eu în România Mare.

Azi mi-a scris prefectul Capitalei, generalul Gabriel Oprea, drept la replică. Îl voi publica. Aşa e normal.

Învățăm cu toții din mers democrația. Ce vină am eu că vorbele mele dor mai mult! Ce vină am eu că-şi pun toți mâna în cap! Ce vină am eu că providența m-a iubit şi în 48 de ore a dat dreptate la aproape tot ce am zis!

După ce am zis de Bruce Jackson, toată presa română a scris că el a luat 100.000 dolari... bani ca să facă, chipurile, lobby pentru admiterea României în NATO. La alte 48 de ore aflăm că nu a stat în bacşişul ăla de semințe sau de înghețată. A mai luat câteva milioane sau zeci de milioane de dolari, şi acum se cercetează, pentru a executa, fără licitație, un tronson de autostradă.

Cine mă judecă pe mine?! Cine mă trimite pe mine în Belarus?! Bruce! Du-te tu în Belarus, mister Bruce! Cine are grijă de viitorul copiilor din România? Acelaşi Bruce Jackson sau Michael Jackson ăsta... cum îl cheamă!...

Michael Guest... că îi confund mereu... ambasadorul SUA?!... Față de funcția lui am tot respectul, dar nu-şi depăşeşte cumva atribuțiile?!

Şi vine domnul Kurt Treptow şi pângăreşte - că ăsta este cuvântul biblic - nu 40 de copii, cum se spune, se pare că sunt circa 700... Aşa este, Mihai Ungheanu?...

Se pare că sunt 700 de copii...

Şi eu le spun: domnilor, vă primim ca prieteni, ca parteneri, puteţi să vă instalaţi şi baze NATO, suntem pentru aşa ceva, pentru că am gustat din binefacerile vecinătăţii care ne-a nenorocit, ne-a contaminat cu o mare putere în expansiune, puterea panslavistă, dar nu depăşiţi limita ospitalităţii noastre. Nu ne nenorociţi copiii!

Dacă eu spun asta, sunt extremist, domnule Feldman?! Cum puteţi da dumneavoastră ochii cu copiii pe care, în felul acesta, îi expuneţi? Că dacă băgaţi căluşul în gura unui om ca mine sau în gura unui partid ca Partidul România Mare o să zburde toţi pedofilii şi toţi nemernicii prin ţara asta?! E sat fără câini. Faceţi dumneavoastră operaţiunea asta de asanare morală şi nu va fi nici o supărare, dar dumneavoastră nu faceţi decât provocări, diversiuni, crezând că aveţi vreun efect. Nu aveţi, domnule, nici un efect. Aţi avut efect, cum aţi avut acolo, trei-patru ani, când împreună cu ministrul apărării de atunci, un alt mason, ca şi alţii, nu-i mai spunem pe nume, Victor Babiuc, aţi luat un avion militar şi v-aţi dus, câine surd la vânătoare, prin Bosnia, de era să vă împuşte chiar americanii pe care îi apăraţi acum. Aţi plecat cu coada între picioare din Bosnia?! Nu cumva vă daţi o importanţă mai mare decât aveţi, domnule Feldman?!

Eu vă spun. După ce nu veţi mai fi în Senat am să vă angajez la mine, la cabinet, pentru că am nevoie de evrei inteligenţi. Sunteţi inteligent, dar nu aveţi har, nu aveţi talent. Nu am cum să vă ajut. *(Aplauze.)*

……..**Domnul Corneliu Vadim Tudor:**

Domnu‹ Roman, dacă voiaţi să fiţi echidistant, poate ar fi trebuit să ne criticaţi pe amândoi sau pe nici unul.

Dar dumneavoastră aveţi un cui cu mine. Cine a început discuţia asta? Cine ne tot provoacă pe noi, dacă nu domnul Radu F. Alexandru şi alţii? De aici a plecat totul, că dacă îşi vedea de treaba lui nu se năşteau discuţiile.

Întâmplarea face că eu vă simpatizez personal pe dumneavoastră, deşi ştiu că sunteţi atât de plin de sine că nu aveţi nevoie de simpatia nimănui. Da‹ vă simpatizez pentru că sunteţi un om stilat. Vorbiţi 5 limbi străine, deşi la Ath.n.e Palace e un recepţioner care vorbeşte 8 limbi străine. Acum ce ar trebui să-i facem? Să-l facem primministru? Să-l facem şeful Senatului?

Domnu‹ Petre Roman, nu mai dezinformaţi Senatul. Şi nu luaţi presa ca invocare a opiniilor dumneavoastră. Eu am proprietatea bună a termenilor. Dintre noi doi eu sunt oratorul, domnu‹ Roman. Vă place sau nu vă place... Am tipărit două volume de 1.000 de pagini, acum e al treilea sub tipar. Sunt orator. Am rostit sute de discursuri în viaţa mea. Poate nu aşa de bune ca ale acelui colos numit Ion Solcanu care este aici. Sau nu

mai e aici. A dispărut. *(Se amuză.)* Dar vă spun, am proprietatea termenilor. Cum adică spuneți că eu am identificat pe Kurt Treptow cu poporul american? Ce Dumnezeu! Cum se poate minți aşa? Sau poate v-a jucat memoria o festă.

Am tot respectul față de poporul american fără de care nu se poate concepe civilizația lumii din ultimele două veacuri. Dar când acest om vine aici, primeşte bani de la S.I.E., de la generalul Ioan Talpeş, generalul Talpeş pe urmă dă telefon la Iaşi să se blocheze orice anchetă, îl scoate din arestul Poliției, îl bagă într-un avion militar, îl aduce la Bucureşti, după care i se pierde urma.

Casetele... - sunt peste 300 de casete - şi nu ştie pe unde sunt.

Domnul Petre Roman *(din sală)***:**

Să facem o interpelare pe tema asta.

Domnul Corneliu Vadim Tudor:

Domnu﹖ Roman, ce ar trebui să fac eu acum, domnule? Unde a fost suprapunerea lui Kurt Treptow cu poporul american? Ce Dumnezeu!

Domnul Petre Roman *(din sală)***:**

Să luăm stenograma.

Domnul Corneliu Vadim Tudor:

Îmi pare rău că nu ați fost la Cluj când am dezvelit statuia preşedintelui Woodrow Wilson împreună cu sute de oameni şi cu primarul Clujului. Am rostit un discurs în care mi-am exprimat admirația sinceră față de această mare națiune. E o națiune bravă, o națiune născută din suferință religioasă, pentru că toți puritanii persecutați s-au dus acolo şi pe la 1620 s-a întâmplat nenorocirea din care i-a salvat Dumnezeu până la urmă cu naufragiul vasului Mayflower, Massachusetts, în Plymouth. Ştiu istoria poporului american cred că mai bine decât o ştiu mulți oficiali americani. N-a zis nimeni nimic de poporul american, dar când ăsta este rezident CIA şi când ăsta este tratat la nivel foarte înalt, de şeful administrației prezidențiale a țării noastre, când el se face vinovat de nişte monstruozități incredibile, ce Dumnezeu! Aveți copii. Aveți fete, ca şi mine. Şi băieții deştepți fac fetițe! Iar mamele deştepte fac băieți! Ca să dau satisfacție şi doamnelor din P.S.D. *(Se amuză.)*

Aveți nepoți sau, mă rog, a născut una dintre fete. Să vă trăiască! Ne e indiferent ce se întâmplă cu copiii din țara asta? Se numeşte asta populism? Se numeşte demagogie când instituțiile care trebuie prin lege să facă treaba asta nu o fac! Îl protejează pe nefericitul ăsta. Păi, dacă ăsta trăia în China, îl împuşca până acum, domnule. Şi nu cred că îl acuza cineva pe Jiang Zemin sau pe altcineva că are sentimente antiamericane. Nu zic să se întâmple aşa, dar ceva trebuie să se facă.

În privința lui Bruce Jackson. Dumneavoastră aveți un mandat al Parlamentului României pe lângă NATO. Iarăşi s-a mințit că noi nu am vrea în NATO. Ce să fac mai mult ca să demonstrez că vrem şi noi să adere - nu să se integreze, că o țară nu se integrează, aderă la un bloc militar? Dar trebuie să informăm corect...

Domnul Doru Ioan Tărăcilă:

Domnu[?] senator, v-am acordat numai dreptul la replică...

Domnul Corneliu Vadim Tudor:

În două propoziții am terminat.

Trebuie să informăm corect care sunt costurile. Un cost este şomajul din industria de apărare. Aproape e "culcată la pământ" industria românească de apărare.

Domnul Adrian Păunescu *(din sală)***:**

A venit cel pe care l-ați numit. *(Se referă la domnul senator Solcanu care revine în sala de şedință.)*

Domnul Corneliu Vadim Tudor:

Ai fost lăudat în lipsă, maestre. *(Se amuză. Sala se amuză.)* Numai Mihail Kogălniceanu mai avea statura ta.

(Se adresează domnului senator Ion Solcanu.)

Şi un alt cost, dragă domnule Petre Roman, este genul acesta "do ut des" cum zic latinii (îmi dai, îți dau) sau "donnant-donnant" (cum zic francezii). Adică ne bagă el în NATO, dar nici câteva sute de mii sau milioane de dolari nu-s de colea. Şi uite că a luat bani. Ar

trebui să ştim şi noi ce se întâmplă cu banul public. Pentru că riscul cel mare ăsta e. Ţările Estului european percep că pentru a intra în NATO - sau cine ştie ce alte structuri se mai nasc în arhitectura în mişcare a mileniului III, vă daţi seama că după un deceniu, două, trei probabil vor fi alte structuri militare, politice - trebuie să dai bani şi noi nu avem de unde să dăm bani. Şi chiar dacă am avea, nu e corect principiul ăsta. Prin urmare... Vă rog să mă iertaţi, şi pe dumneavoastră şi pe domnul Radu Feldman, eu nu o spun cu ură, dar vorbiţi cu un pamfletar, cu un polemist. Dacă nu replic imediat, îmi plesneşte o venă în cap. Nu sunt robot. Şi Păunescu suferă şi el.

Suntem oameni sensibili, delicaţi. Uitaţi-vă la noi, ne suflă vântul! Eu vreau să vă spun, prezentând iertare, că am mai sărit şi eu peste cal, puneţi-vă în situaţia noastră.

Dumneavoastră ne provocaţi. Şi veniţi şi cu dezinformări.

O minciună cu două adevăruri. Două adevăruri sunt cele cuprinse în codul deontologic al regretatului Ion Aurel Stoica. Într-adevăr, în cartea de discursuri de care vorbeam am panegiricul pe care l-am rostit la moartea lui Ion Aurel Stoica, un om remarcabil. Aşa este, dar cine provoacă? Dacă vreţi cu adevărat să domnească un climat de pace şi de civilitate haideţi, fiecare, să ne arăm parcela noastră. Pentru că dacă suntem aici, nu suntem din capul nostru. Am visat eu noaptea să fiu şef de partid şi senator şi am căzut din pat? Nu, domnule! M-au trimis câteva milioane de oameni. Când nu o să mai reprezint speranţa acelor oameni veţi fi dumneavoastră, partidele aşa-zis democratice, în locul nostru. Până acum, un sfert din populaţia României este cu România Mare.

Şi cum spunea un nefericit, Dan Pavel, în ziarul "Ziua" astăzi, anticipând un plan de scoatere în afara legii a Partidului România Mare pe care îl pune la cale premierul Adrian Năstase - şi nu mai pot eu acum, sunt foarte panicat, vă daţi seama! -, el spunea despre "Vadimizarea" României. N-am nici o vină. Obişnuiţi-vă cu ideea. Că dacă se va conduce ţara tot mai prost, ţara asta se va Vadimiza. Şi va fi bine. Că va scăpa de foamete şi de bandiţi.

Vă mulţumesc. *(Aplauze în partea P.R.M.-ului.)*

edinţa Senatului din 17 septembrie 2002

Domnul Corneliu Vadim Tudor:

Domnule preşedinte,

Stimate colege şi Stimaţi colegi.

Nu mi-am pregătit un discurs, dar am fost incitat de cele spuse de colegul Adrian Păunescu, care îmi dă, astfel, dreptul la un drept la replică. Dar, întrucât dreptul la replică nu poate depăşi un minut, voi folosi din timpul acordat partidului nostru.

Am reținut din ce spune Adrian Păunescu două chestiuni: într-adevăr, e o ştire foarte tristă pentru ziariştii mai vechi că a încetat din viață un mare gazetar şi formator de gazete, care a fost Constantin Mitea şi care a ajutat multă lume. Măcar de-ar mai fi acum asemenea personalități ca acest bătrân falnic. Dumnezeu să îl ierte!

Şi al doilea lucru, că Adrian Păunescu este pentru libertatea presei şi nu mă îndoiesc că aşa este, pentru că a demonstrat-o, însă două jumătăți de măsură nu fac o măsură întreagă. Iartă-mă, dragă Adrian, dar stilul ăsta de a fi şi cu libertatea presei şi cu partidul de guvernământ, care înăbuşă presa, nu poate să convingă pe nimeni, cel puțin pe mine. Dar, fireşte, este dreptul tău şi ştii bine că sunt câteva personalități în țara asta cu care niciodată nu mă voi putea certa definitiv. Una eşti tu, o altă personalitate e Gheorghe Zamfir, şi o altă personalitate, fireşte, titanul Radu Vasile, aici, de față, un om fără de care nu aş fi ajuns să îl cunosc pe Papa Ioan Paul al II-lea, pentru că aşa-zisa societate civilă, dizidenții, rezistenții, contondenții, în frunte cu Ticu Dumitrescu şi Doina Cornea, nu lăsau pe nimeni să se apropie de Sanctitatea Sa. Noroc cu Radu Vasile, care era prim-ministru în exercițiu, m-a luat de mână şi am apucat să îl cunosc. Ce mi-a zis Sanctitatea Sa a fost monumental, abia acum spun public.

M-a întrebat: "Sunteți senatorul Vadim?" "Da" "Ce mai face Nicu Văcăroiu?" Am căzut lat. *(Râsete în sală.)*

Spun asta, pentru că nu trebuie să ne pierdem umorul. Vă dați seama, noi suntem colegi şi furtuni au mai fost în viața politică şi publică, şi până la urmă au trecut.

Domnul Ion Solcanu:

Şi ce i-ați răspuns la întrebare?

Domnul Corneliu Vadim Tudor:

Poftim?

Domnul Ion Solcanu:

Ce i-ați răspuns la întrebare?

Domnul Corneliu Vadim Tudor:

Voi începe... Domnule, mi-a luat maul, domnule!

(Râsete în sală.)

Şedința Senatului din 9 septembrie 2002

Domnule preşedinte,

Doamnelor şi domnilor colegi,

Lumea ştie, de două sute de ani, de la Goya încoace, că "Somnul raţiunii naşte monştri". Nimeni nu s-a gândit încă ce poate naşte somnul ruşinii.

Avem posibilitatea ca, de la o vreme, să constatăm pe viu ce se întâmplă când ruşinea doarme. Îşi face de cap mitocănia. Mitocănia are numeroase forme de expresie: de la aroganţa neamului prost la obrăznicia de a te crede mai deştept decât alţii, mai îndreptăţit, mai imposibil de criticat, deşi, dacă te scutură cineva bine, nu rămâne nimic din tine. Ştim cu toţii că marii scriitori şi moralişti ai lumii s-au ocupat de mitocani. Aceştia sunt prinşi în insectarul unui Shakespeare, al unui La Rochefoucauld, al unui Balzac. Eram convins că s-a spus totul cu privire la specia asta, dar m-am înşelat.

Frontierele mitocăniei au fost împinse şi mai departe în ritmul noilor provocări ale lumii contemporane. Un exemplu de mitocan de tip nou ne vizitează periodic şi tot încearcă să ne facă să ne simţim ca ultimii oameni de pe pământ. Este vorba de un oarecare Bruce Jackson care, dacă am înţeles bine, se ocupă de NATO, din partea S.U.A., sau de S.U.A., din partea NATO. Nu am auzit de el, dar a auzit el de mine, ca semn că tot e bună şi celebritatea asta la ceva. Numitul Bruce Jackson se crede eroul pozitiv din filmele americane, intrând în pielea tizilor săi Bruce Lee sau Bruce Willis, aşa că se simte dator să facă ordine în România, împotriva voinţei poporului român, el trebuie neapărat să călărească, precum la rodeo, şi să ne biciuiască periodic. Nu l-a rugat nimeni, nu se uită nimeni în gura lui. Este clar că are apucături de agent, din moment ce, aşa cum, după cum am aflat, tatăl lui a fost unul dintre fondatorii C.I.A., iar el însuşi a fost ofiţer de contrainformaţii în armata S.U.A., în perioada 1979-1990.

În urmă cu câteva luni, într-o inspecţie de tatonare, el s-a cuibărit la pieptul matern al ambasadorului S.U.A. la Bucureşti, domnul Michael Guest, unde s-a întâlnit cu ceea ce credea el că reprezintă liderii opoziţiei democratice, domnii Valeriu Stoica şi Traian Băsescu. Nu ştiu câtă valabilitate mai au înţelegerile dintre cei patru, din moment ce domnul Valeriu Stoica reprezintă acum o mână moartă, fiiind debarcat din fruntea P.N.L. Atunci s-a făcut caz de faptul că eu nu aş fi fost invitat la reşedinţa ambasadorului. Asta m-a distrat cel mai tare, fiindcă eu nu aveam nici o plăcere să sun la uşa domnului Michael Guest şi să-mi deschidă nevasta lui cu barbă. Ulterior, îngrijorarea unor oficialităţi americane faţă de creşterea fulminantă în sondaje a mea şi a Partidului România Mare a sporit, ca dovadă, declaraţiile necugetate ale aşa-zisului ambasador care spunea, textual, că, dacă ar şti el că Vadim Tudor reprezintă viitorul României, n-ar mai încerca să ne bage în NATO. După ce ne-a rezolvat trecutul, vânzându-ne la Ialta, ca la oborul de vite, americanii vor să ne rezolve acum şi viitorul.

În ceea ce priveşte introducerea cu pricina, homosexualii ăştia pot să ne bage oriunde, mai ales în spital, dar nu cred că depinde de ei dacă vom intra în NATO sau în Uniunea Europeană. Încăpăţânarea cu care unii americani se ţin ca scaiul de coada oii de cineva pe care li se pune lor pata e proverbială. Nimic nu mai contează, atunci când nu eşti vaccinat de C.I.A. şi nu răspunzi la comenzi ca un yes-man. Până şi ridicarea pe banii noştri a primei statui din Europa a marelui preşedinte S.U.A., Woodrow Wilson, la Cluj-Napoca,

a fost transformată tot într-un prilej de tămbălău, prin boicotul stupid al aceleiaşi ambasade americane, ambasadă în care, dacă vă interesează, este un scandal surd, la ora actuală.

Domnul Michael Guest şi un domn care răspunde de C.I.A., Ed Stadford, sunt produşi trup şi suflet, restul angajaților sunt foarte prudenți şi se pare că se va întâmpla ceva nu tocmai foarte plăcut pentru unitatea de monolit a ceea ce doreşte să facă America în această zonă a Europei.

Din fericire, eu nu mă pun la mintea domnului Michael Guest şi, vorba aia, dacă aş crede măcar o secundă că el reprezintă viitorul poporului american, atunci America va avea în 20 de ani un gol demografic alarmant care o va reduce la dimensiunile tribului Balooba. Am spus-o şi o repet ori de câte ori va fi nevoie. Eu cred în America profundă, cred în valorile promovate de George Washington, cred în poezia lui Walt Whitman, în dramaturgia lui Eugen O►Neill, în romanul lui Ernest Hemingway, în muzica lui George Gershwin, în geniul militar a lui Dwight Eisenhower. Nimeni şi nimic nu mă va face să-mi schimb convingerile şi ataşamentul real față de ceea ce a făcut bun America pentru umanitate.

Degeaba se tot încearcă să fiu scos din ritmul meu şi să mi se smulgă la supărare vorbe pe care să le regret.

Nu voi cădea în această capcană şi-mi voi vedea de drumul meu, dar mă aflu la vârsta şi la experiența când nu-mi place să-mi dea nimeni "conserve", să-mi dea răspunsuri în plic, să-mi spună cum să gândesc.

Gândesc aşa cum - încerc să gândesc - cei peste trei milioane de români m-au votat. Să fie foarte clar. În fața lor, da, voi da socoteală.

Şi a venit vacanța de vară! Aşa cum se ştie Partidul România Mare a adoptat cea mai înțeleaptă tactică, ferindu-se de scandaluri şi văzându-şi de treaba lui. Alții s-au tot sfâşiat între ei, după cum s-a văzut, sistem turneu, fiecare cu fiecare. După ce tot a încercat să racoleze oameni de la P.R.M. şi chiar să ne spargă partidul, domnul Adrian Năstase şi-a recunoscut eşecul şi a declarat cu năduf că nu înțelege de ce Vadim şi P.R.M. cresc în sondaje considerabil, fără să facă, chipurile, nimic. În paranteză, fie spus, nici nu trebuie să facem mare lucru, nu trebuie să facem ceea ce fac ei. Răspunsul este de bun-simț şi logic. Dar de făcut facem, să nu ne poarte de grijă. Îi mulțumesc pentru grija părintească pe care o are față de noi, ca să nu dăm de boala gigantismului, adică să creştem nelimitat. Mai lipsea puțin şi ne azvârlea şi nouă un corn cu lapte. În treacăt fie spus, dacă tot vrea să dea un corn, de ce nu dă el vila de la Cornu, cu cele 10 hectare ale sale?!

Când oare se va permite presei, de pildă, aici în sală, să facă o vizită de documentare în acea comună cu girofar, dacă tot ne pronunțăm pentru transparență şi democrație, comună în care îşi au vilele nu mai puțin de 600 de VIP-uri, printre care şi fostul calomniator de presă al domnilor Iliescu şi Năstase, pe când lucra la o gazetă din Cluj, Cozmin Guşă.

Din ce are Cozmin Guşă să-şi facă o vilă cât un transatlantic?! Cine i-a dat lui banii ăştia? De unde câştigă el?

Domnule Mircea Ionescu-Quintus, ați făcut Al Doilea Război Mondial, ați stat la puşcărie pentru convingerile dumneavoastră, aveți bani de o vilă gigantică de genul ăsta? Nu o să aveți, încă trei generații nu o să...

De unde are Mucea-Flaimucea o vilă care costă peste 5 miliarde de lei?!... Nu se poate aşa ceva!... Totul are o limită...

Văzând liderii P.S.D.-ului că nu o scot la capăt cu noi fiindcă denunțăm maniera proastă în care guvernează această țară, asta e realitatea, recunosc că se încearcă şi unele lucruri bune, dar fondul problemei este neschimbat, țara merge din rău în mai rău, şi dacă cineva din P.S.D. îmi arată un singur domeniu care merge bine, care funcționează cum trebuie în țara asta, nu mai este nevoie de Vadim Tudor. Plec. Eu am ce face, spre deosebire de alți lideri politici din această țară. Măcar îmi cresc copilaşii mici şi-mi scriu cărțile. Am o meserie. Sunt scriitor, nu sunt aplaudac de meserie. Asta e una dintre dramele poprului român, faptul că romanii au fost înlocuiți cu romii şi dacii cu aplaudacii. Dar asta, probabil, va forma subiectul unei alte discuții dintre noi.

Deci, văzând ei că nu o scot la capăt cu noi au asmuțit din nou pe acest Bruce Jackson, mi-e şi greu să-l pronunț, cu o declarație aberantă, cică, dacă România vrea să se culce cu americanii, atunci să nu mai doarmă în pat cu duşmanii, adică eu, Vadim. Am trăit să o aud şi pe-asta!

Rămâne de văzut dacă şi americanii vor să se culce cu România după ce aceasta, vorba unui alt vizitator care "găvăreşte" gura fără el, "A ucis, a ucis, a ucis!".

Probabil domnul Elie Wiesel a vrut să-l imite pe tovarăşul Vladimir Lenin care a spus: "Învățați, învățați, învățați!".

Dar ştiți când a spus el asta? Când a văzut carnetul de note al lui Stalin! *(Sala se amuză.)* L-ați recunoscut, desigur, pe un alt comic vestit al ecranului, domnul Elie Wiesel.

Între noi fie vorba, holocaustul a ajuns mai important decât o religie, dacă cineva îl neagă pe Dumnezeu nu i se întâmplă nimic, dacă îndrăzneşte, însă, să nege holocaustul, riscă să fie condamnat penal, ca marele filozof francez Roger Garaudy, sau chiar să intre la închisoare.

E totuşi prea mult! Nici un om normal la cap nu poate nega holocaustul, e o evidență tragică a istoriei, dar, pentru numele lui Dumnezeu, omenirea a intrat în mileniul trei, haideți să ne gândim şi la viitor, să ieşim din prizonieratul tenebrelor trecutului!

Istoria consemnează că la fiecare 23 august Voltaire suferea fizic, că avea frisoane în amintirea Nopții Sfântului Bartolomeu de la 1572, deşi el nu o trăise, s-a născut cu mult mai târziu, cu peste 110 ani, dar îl durea fizic că s-a putut întâmpla aşa ceva.

Aşa este, suferi pentru specia umană, pentru umanitate, dar a trecut atât de mult timp, au apărut alte generații, haideți cu adevărat să le învățăm să crească în cultul iubirii de oameni, nu al revanşei şi nu al pedepsei. Cine spune altfel, acela abia este un adevărat extremist.

Revenind la domnul Bruce Jackson voi spune că ar trebui să-i fie ruşine, dacă a auzit cumva de cuvântul acesta, "shame", în dialectul lor şi în engleză. Nimeni până la Domnia sa nu şi-a permis să vorbească despre o țară ca România în termeni sexuali. România nu este o prostituată, domnule Jackson, şi dumneata nu ai nici un drept să foloseşti un asemenea limbaj de Bronx sau de Harlem când vorbeşti de țara noastră. Şi, mă rog, cu cine ai vrea să stea în pat România, cumva cu Michael Guest? Ca să-i facă ce?

Pe urmă comisarul Jackson se arată îngrijorat de viitorul copiilor din România pe care, chipurile, l-aş pune eu în pericol, mereu eu. Eu sunt foarte rău, mă şi mir cum de sunt eu atât de rău şi mă mai rabdă pământul.

Lasă-i în pace pe copiii români, maestre, mai bine ocupă-te de pedofilii americani care ne tot spurcă țara sub aparanțe umanitare. Dar de copiii din Irak, Iugoslavia şi Afganistan, pe care i-au măcelărit sau i-au iradiat trupele americane, ce părere ai? Intenționați să le purtați de grijă copiilor români aşa cum le purtați de grijă copiilor din țările pe care le-ați nenorocit?

În fine, ca semn al gândirii lui rudimentare, acest Bruce Jackson declară, fără să mă fi văzut vreodată în viața lui sau să fi schimbat vreo vorbă cu mine, că eu aş fi un "bad guy" adică un "tip rău". Deci nu hoții de la Noble Ventures sunt nişte "tipi răi", după ce au tâlhărit Combinatul Siderurgic de la Reşița, încât chiar astăzi au intrat în greva foamei alți muncitori disperați. De problema aceasta de ce nu se ocupă moraliştii de teapa lui Bruce Jackson şi Michael Guest?!

Eu nu am ce să răspund la un asemenea limbaj, tipic filmelor de duzină cu care tot încearcă America să deculturalizeze, ca să nu zic să tâmpească Europa.

A doua zi după ieşirea în decor a acestui personaj avea să se producă proba realității. Secretarul general al Grupului parlamentar al P.S.D. (social-democrat şi umanist), acelaşi omniprezent Cosmin Guşă, cu fața lui de "Fane Spoitoru" care şi-a făcut operație estetică, s-a depigmentat, s-a grăbit să facă o declarație de susținere a inepțiilor lui Bruce Jackson, adică "Aşa e, combate bine, la nevoie ajutăm şi noi etc.". "Quod erat demonstrandum", spuneau strămoşii noştri romani, **ai noştri, s**ubliniez, nu ai lor.

Ceea ce era de demonstrat s-a demonstrat.

Care va să zică P.S.D.-ul era în spatele atacului din senin al acestui domn Bruce Jackson. Nu este prima oară când partidul respectiv se foloseşte de nişte pârghii externe pentru a mă intimida sau compromite în ochii electoratului.

În 1995, domnul Oliviu Gherman înarma mâna unui german, Karsten Voigt, şi a unui spaniol, Miquel Angel Martinez, să mă pună la stâlpul infamiei.

Astăzi toţi trei s-au dus la culcare. Nu a mai auzit nimeni de ei - bine, domnul Gherman dormea încă de pe atunci - decât, fireşte, a auzit Olimpian Ungherea în "Clubul Cocoşaţilor".

Problema care se pune nu este aceea a bârfelor ieftine colportate de nişte indivizi mediocri ca Michael Guest şi Bruce Jakcson, pur şi simplu eu nu dau două parale pe ei, şi, după cum se vede, îi tratez cu ironia şi umorul care, sper, nu mă vor părăsi niciodată.

Problema este aceea a imaginilor greşite cu care încă mai lucrează americanii în răsăritul Europei, ei operează cu prefabricate, cu conserve şi se miră că cei vizaţi nu cad imediat în genunchi în faţa lor. Pentru ei, cei 21% din românii care au votat Partidul România Mare şi cei 28,4% care m-au votat pe mine în anul 2000 nici nu contează, sunt cantităţi neglijabile. Democraţia nu există decât dacă le ies lor calculele.

Atrag atenţia oficialilor de la Casa Albă, care au ceva mai mult discernământ decât aceste două personaje, că Războiul Rece s-a încheiat de vreo 10 ani şi că practica aceasta totalitară poate periclita toată strategia americană în Europa. Şi aşa americanii sunt în pericol să cam fie expulzaţi din Europa, dacă vor mai continua să calce în picioare ţări şi popoare, chiar principiile pentru care au militat părinţii naţiunii americane. S-ar putea ca, în curând, să regretăm Doctrina Monroe de la 1823 prin care America nu trebuia să se implice în treburile Europei şi viceversa.

Şi dacă tot suntem la momentul adevărului, trebuie să spun răspicat că Partidul România Mare se pronunţă cu fermitate împotriva acordului iresponsabil semnat de domnul Mircea Geoană cu partea americană pentru asigurarea imunităţii şi impunităţii militarilor S.U.A. în faţa Curţii Penale Internaţionale.

Chestiunea nu este nici politică, nici militară, nici diplomatică, ci juridică şi etică. Este legal şi moral ceea ce ne cer americanii? Nu!

Este ilegal şi imoral.

Totodată, Partidul România Mare este categoric împotriva declanşării unui război contra Irakului, aşa după cum spunea şeful inspectorilor internaţionali din acea ţară, domnul Scott Ritter: "Naţiunea mea este pe cale să comită o greşeală istorică". Între noi fie vorba, primele două războaie mondiale s-au făcut cu petrol, tare mi-e teamă că al treilea război mondial se va face pentru petrol şi el trebuie împiedicat cu orice preţ.

Abia acum se adevereşte ce au urmărit unii scenografi, imediat după 11 septembrie 2001.

Noi suntem de acord să luptăm împotriva terorismului real, dar cine ne va scăpa de terorişti, precum comisarii care ne tot inspectează şi ne bat cu vergeaua la tălpi, şi încă ceva, ce căuta domnul Bruce Jackson la ultima şedinţă de Guvern de la Bucureşti? În ce

calitate a fost el invitat? Aceea de membru al Council of Foreign Relations, nucleul mafiei care conduce lumea, calitate în care s-a întâlnit zilele acestea la Bucureşti cu un coleg al lui, domnul Mugur Isărescu?

Ne amintim că la fel îl invita Victor Ciorbea pe Wim Van Velzen ca să-i impresioneze pe români; i-a impresionat atât de tare încât P.N.Ţ.C.D.-ul a zburat din Parlament definitiv. Degeaba se încearcă acum în anumite cancelarii occidentale să se umfle această "femeie gonflabilă" pe nume P.N.Ţ.C.D. ca să mai intre în Parlament şi să se cristalizeze în jurul său o formaţiune populară. Nu mai pot intra.

Românii sunt cu capsa pusă şi starea de spirit a populaţiei este foarte proastă. Eu pot să ies din politică nu mâine, acum. Veţi rezolva ceva cu asta? Mâine o să vă ia capul vouă, poimâine o să ceară federalizarea ţării, că, vezi Doamne, e prea mare, se lucrează mai bine cu protectorate mici, gen Bosnia, gen Macedonia, gen Ţările Baltice.

Nu vă jucaţi cu focul, le spun celor care cred că România aceasta este sat fără câini!

În concluzie, dă, Doamne, minte la americani, până nu vor face planeta beef-steak.

Vă mulţumesc. *(Aplauze puternice în partea Grupului parlamentar al Partidului România Mare.)*

Şedinţa Senatului din 27 mai 2002

Nu mi-am scris un discurs, am să vorbesc liber, pentru că la urma-urmei, aşa cum spunea Nicolae Titulescu, în familie nu se ţin discursuri, nu se rostesc toasturi. Noi vorbim noi între noi, pentru că suntem legiuitorii acestei ţări şi interesul naţional reclamă, într-adevăr, să ne dăm mâna pentru a scoate ţara din prăpastia acestei crize politice, economice, sociale şi, în primul rând, morale.

Colegul Adrian Păunescu a vorbit bine, convingător despre necesitatea unui moratoriu, cel puţin pentru ceea ce eu numesc "Anul Praga", dar este greu să se accepte un moratoriu de către partidele de opoziţie, şi vorbesc aici în numele partidului pe care-l conduc. Presupun că ceilalţi şi-au formulat deja o opinie, întrucât "sătulul nu crede celui flămând" şi cum mai spune altă zicală românească:

"Cel călare nu crede celui pe jos". E uşor din poziţia în care conduci absolut tot ce mişcă în ţara asta să propui un moratoriu. Dar dumneavoastră nu vă gândiţi că noi avem câteva milioane de votanţi sau de simpatizanţi care nu vor să audă de un asemenea moratoriu în numele unui ideal pe care chiar reprezentanţii partidului de guvernământ nu-l slujesc, ba chiar, în multe privinţe, îl trădează. Politica este foarte relativă, mai ales la acest început de secol şi de mileniu: stânga devine dreapta, dreapta devine stânga, e o geometrie variabilă a punctelor cardinale în politică, noţiunile cu care se opera până acum câţiva ani devin revolute şi iată că trăim surpriza de a-l vedea astăzi huiduit pe preşedintele american George Bush exact de aceia care acum două-trei săptămâni îl huiduiau pe Jean Marie Le Pen. Din alte poziţii şi din alte puncte de vedere probabil că mai rămăsese un

rest de plată pentru demonstranții respectivi. Pentru că eu am fost şi în Parisul şi în Strasbourgul acelor zile fierbinți ale alegerilor din Franța şi ştiu cum s-a făcut: cine l-a huiduit pe Le Pen l-a huiduit şi pe George Bush. În mare parte erau troțkiştii, erau cei de extremă stângă, erau magrebienii şi erau şi cei cu anumite orientări sexuale, nu mai intru în amănunte, cărora nimic nu le convine. Oricine ar veni este bun de carne de tun, cum ar fi spus Napoleon în tinerețea lui. De unde vine acest val al mişcărilor greşit numite "populiste"? Este vorba de eşecul lamentabil al aşa-zisului liberalism, pe care chiar un preşedinte de bancă, nu-i mai dau numele, s-a simțit dator să mă sune şi să mi-l incrimineze pentru că vrea şi el să participe la viața cetății şi mi-a spus: "Domnule, eu vă înțeleg perfect. Liberalismul sado-masochist a adus Europa cel puțin în această situație". Asta este realitatea. Nu vorbesc de partidul dumneavoastră, dar este vorba de cei care au împins totul până la limita insuportabilului. Au transformat democrația într-o anarhie, în virtutea căreia orice este posibil.

Este posibil ca aceia care acuză un partid de extremism fără să facă nici o dovadă să poată pune mâna pe pistol şi să omoare un lider politic. Ei nu sunt extremişti, ei sunt democrați!

Retrăiesc la noi şi noi dimensiuni linşajul mediatic la care am fost supus în noiembrie-decembrie 2000. Fireşte, acum mă uit cu detaşare şi văd că şi alții sunt supuşi acestui tir. Este o rețetă, probabil, dar nu ştiu cât va avea sorți de izbândă.

Stimați colegi, mai ales cei din P.S.D., cel mai mare risc al nostru este să-i furăm la coşniță pe occidentali.

Apusul nu te iartă. Uitați-vă ce-au pățit Willy Klass, care era unul dintre cei mai importanți oameni ei Europei, era secretar general NATO; ce-au pățit Edith Kreson, Julio Andreoti şi alți lideri politici şi militari ai Europei - au fost debarcați cât ai zice peşte, pentru că au furat organismele care îi propulsaseră în acele funcții. În urmă cu exact doi ani, în clădirea Senatului, în Sala de marmură, am avut onoarea să mă întâlnesc alături de alți lideri ai partidelor parlamentare de atunci, şi eram mulți şi suntem din ce în ce mai puțini, şi vor fi şi mai puțini, pentru că asta e tendința firească a unei politici care se normalizează, să păstreze în Parlament atâtea partide câte sunt doctrinele politice, şi sunt patru doctrine mari şi late: e doctrina social-democrată, e doctrina liberală, e doctrina creştin-democrată şi e mama tuturor doctrinelor, care e doctrina națională şi din care se trag toate. Şi cine nu mă crede sau cine nu ştie carte, mă refer la unii ziarişti mai tineri care fac grimase prin fundul sălii, dar eu îi înțeleg, şi eu am fost ca ei, dar mi-am revenit, luați celebra carte editată de Dimitrie Gusti în 1923, unde doctrina națională este teoretizată şi fundamentată de dascălul național Nicolae Iorga.

La întâlnirea cu domnul Romano Prodi, care era însoțit de domnul Gunther Verheugen, eu l-am rugat să ajute societatea românească să îşi facă curat în propria ogradă, pentru că riscul este următorul: românii ştiu că vin nişte bani din Occident - două, trei, patru, şapte miliarde de dolari, sub formă de credite, rambursabile sau nerambursabile, sub formă de programe, dar dacă românii nu vor găsi banii aceştia în nivelul de trai, în stabilizarea monedei naționale, în pensii, în bursele studenților, în spitale, în învățământ, atunci le va

fi foarte clar că banii ăştia s-au fraudat, au dispărut cu bună ştiinţă, aşa cum au început să dispară şi pământurile ţării. Unii dintre dumneavoastră aţi fost în Olanda; am avut şi eu cinstea să-l însoţesc pe acest titan al gândirii marxiste care este Oliviu Gherman şi care acum e ambasador în Franţa - el încă n-a aflat ţara în care e ambasador, dar îi vom trimite o depeşă să afle - un om admirabil, eu vorbesc cu simpatie despre el, şi dacă glumele mele nu-s foarte reuşite, îl rog de la depărtare să mă ierte; şi am fost în 1995, în drum spre Africa de Sud, am făcut o escală cu KLM-ul la Amsterdam, am fost petrecuţi de gazdele noastre până în interiorul Olandei şi am văzut zona Delf, mi se pare că se numeşte, unde olandezii au recâştigat pământuri de la ape, de la mare, au făcut diguri, au făcut zone de exploataţie agricolă, o muncă eroică a unui popor care n-a dat multe valori, dar a dat poate cel mai mare pictor din istoria umanităţii, l-a dat de Rembrandt, mai mult nici nu-ţi mai trebuie. Iată că de la noi, de la români, dispar pământurile. Toată lumea a luat cunoştinţă că în urmă cu câteva zile şi-a dat demisia din funcţia de director al Agenţiei Domeniilor Statului un oarecare domn Cristian Candet. De ce şi-o fi dat el brusc demisia într-o ţară care nu prea cunoaşte noţiunea de demisie? Rareori auzi, pe ici, pe colo, că-şi mai dă cineva demisia. A-ţi da demisia este o chestiune grandioasă, este o chestiune de onoare. Fie nu mai faci faţă, fie nu mai poţi să răspunzi presiunilor politice sau economice care se fac împotriva ta. Tot un fel de demisie şi-a dat sărmanul procuror Cristian Panait. Şi-a dat demisia din viaţă, Dumezeu să-l ierte, s-a sinucis pentru că i s-au făcut presiuni politice, cum presiuni politice se face şi împotriva procurorului care era pus... pe care el, Panait, era pus să-l ancheteze, e vorba de Alexandru Lele, şi căruia i se fabrică, din nou, un dosar al unui accident de circulaţie pe care îl făcuse acum vreo 6 ani şi acum acest Alexandru Lele este scos, după 6 ani, că era beat mort la volan. Asta e ţara în care trăim! Asta e justiţia pe care o patronează unii dintre colegii dumneavoastră.

Dar acest Cristian Candet şi-a dat demisia pentru că în ziua de 22 aprilie 2002 a spus, cu năduf, în faţa Comisiei pentru agricultură a Camerei Deputaţilor că nu ştie ce să mai facă. Din domeniile private ale statului, care însumează circa 900.000 ha şi nimeni nu are voie să intre acolo, sunt domenii tabu, nici măcar Primăria nu are voie să ridice un steag, un catarg... au dispărut din cele 900.000 de ha 500.000 ha, datorită unei suveici patronate de distinsul nostru ministru răspopit al agriculturii, Ilie Sârbu, şi de alţii pe care i-am dat noi afară din partidul nostru, nu le mai dau nume, *de mortuis nil nisi bene*. I-am dat afară pentru că au furat şi nu mă va îngenunchea nimeni. Pe mine mafia şi hoţii nu mă vor îngenunchea.

Această suveică, această cooperativă a prăduit 500.000 ha din domeniile private ale statului.

Merg mai departe şi vă aduc aminte că în urmă cu circa 3 săptămâni de la acelaşi microfon al Senatului am vorbit despre mari cantităţi de valută care ies din ţară prin poarta aeriană nr. 1, prin Aeroportul Otopeni, dar şi de mari cantităţi de aur. Adusesem chiar un document prin care reieşea că au fost scoase într-o singură zi 20 tone de aur. Nici până azi nu s-a dat nici un răspuns, dar ştiu că un răspuns subteran tot a şerpuit pe acolo, şi anume s-a declanşat o anchetă, la sânge, să se vadă cine ne-a furnizat nouă documentele respective. Deci e vorba să se prindă denunţătorul, e vorba să se prindă cel care nu a mai suportat să trăiască într-un climat de infracţionalitate.

Acum domnul Mugur Isărescu pregăteşte rapoartele pe ultimii 3 sau 4 ani de activitate a Băncii Naționale a României. Avem şi noi oameni în Banca Națională a României şi în partidul nostru sunt chiar câțiva foşti miniştri în diverse epoci ai finanțelor publice şi care au văzut rapoartele şi se pare că este o alba-neagra, o iuțeală de mână, un nou truc al domnului Mugur Isărescu care se crede prea deştept. El crede că, dacă şi-a cumpărat funcția de membru supleant al Academiei Române, chiar e academician. Nu e academician. El este un contabil, un finanțist, îi punem nişte coate frumoase ca să-l distingem de Adrian Vasilescu şi ştim o socoteală.

Dacă tot am ajuns cu discuția la punctul acesta, aş ruga partidul de guvernământ să nu supună dezbaterilor rapoartele Băncii Naționale a României în aceeaşi zi în care ne sunt date spre studiu, fiindcă ar fi imoral. Noi trebuie să avem răgaz câteva zile să le studiem.

Realitatea, stimați colegi, este că România a fost sectorizată, a fost tranşată ca la măcelărie. Ştim şi domeniile care s-au împărțit unor partide: .Tu ia apele minerale, tu ia fierul vechi, tu ia cheresteaua, tu ia o parte din turism, tu ia băncile şi aşa mai departe, şi ne mirăm că nu se întâmplă nimic, şi ne mirăm că nici un rechin mare nu este băgat la puşcărie. Repet, numai plevuşcă şi gingirică. Şi în vremea asta ne permitem luxul să avem un deținut politic, condamnat la 18 ani de temniță în probleme în care tot mai multe confederații sindicale, ligi şi uniuni cer, în scris, eliberarea lui. Şi ne mai mirăm că e prost organizată munca în subteran. Ca în gluma aia de prost gust: se schimbă patul, se închide mina Vulcan. Asta înțelege domnul Dan Ioan Popescu. Să mai lase câteva sute de mineri pe drumuri.

Dar de ce nu ne spune domnul Dan Ioan Popescu ce este cu comisionul acela de 30 milioane de dolari care a fost luat în decembrie 2001 la Londra într-un contact cu ruşii? 21milioane de dolari ruşii şi 9 milioane de dolari unii de la ministerul patronat de el.

Tranzacția s-a făcut de secretarul de stat Iancu Iulian.

Nu mă credeți? Verificați dacă la sfârşitul anului 2001 s-a deplasat la Londra domnul Iancu Iulian. Păi, vedeți? Aşa se pune problema. Că ne întrebăm unde dispar banii țării şi de ce nu sunt gaze.

Vorbeam de sectorizarea pe partide. Profit că este aici şi U.D.M.R.-ul, mă rog, care nu e partid...*(Râsete, discuții.)*... nici el nu ştie, nu s-a hotărât dacă este uniune culturală sau altceva. *(Râsete, discuții.)*

Dar dacă vor domnii de la U.D.M.R. să fie credibili şi eu le vorbesc frumos, pentru că...

…...tu ştii că nu am nimic cu tine şi eu nu am nimic cu persoanele, ci cu faptele.

Există un viceprimar al Aradului, Levente Bognar. Nu o spun eu, ci foarte mulți oameni de acolo, inclusiv presa de acolo. Există indicii că el a fabricat un certificat de moştenire al unei femei care murise în urmă cu câteva decenii, care îi lăsase mătuşii unei soții a lui un bloc de 32 de apartamente şi a pus mâna pe acest bloc.

Avocatului lui, maghiar, care l-a apărat şi l-a ajutat să iasă la lumină cu această scamatorie i-a dat 5 apartamente din blocul respectiv. Există şi un proces penal, pentru că chiriaşii de acolo, dați afară în stradă - şi iată că s-a născut o problemă socială -, l-au dat în judecată.

Eu nu zic că este aşa, dar problema există şi dacă dumneavoastră vreți să aveți credit moral la electoratul dumneavoastră, ordonați o anchetă să vedeți. Aveți o asemenea oaie neagră acolo? A fraudat, a falsificat?

Dați-l afară, domnilor! Asta vă cer, şi atunci vom avea dialogul pe care îl considerați dumneavoastră necesar.

De asemenea, subcomisia senatorială de anchetare a privatizării frauduloase a stațiunii Sovata nici până acum nu a reuşit să ajungă la un rezultat. Unii trag hăis, alții trag cea. Dar realitatea din teren este asta. O stațiune cu peste 170 de vile, cu 5 mari hoteluri şi restaurante şi cu 7 lacuri s-a dat pe un bacşiş, s-a dat pe nimica toată clientelei politice a U.D.M.R.-ului.

Aşa e, dragă Adrian Păunescu? Îți mai menții opinia că ceva necurat s-a întâmplat la privatizarea stațiunii Sovata? Da sau nu? Tu răspunde aici, ca la detectorul de minciuni, nu-mi ține un discurs. *(Râsete, discuții.)*

…De asemenea, mă refer la Băile Herculane. Acolo alți parlamentari ai P.S.D.-ului au pus mâna pe un patrimoniu colosal. Mă refer la stațiunea viticolă "Ostrovit". Este o fermă în județul Constanța. Printr-o femeie, printr-o interpusă, doi parlamentari cunoscuți ai P.S.D.-ului au pus mâna pe o avere colosală. Numai prin vânzarea celor 1.200 de vagoane de vin de Ostrov existente acolo ei şi-au scos de câteva zeci de ori prețul pe care îl dăduseră.

Iată şi suveica de la RAFO Oneşti. Credeți că eu nu ştiu toate astea şi noi, de la Partidul România Mare? Le ştim. Facem moratoriu, dar după ce se reglementează toate litigiile astea şi după ce dau înapoi cei ce au furat.

Toți au furat.

Aşa e, Radu Vasile? Îmi dați voie să-l întreb pe domnul Radu Vasile? *(Râsete, discuții.)*...că a fost premier... că văd că râzi pe sub mustață, pe acolo.

Deci la ora la care vă vorbesc distinsul nostru coleg Viorel Hrebenciuc face nişte presiuni. Dă telefoane la conducerea "Petrom"-ului să o silească să dea în continuare petrol gratis la rafinăria de buzunar Dărmăneşti, care procesează țițeiul, se fac combustibilii necesari, se dau la RAFO Oneşti, RAFO Oneşti vinde combustibilii şi scoate banii cu care se plătesc activele, cu care se plătesc datoriile, bani cu care zic ei că au cumpărat RAFO Oneşti. Asta e suveica.

Eu nu au dat nici un leu! Este vorba de o firmă,

"Servicos" LTD., care este o căsuță poştală din Portugalia. Îi merge mintea lui Viorel Hrebenciuc. Dar şi nouă, nici noi nu suntem veniți cu pluta. Suntem veniți cu Plutarh! *(Râsete, discuții.)*

Mergem mai departe. Aici voiam să ajung.

În urmă cu câteva luni, domnul Ion Iliescu a fost din nou în vizită în S.U.A., a 20-a oară, a 30-a oară, nu ştiu, pentru că eu nu am fost în viața mea în America.

Domnia sa merge, e bine că merge, îi doresc multă sănătate, iar dacă ar lua mai puțini trepăduşi, gen Corina Crețu, şi tot felul de băgători de seamă, i-aş fi mult mai recunoscător.

Toată lumea a văzut-o pe un post de televiziune pe Wall Street sau nu ştiu unde cum se zbănțuia, mânca mititei, dansa... fiara nu plăteşte milioane de dolari ca să danseze Corina Crețu în centrul New York-ului. *(Râsete, discuții.)*

Deci domnul Ion Iliescu a primit nişte recomandări pentru că la nivelul Domniei sale de şef de stat porunci nu i se pot da, cel puțin nu în faza asta - de la oficialii S.U.A. pentru a fi eliberați din funcție 4 miniştri corupți.

Ce vă spun acum face parte dintr-un document care mie îmi parvine pe o filieră verificată. Cei 4 miniştri foarte corupți, în accepțiunea oficialităților americane care ne studiază cu lupa, sunt: Miron Mitrea, Ovidiu Muşetescu,

Şerban Mihăilescu şi distinsa noastră colegă, mereu absentă, Rodica Stănoiu. Şi-a mai rupt ceva? *(Râsete, discuții.)* Vreun picior, vreo mână?

Deci domnul Iliescu a venit în țară, a vorbit cu cine trebuia să vorbească, dar domnul Adrian Năstase nu a acceptat. Aşa s-a declanşat blocajul relațiilor noastre cu F.M.I. Blocajul relațiilor noastre cu F.M.I. de aici a plecat, pentru că şeful guvernului nu a acceptat să se dispenseze de aceşti miniştri.

Eu mă mir că pe această listă nu figura şi domnul ministru Ioan Mircea Paşcu. De ce? Domnul Ioan Mircea Paşcu, pe lângă foarte multe ilegalități şi abuzuri pe care le săvârşeşte, a dat de curând suma de 92 miliarde lei din bugetul M.Ap.N., aproape 3 milioane de dolari, unei firme din Negreşti Oaş, care aparține, nu ştiu dacă direct, poate prin intermediari, prefectului județului Satu Mare, domnul Gheorghe Ciocan.

De ce? Să fie făcute nişte corturi pentru a fi amplasate în Portul liber Constanța pentru trupele americane şi pentru o parte din armamentul dislocat din Kosovo.

Corturile s-au ridicat în parte. Da, domnule senator Cârciumaru? Dar nu e cam mare suma asta de 3 milioane de dolari? Cu bani ăştia se puteau construi nişte hangare, nişte utilități cu adevărat de cazarmament militar, se puteau face chiar câteva vile pentru înaltele oficialități americane pe care vrem să le primim în condiții civilizate.

Domnul Ioan Mircea Paşcu face cam multe greşeli. Ia avionul militar periodic şi se deplasează ba la Oradea, unde are el nişte cursuri, ba la Satu Mare, ba la Baia Mare. Nu eu, ci parlamentarii dumneavoastră mi-au spus că prefectul de Maramureş, Liviu Bichiş, şi prefectul de Satu Mare, Gheorghe Ciocan, i-au construit o vilă la Bucureşti domnului Ioan Mircea Paşcu. Şi tot un serviciu i-a făcut şi un colonel chirurg, Timaru, de la Spitalul Militar. Numai pentru că l-a operat de vezică pe domnul ministru Ioan Mircea Paşcu, în două luni a devenit general. Aşa se cumpără stelele de general în România? Păi atunci Moş Teacă, iertați-mă, era mareşal față de asemenea aventurieri! *(Clopoțel.)*

Mi-a sunat ceasul? *(Râsete, discuții.)*

….Vreau să formulez o concluzie, stimate domnule preşedinte de şedință şi membru în consiliul de administrație al Clubului de Fotbal "Steaua" Bucureşti. *(Râsete, discuții.)* Poate te vedem că intri o dată, în minutul 90, în poarta echipei "Steaua"!

Domnul Ioan Mircea Paşcu propune Legea dreptului la replică, o lege care i-a scandalizat pe bună dreptate pe ziarişti. Dar mult mai bine i-ar sta ca autor al Legii dreptului la şpagă.

M-am ocupat mai mult de acest caz, stimați colegi, pentru că intră în zona de contact a NATO. Îi furăm pe față pe cei de la NATO, pentru că raportăm că alocăm sute de miliarde de lei şi zeci de milioane de dolari ca să aderăm la NATO şi uite ce facem, aderă domnul Ciocan. Banii ăia se duc în buzunarele numitului Ciocan.

…..Nu este. Nu are nici o legătură cu doamna.

Trebuie să luăm exemplu de la Coreea de Sud, stimați prieteni, unde periodic intră la închisoare preşedinți de republică şi nici nu mai protestează. Zilele trecute a fost închis chiar fiul preşedintelui în exercițiu al Coreei de Sud.

Fac apel, de asemenea, la ambasadorul S.U.A. la Bucureşti, domnul Michael Guest, care, de trei luni de zile, nu mai zice nimic pe tema luptei anticorupție. Oare de ce? De când l-au întrebat câteva publicații, inclusiv "Bursa", inclusiv "România Mare", de ce nu ia nici o atitudine față de frauda fiscală în care este implicat un diplomat, coleg al Domniei sale - Ronald Lauder se cheamă -, care este patronul din umbră al postului PRO TV. Acolo e evaziune fiscală de 1.800 de miliarde de lei şi, deodată, domnul Michael Guest tace ca mortuÕn păpuşoi. Nu-i mai convine. Deci lupta anticorupție a Domniei sale era aşa, un fel de artificii, un fel de praf în ochii românilor.

Jaful s-a generalizat în țara asta, dragă Adrian Păunescu. Nu avem ce moratoriu să facem. Moratoriu este în privința alegerilor anticipate. Dați-vă demisia cu toții, să venim noi la putere!

Vă mulțumesc. *(Aplauze.)*

Şedința Senatului din 20 mai 2002

Declarația mea de astăzi se referă la moralitatea în politică. Am mai vorbit pe tema aceasta. Se minte şi se fură îngrozitor în politica românească. Acelora care încă nu ştiu substratul scandalului declanşat recent cu privire la articolele 205, 206 şi 239 din Codul penal le voi spune despre ce este vorba.

Consiliul Europei a fost mințit că aceste articole au fost modificate sau abrogate - insultă, calomnie, ofensă adusă autorității - tocmai ca să pot fi eu condamnat!

Despre mine era vorba acolo. Asta e realitatea, numai că "minciuna are picioare scurte".

Persoane şi partide care sunt vinovate de înfometarea poporului român au prins din zbor câteva clişee primitive şi ne tot acuză pe noi, cei de la P.R.M., de un pretins extremism, care nu poate fi dovedit în nici un fel. Numai nişte imbecili pot vorbi la nesfârşit despre ceva ce nu există.

Începe să se observe o "reportare" a mafiei de la o epocă la alta, peste capul tuturor alegerilor, de parcă acestea nici nu ar fi avut loc.

Am să relatez acum cazul cel mai revoltător care îi atinge pe români direct la buzunar. Este vorba despre un cetățean israelian, probabil cu dublă cetățenie, care a făcut bani grei şi pentru regimul Constantinescu, şi face acum şi pentru regimul actual, după cum veți vedea. Am să reproduc o notă pe care, pe o manşetă neagră, am publicat-o în numărul din 21 aprilie 2000 al revistei mele "România Mare", citez: .Descoperire senzațională a revistei "România Mare"! Numărul contului colector în care Emil Constantinescu şi-a depus mai multe sute de milioane de dolari este 1249254, existent la Merchant's Bank of New York din 434 Brodway, New York 10013. În acest cont secret s-au strâns, de către fostul director al Băncii Agricole Române, transfugul Istrate, sume colosale pentru familia Constantinescu şi campania electorală. În unele cercuri financiare americane se afirmă că autorul real al acestui cont este cumnatul transfugului Istrate, pe nume Gyora Iahr, pe care îl cunoaşte şi-l dirijează din umbră Ionuț Costea, secretar de stat în Ministerul de Finanțe, cumnat cu ambasadorul român în S.U.A., Mircea Geoană. Avem de-a face cu o "inginerie" financiară extraordinar de gravă. Avem şi mijloacele de a verifica: în S.U.A., orice sumă din cont are dobândă, orice dobândă e impozitată şi orice impozit (prin statutul IRS) este o cifră publică. Poate să comunice domnul Gyora venitul realizat şi impozitat în S.U.A.? Am primit informații de la românii din S.U.A. că această bancă nu a fost aleasă întâmplător, ci pentru faptul că se află la circa 500 m - la patru blocuri vest - de Misiunea economică a României. Vedeți cum se leagă? Există indicii că Emil Constantinescu are mai multe conturi. Vom reveni!" am încheiat citatul.

După două săptămâni, la 5 mai 2000, de data aceasta pe pagina întâi a revistei mele, am dat următorul generic, citez: .Au trecut două săptămâni de când revista noastră a publicat dezvăluirea despre unul dintre conturile secrete, dintr-o bancă din S.U.A., unde se colectează milioane de dolari pentru Emil Constantinescu. În orice țară din lume o informație de o asemenea factură ar fi provocat un răspuns din partea celor vizați. Numai în România vinovații tac ca mortu-n păpuşoi sau ca personajul lui Anton Pann, adulmecat de urs. Un principiu de drept roman afirmă că "A tăcea înseamnă a consimți!".

Aşadar, de ce tace Palatul Cotroceni? Publicăm, din nou, de data aceasta pe pagina întâi, informațiile extraordinare despre jaful practicat de Emil Constantinescu şi banda lui." Şi am reprodus din nou acea notă. Au trecut doi ani de atunci. Nimeni nu a dat nici un răspuns, nu ca semn că n-ar fi luat în seamă ce scrie "România Mare" fiindcă, în alte privințe, au sărit ca arşi -, ci pentru că la asemenea date precise nu ai ce să mai zici, la fel ca în afacerea .Țigareta II". Te-a prins, te-a prins! Între timp, Emil Constantinescu a pierdut puterea prin forfait sau prin abandon, sau aruncarea prosopului, cum se spune în box, adică a fost silit să părăsească arena de luptă în iulie 2000, ca urmare a unui telefon primit de la şefii lui din New York, care l-au sfătuit să renunțe la totul şi să anunțe că nu va mai candida. Astăzi, el îşi consumă în tihnă milioanele de dolari, fiind ocrotit pas cu pas de S.P.P. şi invitat de vechiul şi noul preşedinte să participe la cele mai importante reuniuni şi manifestări, de la comemorarea lui Mihai Viteazul, Mânăstirea Dealu şi până la sindrofiile inutile şi atât de costisitoare ale aceluiaşi S.P.P. care se tot laudă cum trage cu pistolul după cai verzi pe pereți.

În urmă cu două luni revista "Academia Cațavencu" a publicat o informație ciudată, conform căreia Interpolul ar cerceta un cont existent într-o bancă din S.U.A., în valoare de 5 milioane de dolari, pe numele lui Mircea Geoană, repet: cumnat al aceluiaşi Ionuț Costea. După care, pauză. Din nou s-a aşternut tăcerea, până în zilele trecute, când numele de Gyora Iahr a reapărut la suprafață într-un scandal de proporții. Acest afacerist uns cu toate alifiile s-a învârtit pe călcâie şi cât ai zice peşte a sărit din barca vechiului regim în barca noului regim.

Trebuie să mai precizez că numitul Istrate a intrat la puşcărie pentru falimentarea Băncii Agricole, dar el mai este şi unul dintre artizanii jafului de la F.N.I., care F.N.I. a avut-o ca şefă pe Ioana Maria Vlas, care Ioana Maria Vlas se află în mod sigur în Israel, deşi capii Poliției Române fac glume geografice de prost gust. Şi uite cum se leagă toate firele, având în vedere că Istrate e cumnatul lui Gyora Iahr şi toate drumurile duc în Israel! În treacăt fie spus, eu îmi exprim uimirea că nici o autoritate română nu a găsit de cuviință să stea de vorbă măcar 10 minute cu avocatul Yoram Sheftel, în condițiile în care, de mai bine de un an de zile, noi nu aveam nici un fel de informație cu privire la şefa sau patroana dispărută a marii escrocherii F.N.I. E spaima atât de mare, domnilor?

Am să mă refer acum la suspendarea de către Guvernul israelian a vizelor pentru muncitorii români.

Numitul Gyora Iahr - reamintim, cumnat al mafiotului Istrate care a falimentat Banca Agricolă - reprezintă în România o Asociație a Antreprenorilor şi Constructorilor din Israel. Foarte viclean, el şi-a înființat o firmă privată numită "I.L. Servicii" - S.R.L., care a încheiat un protocol cu Oficiul Național de Recrutare şi Plasare a Forței de Muncă în Străinătate, structură aflată sub egida Ministerului Muncii şi Solidarității Sociale din România.

Acest protocol reprezintă o manevră pe cât de abilă, pe atât de neruşinată de a-i jefui, la sânge, pe cei circa 30.000 de muncitori români care câştigă o pâine în Israel, dar mai aduc un ban şi acasă, plătindu-şi cu conştiinciozitate impozitele. Practic Gyora Iahr şi

mafia politică din România care îl protejează au instituit un monopol asupra forţei de muncă româneşti care activează în Israel. Individul a încheiat contracte de colaborare cu companii de asigurare din Israel care practică tarife de trei ori mai mari decât în mod uzual. Această "cooperativă" formată din S.R.L.-ul lui Gyora Iahr şi Asociația Antreprenorilor şi Constructorilor din Israel, sub protecția Guvernului Năstase, deține cele 3 pârghii esențiale: controlul vizelor, monopolul privind testarea medicală, inclusiv o aberantă testare psihologică, precum şi încheierea asigurărilor de sănătate. De la cacialma la probleme de stat nu e decât un pas!

Aşadar, un escroc particular, care pretinde că vorbeşte în numele Guvernului Israelului, încheie un protocol cu Guvernul României! Brusc, taxele şi tarifele s-au înmulțit şi au explodat! Iată, în mod concret, care sunt birurile pe care este obligat să le plătească un muncitor român într-un singur an. Datele provin din revista "Munca în străinătate": 1) 200 de dolari, reprezentând asigurarea obligatorie de şomaj şi pensie valabilă în România, plătită în avans pe 1 an de zile; 2) 550 de dolari asigurarea obligatorie de sănătate; 3) 200 de dolari, comisionul pentru Asociația Antreprenorilor şi Constructorilor din Israel;

4) 150 de dolari, costul a 4 vize medicale, câte una pe fiecare trimestru, inclusiv testele psihologice, toate efectuate exclusiv de Spitalul Caritas din Bucureşti, deşi în Capitală sunt unități spitaliceşti infinit mai bine dotate;

5) 200 de dolari, comisionul firmei de mediere; 6) 200 de dolari, costul biletului de avion. În total, un singur muncitor român trebuie să achite găştii lui Gyora Iahr 1.500 de dolari pe an. Înmulțiți cifra aceasta cu numărul celor 30.000 de muncitori români şi veți obține suma colosală de 45 de milioane de dolari pe an.

Am informații absolut sigure, chiar din anturajul acestui Gyora Iahr, că el declară că nu-i revin lui toți aceşti bani şi nici Asociației din Israel, "cooperativa" fiind silită să ofere procente semnificative şi unor cunoscute personaje din România, fireşte, prin interpuşi, după cum urmează:

5% pentru soția premierului Adrian Năstase, 8% pentru directorul S.R.I. Radu Timofte şi alte procente pe la alte case mari. Eu nu zic că doamna Dana Năstase ar primi 5% din 45 milioane de dolari, adică 2.250.000 de dolari pe an, dar ceva grav se petrece, totuşi. Altminteri,

Guvernul Ariel Sharon n-ar fi fost nevoit să pună capăt acestui abuz incalificabil şi n-ar fi ridicat vizele pentru muncitorii români. Şi când asta? La scurtă vreme după ce Ministerul Muncii din Israel a anunțat că pune la dispoziție încă 17.000 de locuri de muncă pentru lucrătorii români, cu posibilități de suplimentare a acestor locuri.

Vă imaginați că la aproape 50.000 de muncitori, comisioanele ar fi şi mai mari. "Lăcomia mănâncă omenia", spune un proverb românesc. Şi mai e un proverb: "Să tunzi oaia, dar să n-o jupoi". Din păcate, structurile mafiote din jurul acestui Gyora Iahr asta fac acum: îi jupoaie de vii pe muncitorii români. În țară, românii nu mai găsesc de lucru, din pricina dezastrului provocat cu bună-ştiință, aşa că se duc unde văd cu ochii. În general, un

muncitor român câştigă circa 1.000 de dolari pe lună în Israel - înmulțiți suma asta cu numărul lor, de 30 de mii şi veți obține 30 milioane de dolari pe lună, bani buni, care în imensa lor majoritate intră în țară, sau mai bine zis, intrau, fiindcă începând de acum se alege praful. Nu mai vorbim de aspectul politic şi strategic.

Dacă nu mai muncesc românii în Israel - care sunt foarte apreciați pentru profesionalismul lor, mai ales că circa 600 de mii de israelieni se pot înțelege cu ei în româneşte pentru că provin din România, aceasta este țara lor de origine -, atunci se dezechilibrează acea zonă, pentru că locurile goale pot fi ocupate de palestinieni şi nu ştii niciodată dacă aceştia au la ei trusa cu scule sau trusa cu bombe. Însă, mai nou, se anunță doritori şi din China, din Thailanda şi din alte țări asiatice. Cu alte cuvinte, muncitorii români reprezintă compromisul perfect între calificare profesională şi securitate furnizată. În paralel mai suferă şi unii oameni de afaceri israelieni, care chiar au făcut o treabă bună pentru români, câştigând şi ei un ban cinstit, dar ajutându-i şi pe muncitorii noştri să câştige. Mă refer, bunăoară, la domnul Nati Meir, considerat de ziarul "Libertatea" drept patronul celei mai mari firme de intermediere de locuri de muncă pentru Israel, "Orwalsam", firmă care a dus în Israel peste 25 de mii de muncitori români şi reprezintă 82,5% din piața muncii româneşti din Țara Sfântă.

Întrucât acesta a refuzat să intre în jocurile murdare ale lui Gyora Iahr, a fost amenințat cu moartea, fiindu-i pus în pericol şi băiețelul în vârstă de 10 ani, care trăieşte în Bucureşti. Zi de zi, tot felul de emisari ai P.S.D., în frunte cu un consilier municipal Bucureşti şi cu un oarecare Cocoş, îl pun în gardă pe domnul Nati Meir să se conformeze, să îşi țină gura şi alte sfaturi din recuzita terorismului. În ultimă instanță, chiar a fost interzisă, cu o oră înainte, o emisiune în direct la un post de televiziune.

Acelora care se întreabă de ce sunt blocate vizele de muncă pentru Israel, le dau răspunsul acum, în Senatul României: mafia politică le-a blocat, din rapacitate şi iresponsabilitate. Şi atunci, cine este antisemit, domnilor?!

Eu, care, ca membru al Comisiei pentru politică externă a Senatului, lupt pentru dreptul muncitorilor români să lucreze în Israel, dacă nu pot să lucreze în țara lor, pentru că ei sunt cea mai sigură forță de muncă şi numai aşa îşi pot întreține familiile, dar îl apăr, totodată, şi pe acest om cu frica lui Dumnezeu care este Nati Meir - sau patronii din umbră a lui Gyora Iahr, care, prin lăcomie şi nechibzuință, au determinat Guvernul de la Tel Aviv să oprească această batjocură? Aici şi acum Partidul România Mare cere anularea protocolului abuziv dintre asociația din Israel şi reprezentanții Guvernului Năstase, care, în loc să ducă la o îmbunătățire a plasării forței de muncă româneşti, a provocat reacția dură şi pe deplin explicabilă a Cabinetului Ariel Sharon. Numai de la amărâții de zidari şi tâmplari nu mai luaserăți taxă de protecție până acum, domnilor!

Totodată, solicităm Ambasadei Israelului la Bucureşti, personal domnului ambasador Sandu Mazon, fost general de Poliție, protecție pentru viața domnului Nati Meir şi a familiei sale. În acelaşi timp, Partidul România Mare propune înființarea unei subcomisii senatoriale de anchetă pe tema blocării vizelor pentru muncitorii români din Israel.

Aceasta este, pe scurt, stampa infracțională din România acestor vremuri de adâncă ruşine națională. Nici un rechin nu intră la puşcărie, numai plevuşcă şi gingirică! A dat cineva vreun răspuns la întrebările pe care le-am pus acum aproape două luni, tot în Senat, cu privire la scoaterea din România a 20 tone de aur şi a unor mari sume de dolari, întrebări probate cu documente imbatabile?! Tăcere mormântală. Silentium lugubru. Ba nu, ca să fiu sincer, un secretar de stat tot a mărturisit ceva, în şoaptă, cu prilejul recentei sărbătoriri a S.P.P.-ului el declarând fratelui meu, deputatul Marcu Tudor, şi senatorului Mihai Lupoi, textual, "în ultima perioadă au dispărut din România peste 480 milioane de dolari". Şi atunci, cum să nu dai dreptate celor 20 de mii de muncitori care au protestat săptămâna trecută la Braşov?

Iată câteva scandări din folclorul nou, mici armaghedoane, în felul lor; le reproduc, dar din pudoarea care mă caracterizează, după cum bine ştiți, am să le reproduc doar pe cele mai decente: "Următorul vot, vă dăm peste bot"; "Marşul sărăciei, ruşinea României"; "Năstase ne-a luat pielea de pe oase" şi "Tot pe loc, pe loc, pe loc, până ia Guvernul foc".

Vă mulțumesc pentru atenție. *(Aplauze din partea Grupului parlamentar al Partidului România Mare.)*

Şedința Senatului din 15 aprilie 2002

Doamnelor şi domnilor senatori, printr-un concurs de împrejurări am intrat zilele acestea în posesia unui set de documente care arată, fără dubii, că valuta şi aurul României sunt scoase aproape zi de zi din țară.

Primul document se referă la scoaterea a 20 de tone de lingouri de aur cu destinația Germania, în ziua de 25 martie 2002. Acesta este documentul. *(Documentul este prezentat sălii.)*

Întrebat ce este cu acest transport, guvernatorul Băncii Naționale a României mi-a răspuns, printr-un prieten comun, că trimestrial sunt depuse în bănci străine diferite cantități de lingouri pentru a se obține dobândă. În cazul de față, ar fi fost vorba de circa 20 milioane de dolari.

S-ar putea ca afirmațiile domnului Mugur Isărescu să fie corecte, dar ce ne facem că, în vreme ce am aflat de ieşirea aurului din țară, nu mai există nici o evidență a repatrierii sale?

Aşa cum Aeroportul Otopeni are o evidență riguroasă a scoaterii aurului, de ce nu se găseşte nici o hârtie cu privire la revenirea lui în România? Asta ca să nu mai vorbim de faptul că nimeni nu ştie care este destinația sutelor de milioane de dolari care se încasează anual ca dobânzi pentru aceste documente.

Încep să înțeleg termenul de "prudențialitate bancară", deşi în nici un dicționar al limbii române nu figurează cuvântul acesta, "prudențialitate". Dar prea multă scretomanie strictă şi te face să intri la bănuială.

Bănuiala a devenit certitudine în momentul în care am primit un alt document, eliberat la 19 decembrie 2001, de firma HCS Transporturi Speciale, pe care îl voi citi în întregime, mai ales că este scurt.

"Către Aeroportul Internațional Otopeni Director general Conform Contractului de prestări servicii nr. 6.284/13.05.1999 şi a Actului-adițional nr. 15.264/18.XII.2000, vor însoți transportul de valori şi vor pătrunde pe pista aeroportului - prin Poarta I, în ziua de 20.XII.2001 la cursa KLM 1360, pentru ora 12,30, oră la care se vor prezenta la cargo KLM toate documentele de expediere a valorilor ridicate de la S.C. "Aurul" Baia Mare - domnii Panait Ion şi Pecingine Niculae, cu autoblindata B-36-HCS."

Evident, conducerea aeroportului a aprobat cererea, precum şi însoțirea transportului de aur de către paza aerogării.

În aprilie 1999 intrasem în posesia altor documente, tot referitoare la scoaterea aurului din exploatarea din Maramureş. În mod concret era vorba de 325 kg lingouri îmbarcate într-un avion de către firma româno-australiană "Esmeralda". Atunci, în cadrul unei întâlniri pe care conducerea partidelor parlamentare a avut-o la Palatul Cotroceni cu domnul Emil Constantinescu şi cu membrii Guvernului, i-am înaintat şefului statului din acea perioadă o copie a setului de materiale şi l-am rugat să se implice dacă nu ca preşedinte, măcar ca geolog. Nu a făcut-o în nici un fel.

După numai câteva luni, şarlatanii de la firma "Esmeralda" aveau să provoace, prin nepriceperea şi lăcomia lor, dezastrul ecologic cunoscut care a prejudiciat grav imaginea României în lume.

Revin la transportul de aur din 19.XII.2001 în care nu mai apare firma "Esmeralda", ci este băgată la înaintare S.C. HCS Transporturi Speciale. Aceasta este patronată de un personaj extrem de dubios, pe nume Heinrich Schorsch, care conferă şi inițialele firmei. Acest domn este un colaborator apropiat al domnului Mugur Isărescu şi de-a lungul timpului Departamentul anticorupție al Partidului România Mare a furnizat numeroase dovezi despre activitățile sale de tip mafiot.

Iată şi alte indicii ale caracterului ilegal al relațiilor dintre Heinrich Schorsch şi Mugur Isărescu, ceea ce ne face să-l suspectăm pe acesta din urmă că, de fapt, nu a jucat cinstit niciodată şi spun toate acestea pentru că Banca Națională a României trebuie să dea socoteală în fața Parlamentului acestei țări, că nu e de capul ei.

Firma HCS reprezintă firma internațională "Handels Kontor Schorsch GM S.A. Simeral" din Germania, cu care Banca Națională a României a încheiat în data de 18.XII.1991 un contract-cadru pentru livrarea de mijloace de transport valori şi materiale pentru fabricat monede metalice, utilaje de tipărit bancnote şi înscrisuri de valoare, maşini de numerotat şi împachetat bancnote şi monede metalice, piese de schimb, aparatură electronică etc.

Cu toate că Banca Națională a României avea oferte din partea a 6 firme din S.U.A., Germania, Canada şi din alte țări pentru achiziționarea de mijloace de transport de

diferite tipuri şi capacităţi, s-a preferat firma HCS din Germania, care nu a prezentat nici o ofertă şi, fără să existe o comandă scrisă, au fost achiziţionate în anul 1991 prin această firmă 20 de maşini cu o valoare de 1,1 miloane dolari.

De asemenea, prin adresa nr. 8/505/23.05.1991, eliberată de Direcţia tezaur şi operaţiuni de casă din Banca Naţională a României, s-au cumpărat - tot prin firma intermediară HCS! - încă 6 autoturisme blindate de tip GMC, cu capacitate de 3,5 tone fiecare, în valoare totală de 973.800 mărci germane.

Din păcate, mijloacele de transport achiziţionate nu corespund câtuşi de puţin condiţiilor de transport valori, în sensul că au 3 uşi de intrare în tezaur, în loc de una singură, iar cabina şoferului are uşa spre tezaurul din autodubă. Ca să nu mai vorbim de faptul că uşile nu sunt prevăzute cu două încuietori diferite şi nu dispun de sistem de alarmă, ceea ce denotă că, din construcţie, aceste mijloace de transport au fost concepute pentru alte destinaţii.

Totodată, maşinile importate pe sume atât de mari de cuplul Isărescu - Schorsch consumă o cantitate de carburanţi cu mult mai mare decât mijloacele de transport fabricate în ţară.

Problema de principiu e asta: câte tone de aur au scos până acum din România mafioţii de la "Esmeralda" şi de ce beneficiază de aprobări legale din partea Băncii Naţionale a României, a Direcţiei Generale a Vămilor, a Poliţiei de Frontieră, a autorităţilor aeroportuare? Unde în lume se mai petrece aşa ceva?

Am să trec acum la partea şi mai gravă a fărădelegilor săvârşite pe Aeroportul Otopeni.

Am aici nu mai puţin de 18 documente care atestă scoaterea din România, cu o frecvenţă aproape zilnică, a valutei.

Documentul nr. 1: Banca Comercială a României solicită, în ziua de 10 decembrie 2001, accesul pe pistă pentru un - citez - "transport de valori bancare la Zurich, cu Compania Swiss Air". Semnează director Marin Treapăd şi şef de serviciu Viorica Frangeţi.

Documentul nr. 2: Banc Post solicită accesul pe pistă pentru - citez - "un transport de valori bancare la Z.rich cu zborul SR 463, în ziua de 10 decembrie 2001".

Documentul nr. 3: Banca Comercială Română scoate iar valută spre Z.rich, chiar a doua zi, în 11 decembrie 2001.

Documentul nr. 4: Banca Comercială Română scoate valută, tot spre Z.rich, la 3 ianuarie 2002.

Observaţi că nici nu se terminaseră sărbătorile de iarnă. Ce grabă mare pe ei!

Documentul nr. 5: Banca Română pentru Dezvoltare scoate şi ea valută din ţară, la 4 ianuarie 2002, tot către Elveţia, cu cursa SR 463.

Documentul nr. 6: Banca Română pentru Dezvoltare mai scoate valută şi în 8 ianuarie 2002, tot spre Elveția, şi tot cu cursa SR 463.

A se remarca faptul că directorul băncii, Ilie Gheorghe, nu-şi asumă răspunderea. Semnează, de fiecare dată, altcineva pentru el.

Documentul nr. 7: Banca Comercială Română scoate din nou valută, la 14 ianuarie 2002, tot către Z.rich.

Documentul nr. 8: Banca Comercială Română nu mai pridideşte cu scoaterea valutei, schimbă Compania Swiss Air cu Compania Cross Air, dar nu-şi schimbă năravurile, şi mai efectuează un transport, la 29 ianuarie 2002.

Documentul nr. 9: Banca Română pentru Dezvoltare scoate din nou valută din țară, la 29 ianuarie 2002, tot către Elveția, iar directorul Ilie Gheorghe se ascunde din nou, lăsând pe altcineva să-şi asume răspunderea.

Documentul nr. 10: Aceeaşi Bancă Română pentru Dezvoltare efectuează din nou un transport de valută spre Elveția, în ziua de 1 februarie 2002, iar directorul Ilie Gheorghe tot nu semnează adresa, ceea ce arată că îşi dă şi el seama de ilegalitățile respective.

Documentul nr. 11: Banca Comercială Română scoate valută din nou, la 11 februarie 2002, tot către Elveția.

Documentul nr. 12: Banca Comercială Română dă în clocot şi efectuează un alt transport, după numai două zile, mai exact, la 13 februarie 2002, tot către Elveția.

Documentul nr. 13: apare şi Raiffeisen Bank şi Banca Agricolă, care scot şi ele valută, tot în 13 februarie 2002, dar nu spre Z.rich, ci spre Viena.

Documentul nr. 14: Banca Comercială Română scoate valută din nou, pe bandă rulantă, în 18 februarie 2002, tot către Z.rich.

Documentul nr. 15: reapare la orizont Banca Română pentru Dezvoltare, care, la 19 februarie 2002, mai efectuează un transport către Elveția.

Documentul nr. 16: printr-o adresă către generalul Dan Gheorghe, director general adjunct al Aeroportului Otopeni, Banca Comercială Română cere sprijinul pentru efectuarea unui nou transport, după numai o zi, în 20 februarie 2002, tot către Elveția.

Documentul nr. 17: cu o frecvență ieşită din comun, aceeaşi B.C.R. scoate valută din România şi în 21 februarie 2002, tot către Elveția, şi tot cu ajutorul generalului Dan Gheorghe.

În fine, documentul nr. 18: Banca Comercială Română mai efectuează un transport, la 12 martie 2002, tot către Elveția, şi tot cu ajutorul generalului Dan Gheorghe.

Doamnelor şi domnilor senatori,

Voi pune la dispoziția presei, în copie, câte un set al documentelor respective. Fac acest dar presei, pentru a încerca să afle şi ea ceea ce este destul de greu pentru nişte parlamentari să afle.

Aveți surse de informare, uneori mai bune decât oficialitățile statului şi vă rog să săpați mai adânc decât am reuşit s-o fac eu.

Nu cred că greşesc dacă voi spune încă de acum că aceste documente sunt incendiare şi vorbesc despre corupția din România mai mult decât toate "Armaghedoanele" luate la un loc. Aşa şi numai aşa se explică dezastrul financiar-bancar în care se află

România. Nimeni nu mai controlează pe nimeni, ba, dimpotrivă, fură cot la cot mai toate oficialitățile statului.

Partidul România Mare a solicitat, în mod oficial, în cursul acestei dimineți, conducerii Curții de Conturi declanşarea unei anchete, la sânge, la toate aceste bănci şi la Aeroportul Internațional Otopeni. Nici o justificare sau explicație nu se susține. Frecvența transporturilor de valută este prea mare pentru a nu da de gândit că totul face parte dintr-un plan diabolic, de jefuire şi decapitalizare a României.

Evident, cu asemenea gangsteri de mână, nu vom intra noi în NATO, ci vom ajunge pe mâna Interpolului.

România a încăput pe mâna hoților, şi românii care se întreabă de ce nu sunt bani pentru pensii, pentru medicamente, pentru spitale, pentru bursele studențeşti au acum un răspuns imposibil de contestat. Aici e nucleul dur al mafiei, la "Petrom", la "Romgaz", la "Termoelectrica", la vamă, la bănci, la Aeroportul Otopeni.

Şi, pentru că în ultimul timp se tot vorbeşte despre procesul de denominare, eu vă anunț că am ajuns la următoarea concluzie: în realitate, singurul zero care trebuie eliminat de la coada leului românesc este guvernatorul Băncii Naționale, Mugur Isărescu.

Şedința Senatului din 2 aprilie 2002

Domnule preşedinte,

Onorați colegi,

"Cine nu are bătrâni să şi-i cumpere" spune un proverb românesc şi voi spune şi eu astăzi, după scurta, dar frumoasa lecție de demnitate, pe care ne-a dat-o tuturor un om care a traversat un veac de istorie românească. Îi mulțumesc venerabilului coleg Mircea Ionescu-Quintus pentru faptul că, prin autoritatea sa morală, a restabilit adevărul. Aşa este: "Non est idem, si duo dicunt idem." (.Nu e acelaşi lucru când doi oameni spun acelaşi lucru.")

Cineva are interesul să prezinte poporul român ca pe un popor de criminali; şi nu de ieri, de azi, de multă vreme. Este un popor vânat, cu cât e mai bun, cu cât e mai tolerant, cu cât e mai omenos, cu atât e mai vânat.

În privința celui de Al Doilea Război Mondial, vreau să le spun acelora care ne acuză din senin de fapte pe care nu le-am săvârşit, dar le trec sub tăcere pe cele foarte bune pe care le-am săvârşit, că piloții americani şi britanici, care bombardau de zor în anii 1943-1944 şi Valea Prahovei, şi Bucureştii, şi alte zone ale României, aveau instrucțiuni scrise: dacă se întâmplă cumva să cadă cu avionul sau cu paraşuta peste Dunăre, în Bulgaria, să facă tot posibilul să ajungă în România, pentru că poporul e mult mai omenos, e mult mai blând, mult mai primitor. Şi s-a văzut asta, pentru că piloții, cei mai mulți răniți, care au ajuns în România, au fost salvați, deşi au semănat prăpăd şi moarte, au fost primiți cu dragoste şi unii supraviețuitori chiar se întorc acum, în momente de comemorare, mai ales la cimitirul britanic, pe care îl ştim cu toții.

De ce se încearcă de către anumiți evrei, nu toți, pentru că eu am o mare stimă față de poporul Bibliei, dar sunt unii care trăiesc numai din culpabilizarea poporului român, şi-au făcut o meserie de a denunța şi de a demasca poporul român. În mare parte, explicația este aceasta: pasul următor după asemenea învinovățire este cererea de retrocedări, individuale sau colective, minore sau majore, masive.

În urmă cu 7-8 ani, am publicat în revista mea, "România Mare", un document pe care mi l-a furnizat un general-doctor, Traian Băndilă se numeşte, a trecut destul de mult timp ca să spun cine mi l-a furnizat, un om de valoare din județul Mureş şi care, printr-un concurs de împrejurări, l-a obținut de la Ministerul Afacerilor Externe.

Era vorba de o minută încheiată între unii reprezentanți ai unor ligi de retrocedări de bunuri şi proprietăți din Israel şi câțiva reprezentanți ai Ministerului Afacerilor Externe. Se cereau nu mai puțin de 400.000 de imobile din România, probabil câte un imobil pentru fiecare evreu care ar fi fost ucis în România, aşa după cum reiese dintr-o blasfemie, pentru că acea piatră care a fost instalată în fața Sinagogii Templului Coral din Bucureşti, din care reiese că în România au fost asasinați 400.000 de evrei, este o blasfemie, este o mistificare grosolană a istoriei. Suntem prea experimentați şi prea bătrâni, aş spune, în politică, de 12 ani, unii chiar mai de dinainte, ca să mai menajăm pe cei care ne mint în față, ca să mai fim toleranți cu cei care sunt intoleranți față de poporul care a dat o pâine albă de mâncat şi i-a dat la şcoală. Unde, când, cum au fost omorâți 400.000 de evrei în România? Unde sunt cadavrele lor, unde sunt cenuşile lor? Cum e posibil să îşi bată cineva joc de un popor întreg, ca să obțină ce?

Am mai vorbit despre semnificația biblică a termenului "holocaust". Nu înseamnă nici mai mult, nici mai puțin decât spune limba ebraică: "ardere de tot". Erau jertfele biblice de păsări, de alte vietăți. Erau ritualurile lor. Le respect, cunosc Talmudul, cunosc Vechiul Testament.

Vedeți? Chiar mă gândeam odată că, în viața de toate zilele, un Nou Testament anulează un Testament vechi, nu? Pentru că are prevederi noi. Numai în Biblie se întâmplă altfel.

Noul Testament nu îl anulează, ci îl completează, în mod fericit, pentru că toți sunt fiii Marelui Rege David, care a creat poate cea mai mare bijuterie a Antichității, poate mai mare decât *Iliada* lui Homer, cei 150 de Psalmi.

Deci spun asta pentru a mai spune o dată, dacă e nevoie, că prețuiesc poporul Bibliei, dar au de-a face cu poporul Bibliei cei care falsifică adevărul acum. În România nu au fost lagăre de exterminare, şi nici nu s-au trimis evrei cu trenurile în lagărele din Germania, din Polonia şi pe unde le-a mai presărat diavolul prin Europa. Şi, într-adevăr, aceea a fost o pată ruşinoasă pe obrazul umanității. Filosofii, sociologii, psihologii se întreabă: Cum a fost posibil ca poporul care a dat omenirii pe Goethe, pe Schiller, pe Beethoven să facă asemenea atrocități? E de neconceput. Omul e mai abisal decât eroii lui Dostoievski.

Am să invoc aici o scrisoare a faimosului Wilhelm Fieldermann, de fapt, e o depoziție: la un proces postbelic i-a mulțumit public mareşalului Antonescu, care a fost salvator de evrei. Talmudul spune: "Cine salvează un om, salvează o lume întreagă!"

Nu scoateți evenimentele din contextul lor istoric. E foarte uşor să judeci acum, dar pe vreme de război era altceva, funcționa Legea marțială. Nu justific excesele şi chiar crimele care s-au făcut, dar una e pogromul din curtea Chesturii de la Iaşi, reprobabil, într-adevăr, şi altceva e genocidul, în România nu a fost genocid, şi cu totul altceva e holocaustul şi în România nu a fost holocaust.

Am să vă recomand, stimate domnule preşedinte al Senatului Nicolae Văcăroiu şi stimați colegi, o carte care a apărut în cursul anului trecut la o editură din Bucureşti.

Se numeşte "Industria holocaustului", este scrisă de un evreu american pe nume Norman Filkenstein, care e fiul unui supraviețuitor de la Auschwitz. Deci are drama în sânge, are o familie traumatizată, pentru că unii au supraviețuit, dar alții au murit acolo, şi acest om dă exemple foarte concrete despre caracterul foarte profitabil în mâna unora al umflării treptate şi artificiale a cifrelor holocaustului şi a culpabilizării unor țări şi popoare. Nu vreau să mai spun ce sume colosale a plătit Elveția. O spune Norman Filkenstein. Mă mir că nu l-a acuzat cineva şi pe el de antisemitism, deşi este evreu şi respectă ritualurile lor sacre.

Încă nu e prea târziu, stimați colegi din P.S.D., să convingeți Guvernul să nu înlocuiască Istoria României cu Codul penal. Acea ordonanță de urgență este o ruşine.

Nu se poate veni cu asemenea aberații. Nu mai există comunitate de istorici în România? Nu mai sunt scriitori, nu mai sunt veterani de război, nu mai sunt luptători? Nu mai e conştiință publică, nu mai e mentalitate şi atitudine națională?

Ce vrea să demonstreze domnul Adrian Năstase cu ordonanța de urgență, că face ce vrea în țara asta? N-o să facă ce vrea, nu-i de capul lui. Când a făcut lucruri bune l-am lăudat, când e pe cale să facă lucruri greşite şi chiar grave, e datoria noastră, a opoziției, să îl oprim.

Ce vrea să facă domnul Adrian Năstase îmi aduce aminte de ceea ce s-a întâmplat la doi ani după moartea lui Oliver Cromwell. Cromwell se naşte în aprilie 1599 şi moare în 1658. La doi ani, monarhiştii britanicii îi dezgroapă cadavrul şi îl spânzură lângă mormânt, i-au improvizat o spânzurătoare şi l-au mai omorât o dată.

Asta vrea să facă tânărul premier Adrian Năstase cu mareşalul Antonescu?! Nu ştiu cu ce nume va rămâne el în istoria ţării, dacă face aşa ceva. Aşa cum bine spunea preşedintele Secţiei de istorie a Academiei Române, academicianul Dan Berindei: "La 60 de ani după moartea mareşalului Antonescu, e deplasată culpabilizarea lui, e prea mult!"

Opriţi-vă! Opriţi-vă! Pentru că priorităţile acestei ţări sunt altele.

Demolarea statuilor mareşalului Antonescu este o ruşine naţională. Sunt 4 busturi mari şi late. În 10 ani de când au început să se ridice nu s-a întâmplat nimic în România. Aţi văzut că au apărut celulele de sprijin sau s-a amplificat furtul mareşalului? Nici vorbă de aşa ceva!

Nu au deranjat pe nimeni. Am spus-o şi o repet: atunci când cineva ridică o statuie înseamnă că se află nişte oameni în spatele statuii. Nici un balon de oxigen sau de hidrogen sau de heliu nu se umflă singur. Trebuie cineva care să sufle în el sau să îl umfle, să pedaleze pe o pompă. Darămite o statuie? Sunt câteva mii de oameni,

zeci de mii de oameni, sute de mii de oameni, care sunt în spatele acestor statui. Cu ei ce facem?

Aici, a vorbit domnul Doru-Laurian Bădulescu despre un precedent discurs al meu referitor la istoria şi psihoza N.A.T.O. Păi, domnule coleg... Nu ştiu, a dispărut, e atât de important, îşi ţine speech-ul şi dispare. Nu-l ştiam aşa de incisiv pe domnul Bădulescu.

Domnule coleg absent, păi cum numiţi dumneavoastră această exagerare pe toate posturile de radio şi de televiziune?! De dimineaţă până seara, numai şi numai despre asta se vorbeşte. România nu mai are şi alte probleme? Mizăm totul numai pe cartea externă?

Problemele interne ale României cine le mai rezolvă dacă tot Guvernul, toate structurile de putere dau năvală numai la Praga, noiembrie 2002? A stat de vorbă cineva cu cei peste 1.000 de mineri blocaţi în subteran, în Maramureş?

A stat de vorbă cineva cu nefericiţii de la Slatina sau de la Reşiţa? În afară de amăgiri şi de promisiuni deşarte, le-a rezolvat cineva problemele de fond? Guvernul e dator să facă treburile astea, în primul rând.

Fireşte că e bună aderarea la N.A.T.O. şi fireşte că noi nu ne vom retrage nici o declaraţie şi nici un angajament. Da, pentru aderarea României la N.A.T.O., dar a devenit prea mult, se fetişizează. Vorbeam de marele poet german Goethe, care spunea: "Un curcubeu care stă mai mult de un sfert de oră pe cer ajunge să nu mai fie privit de nimeni." Şi mai

spunea cineva altceva inteligent, un alt contemporan al lui Goethe, şi anume Talleyrand: "Tot ce este exagerat devine insignifiant."

Devine neimportant, dacă exageraţi foarte mult.

Domnul coleg absent, Laurian Bădulescu, îmi reproşa, iarăşi, sau, mă rog, vorbea aşa, în principiu, despre "cultul mareşalului Antonescu". Nu există un cult al mareşalului Antonescu, dar, şi dacă ar exista, care e problema? Îl înlocuim, acum, cu cultul lui Adrian Năstase, da? E bine asta?

Am să spun, în încheiere, câteva cuvinte despre un aventurier care tot vine în vâjâială pe-aici, dă cu bombardele, cu fumigene, după care îi sfârâie călcâile, dispare.

Radu Ioanid e al său nume. Nu am să-l jignesc, nu am să folosesc cuvinte pe care mi le-ar putea reproşa excelenţii cunoscători de limbă română de la U.D.M.R. şi care sunt foarte atenţi la cuvintele pamfletarului care sunt.

Deci microfonul Senatului trebuie să rămână microfonul Senatului. Aşadar, voi vorbi mai mult decât ponderat, dar cred că nu îl jignesc prea tare pe domnul Radu Ioanid dacă voi spune că este un impostor. Pot şi mai rău, dacă supunem la vot, putem face aici un concurs de calificative pentru acest domn care, înainte de 1989, şi-a dat o teză de doctorat cu un personaj care ne-a nenorocit nouă tinereţea în Facultatea de Filosofie, Gall Ern., da? Domnul secretar Mihai Ungheanu îl cunoaşte. Deci Gall Ern. de la Cluj a fost şeful lucrării de doctorat a acestui tânăr Radu Ioanid, din care trebuia să reiasă neapărat că prima mişcare fascistă din Europa a fost în România. Aşadar nu a fost în Ungaria lui Horthy (Horthy vine la putere după ce a înnăbuşit Armata Română aşazisa Revoluţie a lui B.la Kun, deci în 1919), nu a fost Mussolini în 1922, nu au fost alte ţări, nu a fost Germania nazistă, a fost România.

Asta era teza acestui domn Radu Ioanid, care se laudă el că e evreu. Nu e evreu. A fi evreu este o cinste. Avem aici pe unii distinşi colegi care sunt chiar evrei şi am şi eu în Partidul România Mare pe deputatul Ioan Miclea, pastor evanghelic, dar evreu, şi am toată simpatia pentru el, pentru că e omul Bibliei. A fi evreu este o onoare, dar ăsta e un prost. Evreii sunt oameni inteligenţi. Singurul popor din lume care nu are analfabeţi. De ce? Pentru că ei, prin ritual, trebuie să citească textele sacre. Nu se poate, îi obligă părinţii, îi obligă Templul.

Deci acest Radu Ioanid este ungur. De ce este ungur? Mama lui se cheamă chiar Ilona. Mama lui era asistentă de socialism ştiinţific şi ne nenorocea şi aia tinereţea. Aşadar s-au unit ăştia, Gall Ern. şi cu Ilona, şi au făcut o podoabă de băiat. Ca să nu mai rămână repetent şi a doua oară, ca domnul Goe, l-au trimis în America. Ãsta pleacă în America, dar înainte de a pleca îşi recapătă banii pe un apartament din bulevardul Nicolae Titulescu nr. 73-79, bloc 10A, scara A, etaj 9, ap. 36, era apartament proprietate personală. A luat 120.000 de lei. Prin 1986-1987 era o sumă, când o Dacie costa 70.000 de lei. Am dat datele astea în special pentru colegii din presă, care se pot duce oricând să verifice. Şi ce profil moral are cel care acuză poporul român că e un popor de criminali?! Primeşte

banii, după aia se întoarce şi dă în judecată familia care şi-a cumpărat, între timp, legal apartamentul, în solidar dă în judecată şi Primăria sectorului 1; familia se numeşte Soare (numai femeia, am înţeles, mai trăieşte, are doi băieţi, un domn Răzvan Soare care a lucrat cu domnul preşedinte Ion Iliescu la Palatul Cotroceni, cred că până în 1996, un fiu aproape orb şi un câine Saint Bernard care-l duce pe sărmanul nevăzător).

Deci în apartament mai stă numai doamna Soare, alături de fiul ei aproape orb şi un câine Saint Bernard. Îi dă în judecată, minte la toate procesele că n-a primit nici un ban pe apartament, dar nu te joci cu un fost consilier prezidenţial sau de stat sau referent, cum a fost Răzvan Soare la Palatul Cotroceni. Omul a fost scormonitor, s-a dus la arhive şi a găsit documentul din care reieşea că statul i-a dat preţul integral pe apartament.

Deci acest Radu Ioanid e sperjur. A minţit la tribunal că n-a primit nici un ban. Acum le face viaţa imposibilă, nu ştiu, a făcut un recurs în anulare, nu ştiu doamna Rodica Stănoiu în ce situaţie se mai află cu picioruşul cu care semnează diverse rezoluţii, dacă ea a mai primit acest recurs în anulare.

Însă ce vreau să vă spun? Haideţi să vedem şi noi, cine vine şi face agitaţie prin România, pe aici? Vin toţi escrocii internaţionali. El vrea să vândă apartamentul. A minţit că face "Fundaţia Holocaustului". Unde, doamnelor şi domnilor, la cucurigu, pe bulevardul Titulescu, la etajul 9? Păi, cine mai stătea la etajul 9 în România?

Unul care căra apă cu găleata, Emil Constantinescu, şi uite în ce situaţie a ajuns! *(Rumoare, râsete.)* Deci el vrea să ia dolari. A găsit un cumpărător cu 25.000 de dolari. Asta vrea să facă Radu Ioanid. O iubi el victimele holocaustului, dar nici banul nu-i de colea!

Aş vrea să închei, stimaţi colegi, revenind la chestiuni serioase. A zis bine cine a zis: "Hai să lăsăm istoria pe seama istoricilor!" Dacă noi venim cu şenila acestui tanc nemilos, care-i politica şi care face şi greşeli, venim peste chestiuni atât de delicate, "strivim corola de minuni a lumii", ca să-l parafrazăm pe Lucian Blaga... Am avut onoarea în 1995 să fiu primit în cadrul unei delegaţii senatoriale de Majestatea Sa, regele Juan Carlos al Spaniei. Coleg al dumneavoastră de partid, domnul Oliviu Gherman, care pe atunci era preşedintele Senatului, dar, fireşte, nu atât de valoros ca acest titan al gândirii democratice, care-i Nicolae Văcăroiu, a încercat să-l lămurească pe regele Spaniei cum a scos Ceauşescu untul din el, din Gherman. Probabil, pe când era asistent la Cluj şi scria în "Scânteia" articole vibrante despre marxism-leninism; bune şi alea. Ar trebui să le punem pe versuri Adrian, să le punem pe muzică. Şi la care regele Spaniei i-a spus: "Domnule senator, opriţi-vă aici. Şi Franco şi Ceauşescu au făcut parte din istoria popoarelor noastre. Lăsaţi popoarele să-i judece." După care am vizitat Vale des Los Caidos, unde sunt 40.000 de morţi din Războiul Civil din Spania (1936-1939) şi în mijloc este mausoleul de granit, de piată roşie al generaului Franco.

S-au împăcat în eternitate şi republicanii, şi fasciştii.

Au fost tragedii îngrozitoare, dar cred că singura cale de reconciliere națională este să se împace toate aceste asperități. Dacă noi certăm morții, noi certăm din nou morții în postumitate, facem un lucru incalificabil. De ce, nu avem alte teme de discuție? Nu ne pricepem să facem altceva? Atunci să ne dăm la o parte, să lăsăm generația tânără, care nu are complexele astea şi va şti ea să facă treburi mai bune pentru țară.

Acestea fiind spuse, vreau să fac un apel, din nou, la colegii din partidul de guvernământ, pe care-i asigur de simpatia mea, că e prea mult pentru generația noastră, să moară şi de foame, şi de ruşine.

Vă mulțumesc. *(Aplauze.)*

Şedința Senatului din 25 martie 2002

Doamnelor şi domnilor,

Atunci când fostul premier Radu Vasile a anunțat că în România nu a prea rămas nimic de furat el s-a înşelat. Într-un sat fără câini, întotdeauna se va găsi ceva de furat. Petrarca vorbeşte că, pentru a putea merge de la Calais la Paris, regele Jean a fost nevoit să obțină un permis de liberă trecere de la bandiții care cutreierau regiunea.

Probabil că, dacă ar fi trăit în România vremurilor noastre, bandiții ar fi trebuit să plătească ei pentru a primi de la rege un permis de liberă trecere.

În România se fură totul, fără alegere. Apelând la câteva clişee deviate pe un ton agresiv, de genul: "fals, fals, fals" sau "sunteți un mincinos ordinar, domnule", neapărat "domnule", că păstrează o aparență de civilitate, ori "am să vă dau în judecată pentru calomnie", hoții îşi repară rapid imaginea şi merg mai departe fără probleme. Cine să-i prindă pe ei? Poliția are altă treabă, fiindcă fură în legea ei. Oare nu din biroul ministrului de interne a şters-o din țară cu destinația Israel Ioana Maria Vlas? Generalul Virgil Ardeleanu numai de mine şi de P.R.M. se ocupă într-un filaj permanent, 24 de ore din 24, şi vă rog să mă credeți că ştiu bine ce vorbesc.

Justiția la fel, ajunge că este legată la ochi, de ce să se mai lege şi la cap fără să o doară?

Parafrazându-l pe Constantin Brâncuşi, vom spune şi noi: "Nu este greu să furi, este greu să te pui în starea de a fura", iar starea de a fura este climatul propice, însuşi regimul de anarhie care domneşte în țara noastră.

Totul este vraişte. Hoții mai mici şi-au făcut sindicate cărora le zic firme, societăți, consilii de administrație, ligi, uniuni patronale, toate mânuite de sfori de sus, de către hoții mai mari, care stăpânesc instituțiile statului mai rău ca pe nişte moşii personale, unde feudalul tot mai are grijă să tundă oaia, dar să nu o jupoaie, să nu distrugă matca albinelor, să nu otrăvească apele şi fântânile, să nu primejduiască recolta anului viitor. Pe când la noi? La noi toate acestea sunt faze depăşite. Pluteşte în aer spaima apocaliptică să nu fure altul mai mult, nimeni nu dă socoteală nimănui, marii gangsteri au avut grijă să-şi

creeze justificări şi dacă vreun personaj ceva mai scormonitor, eventual, din presă, încearcă să afle cine, cum şi ce a furat, automat se trezeşte pus la zid cu strigări vehemente de genul: "Comunistule, fascistule, nu vezi cât eşti de antioccidental sau de anti-NATO, cum de te mai rabdă pământul?!"

"Parlamentul poporului este cârciuma" scria Balzac.

Astăzi românii nici măcar la cârciumă nu mai pot să îşi verse năduful, fiindcă nu au bani nici de lapte bătut.

În această conjurație a bandiților un rol scandalos îl joacă o mare parte a presei. Există ziare care pozează în campioane ale integrității morale, taie în carne vie, nu scapă nici un subiect oricât de mărunt, declanşează campanii asurzitoare de pagina întâi, unde persoana sau familia indezirabilă este vânată barbar, dar ca prin minune aceleaşi ziare se înmoaie şi torc ca nişte pisici pe cuptor ori se topesc ca un cornet de înghețată la soare atunci când este vorba de anumiți afacerişti sau de unele subiecte tabu.

Iată, de pildă, cazul arabului de origine palestiniană

Fhati Taher, incontestabilul mafiot internațional, iar arestarea lui la Viena, la începutul anului 2001 de unde a scăpat doar plătind o cauțiune mare, de 500.000 de dolari, constituie un indiciu în plus al periculozității pe care o reprezintă.

Nici nu şi-a dezmorțit bine acest Taher încheieturile de strânsoarea cătuşelor poliției din Viena, că la numai două săptămâni era tratat cu onoruri, la cel mai înalt nivel, de către domnii Ion Iliescu şi Adrian Năstase.

Aşa după cum se ştie, cei doi demnitari au participat la deschiderea Hotelului "Marriott" unde, alături de palestinianul cu pricina, au tăiat panglica inaugurală. În fotografiile ceremoniei respective apare şi Dumitru Tinu, directorul ziarului "Adevărul". Legăturile dintre ziaristul român Tinu şi afaceristul arab Taher sunt o mostră a ceea ce înseamnă nucleul pur al mafiei. Tinu e preşedintele consiliului de administrație al Hotelului "Marriott", de unde îi vin 10.000 de dolari pe lună fără să mişte un deget, iar Taher este proprietarul din umbră al ziarului "Adevărul". Mai exact spus, este acționar majoritar. Şi atunci cum o să apară în "Adevărul" vreun rând despre afacerile acestui Taher? Numeroase publicații au scris despre garanția guvernamentală de 130.000.000 de dolari - pe un post de televiziune s-a spus chiar 170.000.000 de dolari - pe care i-a primit cadou Taher de la partenerul lui de afaceri, Hrebenciuc, pentru a pune mâna pe marele hotel "Marriott", dar "Adevărul" a tăcut ca peştele.

O femeie nu trebuie şi nici nu poate să fie adulteră 24 de ore din 24. Ajunge o oră pe zi pentru a beneficia de oprobriul public. Aşa şi cu ziarul "Adevărul". Poate să scrie şi să înfiereze orice act de corupție, cu mânia proletară care i-a rămas pe fundul paharului ca o drojdie în putrefacție încă de pe vremea când se numea "Scânteia" şi tăia şi spânzura în calitate organ al C.C. al P.C.R. Nu impresionează pe nimeni. Pe mine, în nici un caz. Nu sperie pe nimeni. Pentru că între timp, după privatizarea frauduloasă, "Scânteia" a devenit

organ al mafiei. Şi pentru că tot îi hinghereşte "Adevărul" pe unii şi pe alții, acuzându-i de îmbogățire rapidă, poate ne va răspunde fostul informator al securității, Dumitru Tinu, câte vile are el la ora actuală, unde anume şi pe ce nume. Unii zic că posedă nu mai puțin de 5 vile, dintre care două în curs de finisare în pădurea Băneasa, ridicate cu materiale de furat de la Şcoala Româno-Americană.

În aceeaşi poziție dezgustătoare se plasează şi postul de televiziune ProTv. Dacă ar fi să ne luăm după ziarul "Bursa", acest post de televiziune are datorii față de buget de aproape 1.800 de miliarde de lei. Dacă ar fi să dăm crezare unor surse din Ministerul Muncii şi Solidarității Sociale datoriile respective ar fi cu mult mai mari, de circa 10.000 de miliarde de lei. În orice țară din lume evaziunea fiscală se pedepseşte, uneori chiar cu închisoarea. În Italia a intrat la puşcărie pentru asemenea ilegalități chiar un simbol național, actrița Sophia Loren. În Germania au stat după gratii tatăl marii sportive Steffi Graff, dar şi impresarul lui Michael Jackson, conaționalul nostru Marcel Avram. Numai în România nimeni nu pățeşte nimic. Fireşte, dacă are grijă să se pună în slujba Guvernului, aşa cum a făcut-o unul dintre patronii ProTv-ului, fostul operator al studioului "Alexandru Sahia", Adrian Sârbu. Numai că în cazul de față, dată fiind implicarea magnatului american Ronald Lauden, avem de-a face şi cu o încălcare gravă a legislației din S.U.A., aşa după cum au sesizat mai mulți observatori.

Încă nu e prea târziu ca domnul Michael Guest să ia atitudine față de acest caz de corupție reală, având în vedere că sunt prejudiciate şi interesele contribuabililor americani, iar justiția americană nu glumeşte deloc în cazuri din astea. Excesul de zel al postului de televiziune ProTv s-a văzut în noaptea revelionului 2002, când din chestiunea ridicării vizelor aplaudacii respectivi au făcut un spectacol pompieristic de un gust jenant, aidoma "proştilor sub clar de lună" de care vorbea Theodor Mazilu, care se gâdilă singuri şi se tăvălesc de râs.

Dar maşina de propagandă a ProTv-ului nu s-a oprit aici. Ce Dumnezeu, doar sabia lui Damocles stă deasupra capului micului tejghetar Adrian Sârbu, cu figura lui de Hajdeu la 7 ani de la deshumare!

În seara zilei de duminică, 24 martie, o altă transmisie directă din Piața Constituției avea aerul că poporul român stă ca fraierul în casă, la căldurică, în loc să dea buzna la Bega. Nu la râul care trece prin oraşul Revoluției,

Bega, ci la cântărețul neamț, de culoare, Lou Bega.

Aşa după cum se ştie, la Bucureşti are loc în aceste zile Reuniunea Grupului Vilnius 10, unde vor fi dezbătute şi şansele țării noastre de aderare la NATO. În principiu, e un fapt pozitiv şi noi, cei de la Partidul România Mare, dorim succes acestei întruniri. Ea ar avea şi mai mult succes şi, în orice caz, aderarea la NATO ar primi undă verde din partea puternicilor lumii contemporane dacă s-ar respecta principala condiție: eradicarea corupției.

Atâta timp cât corupția va fi ridicată la rang de politică de stat, atâta timp cât la Palatul Cotroceni va exista un consilier de stat, reactivat ca general zilele acestea, pe nume Dumitru Iliescu, atâta timp cât procuror general va fi acela care l-a scos din închisoare pe fostul lui client, ca avocat, Zaher Iscandarani, atâta timp cât în aeronavele cu care circulă de la un capăt la altul al lumii, fără nici un rezultat palpabil, domnii Ion Iliescu şi Adrian Năstase vor fi îmbarcați sponsori mafioți, de genul lui Ioan Nicolae, atâta timp cât mari infractori vor căpăta gulerele albe ale onorabilității politice, atâta timp cât serviciile secrete îi vor urmări pe adversarii politici, iar nu pe cei care înfometează populația şi atentează la siguranța națională, atâta timp cât cele mai productive întreprinderi, bănci, stațiuni turistice, zăcăminte vor fi asediate de clientela partidului de guvernământ ca nişte redute pe vreme de război, într-o competiție contra cronometru, ei bine!, nu putem şi nu ar fi moral să intrăm în NATO.

Închipuiți-vă că până şi cu prilejul reuniunii de la Bucureşti hoții tot au dat o lovitură. În primul rând, cei 300 de participanți străini sunt cazați la acelaşi hotel, "Marriott", unde, ne informează ProTv, Guvernul a obținut un preț bun, de numai 150 dolari pe cameră. Numai că aici e vorba şi de o gravă iresponsabilitate politico-militară: să cazezi echipa NATO în bârlogul unui palestinian dubios, care cochetează cu mai multe servicii secrete străine, expulzat chiar de Ceauşescu în anii '80, iată exact ceea ce ne mai lipsea! Noi deținem informații că

Hotelul "Marriott" a devenit un fel de buncăr, burduşit de microfoane şi de camere de luat vederi şi, dacă ne imaginăm că experții şi consilierii străini, care lucrează efectiv în câteva ministere cheie de la Bucureşti, nu cunosc şi ei toate astea, înseamnă că nu ştim pe ce lume trăim.

Guvernul ne informează că a pus la bătaie pentru reuniunea propriu-zisă 1.000.000 de dolari. La această sumă se adaugă 230.000 de dolari pentru un videoclip şi două articole de popularizare apărute în presa străină. În treacăt fie spus, am văzut ce ştiință de carte au lefegiii ministrului propagandei, Vasile Dîncu, el însuşi, protagonistul unui dosar penal alcătuit în 1996 de generalul de poliție Costică Voicu. Într-un videoclip consacrat recensământului se spune că în Războiul de Independență ar fi murit 10.000 de români. Eroare, domnilor! Cifra de 10.000 se referă la totalul morților şi răniților. Mai concret, au fost 1.500 de morți şi 8.500 de răniți.

Dar să revenim la "hartiştii" noştri. Peste toți aceşti bani au mai fost alocați şi 200.000 de dolari destinați spectacolului în aer liber din Piața Constituției. Să ne oprim la această sumă. Pentru că tot ni se cere să vorbim despre corupția reală, am să vă dau un exemplu acum. S-au cheltuit oare cu adevărat 200.000 de dolari pentru câteva formații româneşti, care cântă şi pentru câțiva bănuți, şi pentru un neamț de culoare care e scos de câțiva ani din circuitul show-biz-ului mondial? Iată ce ne-au comunicat câțiva dintre cei mai informați impresari români. Citez: "În realitate nu s-au cheltuit decât maximum 67.000 de dolari, restul de 133.000 de dolari intrând în buzunarele celor de la Guvern. Au fost 9 grupuri româneşti a câte 3.000 de dolari fiecare, *maximum maximorum,* cu impozitele incluse, în total 27.000 de dolari. Cântărețul din Germania a primit cel mult 30.000 de dolari, pentru a rămâne cu 20.000 dolari bani în mână, după ce va fi impozitat în țara lui.

Luminile şi sonorizarea au fost asigurate de Adrian Ordean şi grupul Talisman, aceştia fiind plătiţi pentru aparatura lor cu 10.000 de dolari." Jos pălăria pentru aceşti artişti. Noi nu cu ei ne răfuim. Restul de 133.000 de dolari s-au dus ca de obicei la organizatorii din umbră, adică la cei care au tras sforile. O remarcă specială pentru tariful interpretului Lou Bega şi al micului său corp de dansatoare: se afirmă că ei ar fi primit 150.000 de dolari, ceea ce e o aberaţie. Probabil că s-a lucrat, ca de obicei, cu două contracte: unul pentru evidenţa Guvernului, de 150.000 de dolari şi altul pentru fiscul german, reprezentând gajul real de 30.000 de dolari, adică de 5 ori mai mic.

Tehnica e cunoscută. Aşa s-a procedat şi în cazul festivalului "Cerbul de Aur" de la Braşov. În urmă cu câţiva ani, Diana Ross, care este infinit mai cunoscută şi mai valoroasă decât acest Bega, a fost plătită de către firma-căpuşă care a adus-o cu 120.000 de dolari, dar firma cu pricina a primit de la TVR, în acte, 200.000 de dolari. Diferenţa de 80.000 de dolari s-a împărţit între mafia din TVR şi firma-căpuşă. Grupul To Unlimited a primit de la o firmă căpuşă 12.500 de dolari, dar TVR a plătit firmei cu pricina 32.000 de dolari. De la ediţia pe anul 2001 a "Cerbului de Aur" s-au furat nu mai puţin de 600.000 de dolari. Exemplele pot continua. Încă nu ştiu exact care sunt dedesubturile afacerii din Piaţa Constituţiei, pentru că este o chestiune prea recentă, dar un lucru ştiu sigur: suma de 200.000 de dolari alocaţi de Guvern este identică - şi se poate verifica în colecţiile de presă - cu suma de 200.000 de dolari pe care impresarul de serviciu, Viorel Hrebenciuc, a plătit-o în campania electorală din anul 2000 la trei trupe muzicale româneşti, pentru câteva concerte prin unele judeţe păstorite de el în Moldova. În realitate, trupele respective nu au încasat mai mult de 2.000 de dolari pe seară. Aşa şi acum. Se foloseşte pretextul unei reuniuni NATO pentru a se băga, din nou, mâna în buzunarul statului.

Las la o parte faptul că toată ţopăiala asta nu prevesteşte nimic bun. Adică "ţara arde şi baba se piaptănă". Nu cu Fulgerică şi Vijelie va intra România în NATO. În timp ce NATO ne cere să nu mai furăm, noi îl întâmpinăm cu steagul negru al piraţilor. Aparent problema e minoră în raport cu istoria, dar noi ne luptăm cu un principiu infracţional. Asta e mândria fiecărui hoţ din totdeauna: să spargă el casa judecătorului.

Astăzi, când vă vorbesc, nu mai puţin de 1.000 de mineri din Borşa-Maramureş sunt blocaţi în subteran.

Nu-i bagă nimeni în seamă!

Doamnelor şi domnilor de la Partidul Social Democrat, pentru că vorbiţi foarte frumos despre protecţia socială, încercaţi să rezolvaţi problemele astea, reale, care au adus populaţia la exasperare! Atunci când nu o să mai rămână nimic de furat în România inventivitatea bandiţilor tot va găsi ceva, să ne furăm căciula. Astăzi, de Buna Vestire, vă dau şi eu o veste bună: cu Zaher şi cu Taher nu o să intrăm niciodată în Uniunea Europeană, ci, cel mult, în Liga Arabă.

Vă mulţumesc pentru atenţie! *(Aplauze.)*

……**Domnul Corneliu Vadim Tudor:**

Păi, unde ne trezim?! Cum o să încheiem?! Aşa ne simţim bine!

Domnule preşedinte,

Stimaţi colegi,

Domnul Eckstein Péter Kovács vine aici şi pe un ton de Makarenko sau de Pestalozzi sau, mai degrabă,

Marius Chicoş Rostogan ne vorbeşte, se uită în stânga, se uită în dreapta, Domnia sa se crede orator, ca şi Markó Béla. Nu sunteţi, domnilor, oratori! Vorbiţi prostii.

Bateţi câmpii şi jigniţi lumea. Noi n-am zis nimic de unguri.

Aţi pomenit de două ori, stimate domnule fost ministru al regimului Constantinescu, pentru că este bine să amintim fiecare ce a făcut în ţara asta, că antisemitismul ar fi un flagel şi Guvernul să străduieşte să limiteze proporţiile flagelului. Se vede că n-aţi învăţat bine limba română şi acum refuzaţi şi pentru urmaşii voştri şansa de a învăţa limba statului în care trăiesc.

În România, antisemitismul n-a fost nici măcar pe vreme de război un flagel, cu atât mai puţin acum. Ce e aia flagel?! Mor oameni din cauza antisemitismului?! Este un curent devastator?! Ce Dumnezeu! N-avem proprietatea termenilor?!

Aţi uitat să vorbiţi despre cei peste 200.000 de evrei trimişi în lagărele morţii de către Horthy. Puneţi mâna pe istorie. Eu nu ştiu ce lecturi aveţi dumneavoastră - am auzit că sunteţi avocat, jurist -, nu strică şi ceva lecturi de istorie, dacă tot s-a creat o problemă în România şi dacă tot un oarecare aventurier Radu Ioanid, care este ungur după mamă, că o chema Ilona şi era asistentă de socialism ştiinţific, vine şi tulbură apele în România, când realităţile şi priorităţile României sunt cu totul altele.

S-a creat această problemă. Haideţi să punem lucrurile la punct. Adolf Eichmann îi cerea lui Horthy să nu îi mai trimită atâtea trenuri cu evrei că nu mai pridideau, nu aveau, tehnic, posibilitatea de a omorî atâtea fiinţe nevinovate. Ungaria a făcut ravagii în această zonă a Europei. România şi-a apărat şi şi-a ocrotit evreii. Nu se poate să veniţi să ne scoateţi ochii, după 60 de ani, şi să ne racordaţi la un fenomen care, cel puţin în privinţa românilor, n-a existat. Holocaustul n-a fost pe teritoriul României decât în zona ocupată de Ungaria după blestematul Diktat de la Viena, din 30 august 1940. Sunt trei trepte ale acelui tip de criminalitate pe vreme de război: este holocaustul, este genocidul, este pogromul.

Holocaust n-a fost, pentru că în ebraică holocaust înseamnă ardere de tot; şi în România n-au fost cuptoare ale morţii şi România n-a trimis niciodată spre cuptoare ale morţii din Germania sau Polonia sau pe unde le-o mai fi presărat diavolul pe acest pământ al Europei.

De asemenea, genocid nu a fost în România, faceți voi acum genocid, voi ungurii, U.D.M.R.-ul, care este la guvernare de 12 ani. În privința pogromului de la Iaşi, din curtea Chesturii din Iaşi, istoricii se pot pronunța. Am vorbit şi noi, este regretabil ce s-a întâmplat, era o perioadă sub incidența legii marțiale, era vreme de război, este regretabil şi că a murit un om, darămite 500, câți au murit, în realitate, în curtea Chesturii din Iaşi.

Cu asta vreau să conchid. Nu mai agitați spectrul antisemitismului, pentru că nu există aşa ceva. Nu vă mai răfuiți cu statuile mareşalului Antonescu, pentru că cei care s-au răfuit în istorie cu statuile nu au sfârşit-o prea bine. Uitați-l pe Hitler, uitați-l pe Stalin, uitați-i pe talibanii din Afganistan.

Tare îmi este teamă că ceea ce lăudați dumneavoastră aici, şi anume dorința Guvernului de a rezolva o problemă, este, de fapt, reculul propriilor sale remuşcări.

Guvernul creează problema, pentru că, dacă nu era domnul Adrian Năstase să vorbească şi să se angajeze la Muzeul Holocaustului în chestiuni care nu îl privesc, nu s-ar mai fi născut aceste probleme.

Cum veți dărâma dumneavoastră statuia mareşalului Antonescu din curtea Bisericii Sfinții Împărați Constantin şi Elena, de la Bariera Vergului din Capitală, ctitorie a mareşalului?! Este teren bisericesc. Intră cineva cu buldozerul acolo?! Sau cu tractorul?! Abia aşa se poate crea o problemă gravă pentru stabilitatea politică a țării.

Se poate negocia, se poate vorbi, sunt toți oameni de înțeles, se pot limita statuile mareşalului Antonescu, ca număr, ca frecvență, în loc de 50 să facem 10, dar nu le dați dumneavoastră jos, dumneavoastră care, în Ungaria, l-ați repus pe soclu, cu funeralii naționale şi cu ceremonii mondiale, pe un om odios, care a fost amiralul fără mare Mikl.s Horthy.

Acestea fiind spuse, stimate domnule Paul Păcuraru şi onorați colegi, vă rog să nu inflamați spiritele într-o chestiune foarte delicată a istoriei. În Partidul România Mare sunt oameni de o mare valoare, avem istorici, cum este profesorul Gheorghe Buzatu, profesorul Constantin Găucan, care are a doua licență, este istoric, Mihai Ungheanu, sunt atâția oameni... Haideți să lăsăm istoricilor aceste dezbateri şi să nu venim cu odgoanele şi cu trailerele să dărâmăm nişte statui în spatele cărora sunt oameni. Statuile nu se ridică singure. Nici baloanele nu se umflă singure cu hidrogen sau cu heliu. În spatele lor sunt zeci de mii, sute de mii sau milioane de oameni.

Pe ei i-ați întrebat?!

Vă mulțumesc. *(Aplauze.)*

…GHEORGHE BUZATU…Se naşte o altă problemă. Eu admit şi discut ca un om civilizat chestiunea holocaustului, cu toți colegii mei, am citit cărțile lor şi ei pe ale mele, dar au existat mai multe holocausturi. Una dintre cărțile mele se cheamă "Aşa a început holocaustul împotriva poporului român, în 1940". Care holocaust primează?! Cum

stabilim ordinea cronologică?! Care holocaust îl bate pe celălalt?! În acest domeniu este bine să ne manifestăm rezerva, să fim prevăzători, dar să purtăm un dialog cât se poate de deschis…Voi încheia cu ceea ce, cândva, poetul Adrian Păunescu exprima referindu-se la cazul Antonescu: "Aşa a fost, va fi mereu/ te căutăm cu dor/Ion eşti tu,/Ion sunt eu,/Ion e un popor." Dacă este acest popor, este poporul la care, data trecută şi data viitoare, în 2003, 2004, vom solicita voturile. Este grav dacă ne adresăm unui popor care a făcut atâtea crime, care a făcut holocausturi, dar toţi uită holocaustul la care a fost supus poporul român.

Domnul Ungheanu mi-a dat o carte strălucită despre holocaustul cultural împotriva poporului român de la 1945 la 1989. Sunt multe de spus, dar revin la ceea ce spuneam: să lăsăm aceste teme de judecată istoricilor, să nu-i grăbim pe istorici. Ei sunt, adeseori, în poziţia pianiştilor din filmele western şi acolo, deasupra capetelor lor scria: "Nu trageţi în pianist". Astăzi cred că este cazul să spunem la fel: să nu tragem în istorici.

În încheiere, vă reamintesc ceea ce unul dintre noi, în secolul al XIX-lea, Zilot Românul, afirma: "Istoric sunt, n-am frate, n-am rude, n-am vecini. Stăpân am adevărul, lui cată să mă-nchin." Acesta este istoricul.

Vă mulţumesc pentru atenţie. *(Aplauze.)*

Şedinţa Senatului din 4 martie 2002

Domnul Corneliu Vadim Tudor:

Doamnelor şi domnilor senatori,

Dacă Televiziunea este claxonul puterii, Radioul este, probabil, schimbătorul de viteze. În vreme ce Televiziunea Română a fost întrecută ca audienţă de mai multe posturi private, printre care ProTv, Antena 1 şi OTV, iată că nici un post privat de radio nu a reuşit să surclaseze postul naţional, fiindcă Radio România a fost, este şi mai mult ca sigur va rămâne o legendă vie, o înaltă academie de educaţie, informare şi culturalizare a poporului.

Din 22 decembrie 1989 şi până acum Radio România a păstrat echidistanţa politică şi eu unul nu îmi aduc aminte să fi protestat cineva împotriva politicii acestui post.

Din păcate, tot ce e bun nu poate dura, cel puţin la noi, unde o echipă de diversionişti vrea să pună mâna pe tot ce mişcă în ţara asta. Ca să demonstreze ce?!

Ne aducem aminte de şedinţa furtunoasă din decembrie 2001 din plenul Camerelor reunite ale Parlamentului, când, prin falsificarea grosolană a votului, a fost debarcat consiliul de administraţie şi în fruntea instituţiei a fost adusă o echipă fidelă actualei puteri, condusă de Dragoş Şeuleanu. Acela nu a fost primul vot falsificat şi probabil că nu a fost nici ultimul, iar istoria îi va judeca aspru pe cei care confundă Parlamentul cu o moşie proprie.

Într-un timp fulgerător, Dragoş Şeuleanu a instalat o dictatură sui generis în acea instituție. În primul rând, şi-a fixat lui însuşi un salariu de circa 70 milioane de lei pe lună, mai mult decât vreo cinci senatori ai României la un loc, care au fost votați de popor, pe când pe el nu ştim cine l-a votat. Apoi, a început să piardă pe drum mai toate comunicatele şi manifestările opoziției parlamentare, fie ignorându-le, fie plasându-le la ore cu audiență redusă, cum ar fi orele 17,00 sau 19,00.

În paralel sunt difuzate, aproape în totalitate, ştiri şi reportaje despre activitatea actualei puteri. Iată, de pildă, ce s-a difuzat azi, 4 martie 2002, la radiojurnalul de la ora 13,00: primele şapte ştiri sunt în exclusivitate despre activitatea reprezentanților puterii. Am aici comunicatul pe care l-am obținut chiar de la Radio România şi ceea ce m-a determinat să vin astăzi în fața dumneavoastră!

Nu se poate atâta inconştiență din partea unor oameni care au fost aduşi la putere aşa cum au fost aduşi. Ei sunt nişte uzurpatori, sunt nişte şefi nelegitimi, nimeni şi nimic nu mă pot convinge că ei au fost votați democratic!

Nu! Acel vot s-a furat!

1. Preşedintele Ion Iliescu se va întâlni în această seară cu foştii membri ai C.P.U.N.

2. Premierul Adrian Năstase va participa în această după-amiază la lansarea oficială a sistemului național pentru achiziții publice prin Internet.

3. Şedința delegației permanente a P.S.D., sub conducerea lui Adrian Năstase, în desfăşurare la această oră.

4. Preşedintele Iliescu l-a decorat pe preşedintele Curții Supreme de Justiție a Uniunii Europene cu Ordinul ‘Steaua României".

5. Programul vizitei ministrului român de externe,

Mircea Geoană, în Cehia, corespondență din Praga, reporter Septimiu Roman.

6. Negociatorul-şef Vasile Puşcaş participă la Conferința europeană extinderea Uniunii Europene, ultima sută de metri sau ultima şansă, Maastricht, Olanda.

7. Ministrul mediului, Petru Lificiu, în vizită la Bruxelles la invitația omologului său spaniol.

Şi de abia opt, la Chişinău continuă manifestațiile de protest.

Vă vorbesc ca om care a debutat la Radio România.

La 15 ani, fiind elev la "Sfântul Sava", mi-am citit primele versuri la Radio România, fiind un membru modest al Cenaclului literar "George Călinescu". Ulterior, am redebutat ca dramaturg, când eram student în anul I, la 18 ani.

Am copilărit şi mi-am făcut tinerețea în Radio. Este un panteon al culturii naționale, al civilizației acestui popor.

De ce trebuie privatizat postul de radio?! Cui serveşte aşa ceva?!

Merg mai departe şi vă spun că domnul Dragoş Şeuleanu - pe care, personal, eu nu îl antipatizez; eu sunt convins că el are şi foarte bune calități şi a făcut lucruri excelente, de pildă, la Mănăstirea Sâmbăta, a lui Brâncoveanu, unde de vreo cinci ani desfăşoară în ziua de Sfânta Maria Mare un festival de muzică sacră, religioasă, deci nu am nimic împotriva lui şi când a trebuit să îl laud, l-am lăudat, l-am elogiat -, dar iată cu ce se ocupă Domnia sa şi iată pe ce se consumă banul public: de câtva timp, corespondenții Radio România în diverse oraşe ale lumii, Washington, Moscova, Paris, Londra,

Bruxelles şi altele, nu se ocupă decât de strângerea unor informații despre averile liderilor politici din țările respective, pentru a demonstra că în comparație cu ei domnul Adrian Năstase este un om foarte modest şi foarte sărac.

Informațiile le am chiar din interiorul postului național de radio şi sunt absolut sigure.

Vin în fața dumneavoastră, colegii mei din Camera superioară a Parlamentului, şi, în primul rând, în fața colegilor din P.S.D. să vă rog să interveniți pentru a se opri această cavalcadă nesănătoasă.

Aveam şi noi o instituție echidistantă, obiectivă, Radio România, şi iată că s-a stricat şi asta. Atunci când am anunțat, în decembrie 2001, că atâta timp cât domnul Şeuleanu va uzurpa funcția de preşedinte, director general al postului public de radio, eu nu voi mai vorbi cu el şi nu îi voi mai întinde mâna, am fost foarte ferm pe poziții şi m-am ținut de cuvânt.

Boala de care suferă societatea românească este lipsa de caracter, şi asta nu am spus-o eu, a spus-o Nicolae Iorga. Refaceți votul la Radio, pentru că, altminteri, nu va fi linişte în mass-media românească.

Altminteri, nu va fi echilibru politic, atâta timp cât dumneavoastră difuzați cinci, şase, şapte, alteori am numărat nouă comunicate succesive numai despre ce faceți dumneavoastră şi, mai mult decât atât, vă justificați acest viciu narcisist, îl puneți pe domnul Vasile Dîncu, om cu dosar penal, de altfel - generalul de poliție Costică Voicu i-a făcut în 1997 un dosar penal pentru o fraudă de câteva sute de milioane de lei -, să spună: da, dar noi, reprezentanții puterii, creăm evenimente, provocăm evenimente! Mulțumesc, asemenea evenimente, țara nu are nevoie de ele.

Lumea trăieşte aşa cum trăieşte şi e o stare de spirit explozivă, prerevoluționară, în România. Treziți-vă acum, cum spunea Apostolul Pavel, în al unsprezecelea ceas!

Vă mulțumesc. (*Aplauze din partea Grupului parlamentar P.R.M.*)

Şedința Senatului din 25 februarie 2002

Doamnelor şi domnilor,

Astăzi voi vorbi despre moralitate în politică.

Am să încep declarația mea prin a acuza direct partidul de guvernământ, pe față, de poliție politică şi de acțiuni antidemocratice, de provocare a unor puciuri împotriva altor partide.

Exasperat de prăbuşirea totală atât în țară, cât şi în ochii străinătății şi căutând, în fiecare săptămână, să deturneze atenția populației de la explozia prețurilor şi de la degradarea nivelului de trai, P.S.D. încearcă să dea lovituri de imagine şi să-şi compromită principalii adversari.

Aşa a procedat acest partid ori de câte ori a fost la putere, fiindcă avea ce să ofere fripturiştilor de ocazie, pe când în vremea când era în opoziție a simțit pe pielea lui ce înseamnă să-i racoleze alții oamenii.

Pentru a înțelege toată lumea din țara asta ce fel de democrație profesează P.D.S.R.-ul, P.S.D.-ul sau cine ştie cum se va numi mâine, în funcție de interese şi conjunctură, am să fac apel la memorie.

În 1955, un cunoscut senator P.D.S.R., aflat şi acum aici, în sală, i-a ademenit cu tot felul de promisiuni pe doi senatori ai noştri - Stoicescu şi Moldovan - să-şi dea demisia din P.R.M. Aceeaşi încercare a eşuat însă în cazul senatorului nostru de Cluj, Ioan Todea, care l-a trimis la plimbare pe mânuitorul de arcan moldovenesc.

Dar nu-l cunoaşteți pe domnul Ion Iliescu. Atunci când i se pune pata pe cineva, nu se lasă până când, vorba sa, nu-l plesneşte peste bot. Asta în cel mai fericit caz, având în vedere că un alt adversar al său, Ceauşescu, a pățit-o ceva mai rău.

În primăvara anului 1996, an de alegeri locale şi parlamentare, s-a creat diversiunea Mirescu. Personajul cu pricina era teleghidat de Virgil Măgureanu şi de generalul de S.R.I. Gioni Popescu. A trebuit să treacă 4 ani pentru ca numitul Mirescu, într-un acces de remuşcare, să mărturisească în revista mea, în scris, cum se deplasa generalul S.R.I. Gioni Popescu cu elicopterul până la Predeal, unde se află un heliodrom militar, cum soldații tundeau vârfurile brazilor pentru a nu se întâmpla vreun accident, aşa cum se întâmplase pe 1 septembrie 1995, în zona Iaşilor, apoi generalul cobora, ca în filmele cu spioni, Mirescu, care avea o casă nu departe de Predeal, la Zărneşti, îi dădea plicul cu

articole împotriva mea şi a familiei mele, care urmau să apară în ‘Evenimentul zilei", după care aparatul de zbor se îndrepta cu preţioasa încărcătură spre Bucureşti.

În urma unei convorbiri telefonice între ex-procurorul Mirescu şi generalul Gioni Popescu, i s-a promis unei studente, membră a Organizaţiei de tineret P.R.M., după ce fusese îmbătată bine, o funcţie de ambasadoare, nici mai mult, nici mai puţin! Fireşte, dacă scrie şi ea, după dictare, tot felul de minciuni despre mine. După câteva zile, fata şi-a dat seama în ce joc periculos a intrat şi a publicat o dezminţire atât în ‘România Mare", cât şi în ‘Ziua", şi colecţiile acestor publicaţii vă stau la dispoziţie.

La sfârşitul anului 1996, după alegeri, aflându-mă pe Stadionul ‘Steaua", aveam să dau ochii cu generalul de S.R.I. respectiv, care, cu martori, a strigat, ca în cele mai proaste telenovele: ‘Iartă-mă! Iartă-mă!".

Acum, domnul Ion Iliescu l-a recuperat pe Gioni Popescu şi l-a instalat prim-adjunct al directorului S.R.I.

A urmat perioada de 4 ani în care P.S.D.R.-ul, şocat de înfrângerea zdrobitoare suferită în alegeri, şi-a lins rănile. Îmi aduc aminte că în noaptea de 17 noiembrie 1996 vorbeam la telefon cu Viorel Hrebenciuc, care, cu o voce sugrumată, de om sfârşit, mi-a spus: ‘Am pierdut.Ungurii au decis schimbarea preşedintelui."

Doamnelor şi domnilor,

Astăzi, P.S.D.R.-ul s-a metamorfozat în P.S.D., dar şi-a păstrat vechile obiceiuri. Parcă niciodată nu s-a aplicat mai bine în politica românească zicala: ‘Lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba."

Întâi s-au făcut presiuni asupra deputaţilor noştri Nicolae Vasilescu şi Oana Vasilescu să treacă la P.S.D. dacă se poate, cu toată organizaţia de tineret. Aceştia au refuzat. În acelaşi timp, alţi parlamentari P.R.M. au fost contactaţi şi rugaţi să dezerteze din partid contra unor mari sume de bani. Au refuzat şi ei.

În urmă cu două luni, senatorul P.R.M. Mihail Lupoi a fost abordat de mai multe ori de către doi fruntaşi P.S.D. şi ademenit cu funcţia de ambasador în Canada, care tocmai se elibera, cu condiţia, fireşte, să părăsească Partidul România Mare.

Ceea ce mi se pare foarte grav este că s-a invocat şi numele domnului Ion Iliescu, senatorului Lupoi, aici de faţă, spunându-i-se textual: ‘Avem acordul Preşedintelui.

Totul e aranjat."

A refuzat şi domnul Mihail Lupoi.

Altora li se promit case şi vile. De unde are Palatul Cotroceni atâtea vile de dat?

La fel sunt şicanaţi deputatul P.R.M. Florea Buga - i s-a promis funcţia de prefect de Teleorman -, dar şi senatorul Valentin Dinescu şi mulţi alţii.

Merg mai departe. Având pâinea şi cuţitul în mână, actuala putere a reuşit să sperie câţiva parlamentari mai slabi de înger. Nici nu s-a uscat bine cerneala votului din 26 noiembrie 2000, şi deputatului P.R.M. Zisu Stanciu i s-au fabricat nu mai puţin de 4 dosare penale. Omul, speriat, i-a mărturisit prim-vicepreşedintelui P.R.M.

Corneliu Ciontu că dacă nu ascultă sfatul de a-şi da imediat demisia din P.R.M. va fi ruinat. A plecat învârtindu-se. Nici o pagubă!

Un alt deputat, pe nume Raj Tunaru, a fost şi el şantajat. Soţia lui a primit o condamnare penală chiar în anul 2000, după care personajul a fost strâns cu uşa să plătească o datorie de mai multe miliarde de lei, locaţie la nişte hoteluri pe care le exploatează pe litoral. Băiat isteţ - precum naşul său spiritual Raj Kapoor, din filmul copilăriei noastre, ‘Vagabondul" - acest Raj Tunaru a fugit, efectiv, din sala celui de-al III-lea Congres al P.R.M. în noiembrie 2001, s-a dus la Petroşani, unde aflase că se găseşte ministrul turismului şi i-a cerut acestuia să-l ajute să scape de belea. ‘Nimic mai simplu. Treci la noi!" se pare că i-a spus, rotindu-şi felinarele, nepotul lui Dracula. A fost aranjată o întâlnire cu marele maestru al combinaţiilor - cum ar fi spus Ilf şi Petrov - e vorba de acelaşi nelipsit Viorel Hrebenciuc. Târgul s-a făcut cât ai bate din palme. Ba, mai mult decât atât, pretextând că are de primit de la Regia Naţională a Huilei suma de 10 miliarde de lei, contravaloarea concediilor unor mineri pe litoral, acest Raj Tunaru l-a convins pe Hrebenciuc să dea un telefon şi să rezolve cererea.

Ştiţi care a fost comisionul primit de vicepreşedintele P.S.D., care e şi vicepreşedinte al Camerei Deputaţilor?!... Îmi asum răspunderea pentru cele declarate... Nu mai puţin de două miliarde de lei.

Şi ne mai mirăm că în Valea Jiului copiii de mineri se bat cu câinii printre gunoaie pentru o coajă de pâine.

Aflând toate astea, conducerea P.R.M. nu a mai aşteptat plecarea unui infractor ca acest Raj Tunaru şi l-a dat afară scurt.

Şi acum, să trec la veriga cea mai tare a infractorilor strecuraţi sau curtaţi de P.D.S.R. în P.R.M. Este vorba de cuplul Ilie Neacşu şi Sever Meşca. Ani de zile, presa internă şi presa externă au acuzat nucleul securist din conducrea P.R.M. format, în principal, din Neacşu şi Meşca. În anul 1999, în urma unui scandal cu cei doi securişti, venerabilul general Valeriu Buzea a făcut infarct şi a murit. Nu mă aflam în ţară atunci, dar ţineam mereu legătura cu generalul Buzea, care era primul meu adjunct, şi ştiu cât de mult s-a consumat nervos din pricina insolenţei şi jocurilor duble pe care le făceau numiţii Neaşcu şi Meşca.

Dacă în justiţie există noţiunea de autor moral al unei crime, atunci cei doi indivizi fără Dumnezeu sunt vinovaţi de moartea marelui patriot şi veteran de război care a fost generalul Valeriu Buzea.

Hai să vedem care e legătura dintre perechea Neacşu-Meşca şi partidul de guvernământ.

În anul 2001, deputatul Neacşu a negociat cu noua putere ca fiul său mai mare, dintr-o primă căsătorie, să fie numit într-o funcţie extrem de profitabilă, şi anume aceea de membru al Consiliului de administraţie al Agenţiei Domeniilor Statului. Zis şi făcut, mai ales că tatăl îşi băgase din timp flăcăul în P.D.S.R.

Problema de moralitate în politică, despre care vorbeam este aceasta: partidele parlamentare nu sunt nişte galerii de fotbal în care tatăl ţine cu Steaua, iar fiul cu Rapidul. Ei se ceartă, ei se împacă. În politică e ceva mai complicat, mai ales că familia cu pricina se orientează exclusiv spre domenii foarte bănoase şi profitabile.

Şi astăzi junele P.D.S.R.-ist a început să dea iama prin fondurile băneşti externe, prin I.A.S.-uri şi, în general, prin stupul cu miere. În acelaşi timp, datorită unei grave deficienţe a conducerii P.R.M., Ilie Neacşu a devenit preşedintele Comisiei pentru agricultură a Camerei Deputaţilor. Nu a fost aceasta voinţa mea, fiindcă individul nu mi-a plăcut niciodată, un ciocoi judeţean, grobian şi lacom, fost organizator de partid la U.N.C.O.A.S.C., ştiţi genul, activist cu gura, pe tarla, având un burdihan revărsat peste curea şi plecând cu portbagajul plin de papornițe şi damigene.

După revoluţie a înfiinţat o revistă penibilă, ‘Europa", pentru care eu mai plătesc şi acum oalele sparte pe la Consiliul Europei, deşi nu am nici o vină că în paginile ei apăreau texte de-a dreptul fasciste, cu care niciodată nu am fost de acord.

Prin 1992, Neacşu mi-a adus spre publicare un denunţ împotriva marelui predicator american de origine română Richard Woolbrand, în care îl făcea pe acesta albie de porci. Bineînţeles că nu l-am publicat, atât pentru că eu l-am preţuit enorm pe acel bătrân, evreu creştinat, deţinut politic, pe care l-am considerat un sfânt, cât şi pentru că regretaţii mei părinţi s-au bucurat în tinereţe de prietenia lui. Spun toate astea pentru a arăta nivelul specimenului care - aflu abia acum, spre ruşinea mea - nu are nici un fel de şcoală. El nu s-a aflat niciodată în intimitatea mea, aşa că toate mârşăviile pe care le debitează despre mine, despre familia mea, despre principalii mei colaboratori sunt rodul unei fantezii bolnave, pentru care i-am intentat în aceste zile cinci procese. Ei bine, timp de un an şi două luni, cât s-a aflat la cârma Comisiei pentru agricultură a Camerei Deputaţilor,

Ilie Neacşu a votat numai şi numai în favoarea Guvernului şi împotriva propriei noastre strategii în domeniu. În repetate rânduri, conducerea P.R.M. i-a solicitat rapoarte despre situaţia din agricultură şi zootehnie, despre stadiul lucrărilor agricole de sezon, despre rezervele statului, dar el s-a eschivat sistematic. În urmă cu trei luni, întrebându-l într-o şedinţă a Grupurilor parlamentare reunite ale P.R.M. despre jaful din Insula Mare a Brăilei, unde actuala putere i-a atribuit deputatului P.S.D. toată suprafaţa arabilă, adică

70.000 hectare, şiretul Neacşu s-a lansat într-o serie de laude incredibile la adresa aşa-ziselor performanţe ale noului patron. Am rămas cu toţii uimiţi.

Atunci i-am spus, textual: ‘Domnule Neacşu, prin această atitudine, dumneata te plasezi în afara partidului nostru. Nu se poate să te prefaci că nu ştii că în Insula Mare a Brăilei operează o mafie de o rapacitate ieşită din comun. Poate că moşierul Tărâţă o face producţii mari, dar face pentru el şi pentru acoliţii lui, fiindcă populaţia nu simte asta".

Nu aveam de unde să ştiu că unul dintre acoliţii deputatului P.S.D. Culiţă Tărâţă era chiar preşedintele Comisiei pentru agricultură, cei doi efectuând o vizită la Paris, cu numai câteva zile înainte ca puterea politică să-i facă plocon numitului Tărâţă toată Insula Mare a Brăilei.

Şi a venit picătura care a umplut paharul. E vorba de votul pe care Ilie Neacşu l-a acordat cu o iuţeală de mână incredibilă în favoarea Ordonanţei de urgenţă prin care Guvernul iartă de penalităţi şi reeşalonează datorii în valoare de 100 milioane dolari, totul în favoarea Societăţii Naţionale ‘Tutunul Românesc".

Am spus-o încă de atunci, o spun şi acum, acela a fost un vot de tip mafiot. Nu se poate ca Guvernul Năstase să facă daruri atât de scumpe, cu mâna Parlamentului, unor sponsori politici cum este acest Ioan Nicolae, plimbat de Adrian Năstase în Israel şi de Ion Iliescu în S.U.A.

Atunci când Guvernul ridică din umeri şi le răspunde profesorilor, medicilor, pensionarilor, veteranilor de război, studenţilor, oamenilor de ştiinţă şi de cultură că nu sunt bani, noi venim şi spunem că de-aia nu sunt bani, fiindcă s-au tot preluat pe spinarea datoriei publice sute şi sute de găuri negre, exclusiv în scopul îmbogăţirii clientelei politice. Traseul acestui vot fraudulos a fost extrem de interesant. În mod normal, Ordonanţa de urgenţă privind reeşalonarea de datorii şi ştergerea de penalităţi nu avea ce căuta la Comisia pentru agricultură, ci la Comisia pentru buget, finanţe şi bănci. Acolo s-a şi dus iniţial, dar deputatul Florin Georgescu - uite că P.S.D.-ul are şi oamenii cinstiţi - a azvârlit-o cât colo, strigând, textual,‘Plecaţi de aici cu mizeria asta!", după care a scăpat o înjurătură neaoşă pe care, din pudoarea care ştiţi că mă caracterizează, nu o voi reproduce. (Hohote de râs în sală.)

Numai că, exact ca în comedia aceea cu Norman Wisdom, care prindea o bancnotă din zbor, Ilie Neacşu stătea la pândă, a înhăţat el ordonanţa şi, deşi foarte mulţi deputaţi au propus să se amâne votarea ei până va sosi avizul Comisiei juridice, el a forţat votul şi totul s-a tranşat în câteva minute, chiar prin fraudă, fiindcă preşedintele comisiei a numărat şi doi deputaţi P.S.D. care erau absenţi. Am aflat de unde atâta grabă. Ce nu se află într-un sat mare cum e oraşul Bucureşti?! Cu o zi înainte, între orele 15,00-15,30, îi făcuse o vizită la Parlament beneficiarul cadoului de 100 milioane dolari,Ioan Nicolae.

În privinţa opiniei Comisiei juridice, lucrurile sunt foarte clare. Având în vedere că ‘Tutunul Românesc" mai beneficiase şi de alte reeşalonări, doi ani la rând, ordonanţa de urgenţă era neconstituţională, adică ilegală. Atunci au început să iasă la iveală legăturile

de afaceri între Ilie Neacşu şi Ioan Nicolae, multe şi penale. Printre altele, un frate al acestui Neacşu este unic distribuitor al ţigărilor româneşti în judeţele Vâlcea, Olt şi Sibiu.

Reporterii mei au fost pe teren, au fotografiat angrourile şi depozitele, profiturile bandei sunt uriaşe.

Parlamentarii P.D. poate ar fi interesaţi să afle că magnatul tutunului, fostul şef de cantină Ioan Nicolae, i-a ameninţat pe salariaţii de la S.N.T.R. că dacă nu picheteazǎ sediul central al P.D. îi va concedia. Fac o paranteză şi anunţ presa că mâine, pe platforma de la RAFO Oneşti, aceiaşi mafioţi din banda lui Iacobov vor scoate sute de muncitori ca să mă atace pe mine şi Partidul România Mare, cum că am avea ceva împotriva lor. Nu are nimeni nimic împotriva lor, dar nu se poate atâta inconştienţă, să faci cadouri de sute de milioane de dolari.

De ce nu ies şi uzinele de armament, de ce nu ies şi fabricile de textile, de ce nu ies atâtea unităţi care au fost aduse la pământul negru?!

În acelaşi timp, fiul P.S.D.-ist al lui Ilie Neacşu are contracte de colaborare pe dolari grei cu ASIROM. Cine e patron şi la ASIROM?! Acelaşi Ioan Nicolae.

Prin astfel de afaceri murdare acest Neacşu a făcut o avere colosală, şi amintesc că, un analfabet ca el, este proprietarul Palatului ‘Universul" din Capitală, care e clădire de patrimoniu naţional, fiindcă pe treptele sale au călcat Nicolae Iorga, Octavian Goga, N. D. Cocea, Mircea Eliade, Tudor Arghezi, Lucian Blaga, Stelian Popescu, unii chiar au lucrat acolo, plus faptul că, în aceeaşi clădire, la etajul VI, se află Teatrul lui Camil Petrescu. Nu mai vorbesc de I.A.S.-urile şi cele 10, unii zic 15.000 hectare pe care le are. Nu mai vorbesc de conacul fabulos pe care-l are în judeţul Vâlcea, unde are 60 de slugi. Dar nu se poate să ne întoarcem la Tănase Scatiu şi la Dinu Păturică! Nu am înţeles să intru în politică pentru îmbogăţirea unor indivizi grobieni. ‘Lăcomia mănâncă omenia" sună un alt proverb românesc. E prea mult pentru o ţară din ce în ce mai săracă. Noi vom cere o anchetă a poliţiei şi a Parchetului General, fiindcă acolo e vorba de majorare ilegală de capital la Palatul ‘Universul", şi vom propune colegului nostru Răzvan Theodorescu să scoată Palatul ‘Universul" din ghearele unor escroci primitivi şi să-l includă în tezaurul imobiliar al patrimoniului naţional.

În aceste condiţii, Biroul permanent al Comitetului Director al P.R.M. i-a retras lui Ilie Neacşu, prin vot, sprijinul politic şi l-a desemnat pe deputatul Ioan Bâldea, fost inginer la Uzinele ‘Semănătoarea" şi chiar director, pentru a deveni preşedinte al comisiei respective. E dreptul fiecărui partid să mai facă uneori o rotaţie de cadre, şi e şi dreptul meu, care sunt nu numai preşedintele şi fondatorul acestui partid, dar la Congresul al III-lea de anul trecut am fost votat ca şef al comisiei de cadre. Atunci când un partid deţine preşedinţia unei comisii a Parlamentului el este răspunzător în faţa ţării, şi eu nu vreau să vină o zi în care vom fi traşi la răspundere că am trădat încrederea electoratului sau am promovat oameni incompetenţi ori necinstiţi. Ce-a făcut Ilie Neacşu?

S-a agăţat cu ghearele şi dinţii de funcţia respectivă, afirmând că o să vedem noi că tot el va conduce Comisia de agricultură, fie că rămâne în partid, fie că va fi dat afară. Abia atunci ne-am dat seama ce jocuri mari am stricat noi la acea comisie, fiindcă numai aşa se explică un comportament iraţional.

În ziua de miercuri, 20 februarie a.c., Biroul permanent al Comitetului Director al P.R.M. a votat, cu o majoritate zdrobitoare, excluderea din partid a acestui personaj. Dacă interesează pe cineva, eu m-am abţinut de la vot, ca semn că, de fapt, îmi era lehamite de tot ce se petrece. După două zile, deputatul Sever Meşca se duce în biroul lui Ilie Neacşu, de la Comisia de agricultură, şi îmi trimite prin fax o demisie scrisă tot după dictare. Presa care a primit o copie a demisiei a putut vedea că textul a fost expediat de la faxul 40131407, al Camerei Deputaţilor, Comisia pentru agricultură.

Până acum, timp de ani de zile, deputatul Meşca nu şi-a dat seama - vezi Doamne -, că eu aş fi instaurat o dictatură, şi periculoasă, şi penibilă. Las la o parte contradicţia aberantă de termeni, fiindcă ceva care e periculos nu poate fi şi penibil. De pildă, un urs pe care îl împuşcă domnul Adrian Năstase e periculos, dar nu e penibil. Penibil e generalul Toma Zaharia, care organizează toate masacrele astea cinegetice, urmate de veritabile ospeţe. În aceeaşi zi de vineri, cei doi deputaţi au fost invitaţi de Viorel Hrebenciuc la o vilă din Predeal pentru a-şi primi răsplata. Lui Neacşu i s-a promis solemn că va fi păstrat în funcţia de preşedinte al Comisiei pentru agricultură, iar lui Meşca i s-a promis postul de ambasador la Roma, visul său din tinereţe...

Din sală:

...E ocupat...

Domnul Corneliu Vadim Tudor:

De altfel, Hrebenciuc şi Meşca au un numitor comun, care i-a ţinut într-un contact permanent. Amândoi sunt deputaţi de Bacău. Din păcate pentru Sever Meşca, a fost tras pe sfoară, fiindcă el nu va putea să fie nici măcar portar la Ambasada română din Italia, având în vedere că înainte de 1989 el a lucrat acolo ca spion. Mai exact, Meşca a fost ofiţer de securitate acoperit şi mă îndoiesc că o ţară membră NATO îşi poate permite riscul de a-şi băga, vorba aia, mortul în casă. La fel a spionat acest Meşca şi în Marea Britanie. A trebuit să se producă acest scandal pentru a afla că Sever Meşca a fost şi a rămas ofiţer S.I.E. în adormire, cum se spune, el având gradul de locotenent-colonel. Astăzi el a fost reactivat, cu preţul provocării unui tămbălău în P.R.M.

Aceste chestiuni trebuie să ne dea de gândit tuturor, inclusiv acelora care încearcă să mă împiedice să vorbesc. Câţi ofiţeri activi sau în adormire, de la S.R.I., S.I.E. şi din alte servicii secrete, sunt infiltraţi în partidele politice?! Aceasta este întrebarea. Fireşte, mi se poate pune şi mie o întrebare: ”Domnule, de ce nu ai ştiut toate astea până acum?" Răspunsul este că nu ai cum să le ştii pe toate. Uneori stai cu consoarta în casă 25 de ani

şi până la urmă divorţezi din nepotrivire de caracter. Eu vorbesc aici de câteva cazuri descoperite târziu, dar fiţi convinşi că, de-a lungul anilor, am respins numeroşi pretendenţi care erau trimişi cu treabă pe la noi. Probabil şi alte partide au păţit la fel. Aceşti doi deputaţi, care credeau că-i urmează cineva în afară de câţiva zurbagii de la Hunedoara cu care Ilie Neacşu are afaceri pe picior mare, s-au înşelat amarnic. La un partid impresionant, cu peste 250.000 membri cu carnet, se pot întâmpla şi asemenea incidente. La urma-urmei un partid este un organism viu. Nici o pierdere. Din păcate, pentru presa de scandal, deputaţii Ştefan Păscuţ şi Paul Magheru nu au părăsit Partidul România Mare, în schimb au intrat vineri în P.R.M. crainica TV Sanda Ţăranu, toată Filiala Partidului Moldovenilor din Paşcani şi mai mulţi consilieri locali A.P.R. din Braşov. Eu sunt un om dintr-o bucată. Mi s-a spus să încep lupta împotriva corupţiei cu corupţii din propriul partid şi m-am conformat.

L-am dat afară pe mafiotul Ilie Neacşu. Care este problema? Faptul că Neacşu şi Meşca recunosc că ei pregăteau un puci contra mea, la Congresul P.R.M. din noiembrie 2001, spune multe despre moralitatea în politică. Problema nu e a noastră, ci a P.S.D.-ului, care practică o piraterie inadmisibilă în lumea civilizată.

Ce vreţi să demonstraţi prin recrutările astea forţate, domnilor? Nu aveţi altceva mai bun de făcut?

Lucian Blaga are un aforism excelent care ar trebui să vă dea de gândit: ‘Cu penele altuia te poţi împodobi, dar nu poţi zbura".

Vă mulţumesc pentru atenţie.

Şedinţa Senatului din 18 februarie 2002

Domnul Corneliu Vadim Tudor:

A trebuit mult P.S.D-ului să se dezmeticească din şocul acelui document, despre care eu vă asigur că este absolut autentic.

Îmi pare rău că domnul Liviu Maior este pus să facă treburile mizerabile ale politicii de culise ale P.S.D.-ului.

Un intelectual de valoarea lui, un profesor universitar, să cadă în această capcană, numai pentru că e şi el părinte şi trebuie să apere poziţia fiului său, care este secretar de stat la Ministerul Apărării Naţionale şi se ocupă de NATO... Pentru că facem politică în familie, nu?!

O chestie ca asta nu poate rămâne nesancţionată de un partid corect cum e Partidul România Mare.

Stimate coleg,

Vreau să vă spun că documentul deputatului german Meckel a fost semnat şi de ceilalți membri ai delegației germane la Adunarea Parlamentară NATO şi a fost contrasemnat şi de preşedintele Senatului Poloniei.

Ce nu e adevărat în acel document? Nu e adevărat că străinătatea vă monitorizează? Vă monitorizează! Nu e adevărat că se ştie ce corupție generalizată, fără precedent în istoria României, patronați dumneavoastră?

Nu-s cei de aici. Eu nu vorbesc de colegii noştri. Dar vine o vreme a scadenței când până şi cei mai curați oameni din P.S.D. vor plăti pentru bandele județene gen Mischie, gen "alți mandarini locali". Eu asta vă rog, luați distanță față de ei pentru că țara nu mai suportă.

Ca să vedeți că lucrez cu documente temeinice, am să vă mai citesc unul, că m-ați provocat. Eu eram cuminte acolo.

Distinsul nostru Paul Păcuraru, colegul nostru, care e al doilea om în stat - cum îi spuneam altui coleg,

Mircea Ionescu-Quintus -, pentru că el aici e pe post de şef al Senatului, ştie că nu eram înscris la cuvânt, dar de ce mă provocați?!

Nu se poate să-mi vorbiți mie de corupție, domnilor!

Nu se poate aşa ceva! Nu se poate să-mi vorbească Adrian Năstase că el se luptă împotriva corupției. E o glumă proastă, e un film horror, e coşmar. Trebuie să ia sfârşit.

Am spus-o şi pe T.V.R., vă spun şi acum, a mă chema pe mine domnul Adrian Năstase să luptăm împotriva corupției e ca şi cum m-ar chema faimoasa Ciociolina să luptăm împotriva prostituției. Nu-l crede nimeni. Vrea să fie credibil? Să doneze toate vilele, hotelurile, blocurile şi proprietățile pe care le are şi pe care nu le putea face dintr-un salariu de deputat, să le doneze copiilor săraci şi bătrânilor nevoiaşi şi atunci va putea să termine şi mandatul acesta în picioare şi va putea să candideze şi la Preşedinția României. Nici o problemă. Eu l-aş vota primul dacă ar da acest exemplu de sacrificiu personal, dar nu poți să fii bolnav şi de putere, şi de avere. Nu se poate într-o țară adusă "pe culmile disperării", vorba lui Emil Cioran.

Iată documentul: "Conducerea P.S.D. este conştientă că reformele economice solicitate de organismele internaționale, dar şi de linia politică stabilită de România după decembrie 1989, generează protestele celor care îşi pierd locurile de muncă, ale celor care au sărăcit vizibil în ultimii ani şi chiar ale micilor afacerişti care trăiesc de pe o zi pe alta. Întreg partidul trebuie să se mobilizeze pentru a explica opiniei publice că reforma trebuie continuată. Altfel, credibilitatea țării față de Vest se va apropia de zero şi nici o altă forță politică nu mai poate repara o asemenea gafă istorică.

Ultimele sondaje, dar şi informațiile care ne vin din județe pe diferite căi nu sunt optimiste pentru noi.", adică pentru voi. ⁄Multe filiale au intrat în panică, fapt ce dovedeşte că acolo avem oameni slab pregătiți, fricoşi şi trebuie adoptate măsuri de înlocuire a acestora cu specialişti valoroşi, credibili şi populari. Cu oameni necorespunzători, P.S.D. poate claca pentru a doua oară şi țara intră pe mâna naționalismului promovat de Vadim şi Funar, situația creată fiind fără ieşire în relația cu Occidentul, care ar putea întrerupe orice dialog cu România."

Nu întrerupe nici un dialog, vă asigurăm. Nu vă considerați de neînlocuit. Vorba generalului Charles de Gaule, ⁄sunt pline cimitirele cu oameni de neînlocuit."

⁄P.S.D. are suficient timp pentru a reveni în ochii electoratului şi nu trebuie să intrăm în panică.

Organizarea de alegeri anticipate, cum doresc unii dintre colegii noştri, nu este oportună. Am pierde cu siguranță alegerile, dar tot noi vom guverna alături de P.N.L. şi U.D.M.R., fapt care ar îngreuna şi mai mult exercitarea puterii.

PRM...", continuă acest document care e al dumneavoastră, nu e al nostru, ⁄...chiar dacă ar ajunge la 3540% din voturi, nu şi-ar găsi un partener de guvernare şi s-ar resemna în opoziție, pentru a treia oară consecutiv.

Realizăm că relația cu U.D.M.R. nu este bine primită de electoratul nostru...", ca să ştiți şi dumneavoastră, domnilor de la U.D.M.R., dragă şi distinse prieten-poet Markó Béla, cum gândesc aliații voştri despre voi. Voi vă duceți acolo, la vila Dante Alighieri, vă duceți la tot felul de vile cu nume de poeți, nu chiar aşa mari ca tine, şi semnați protocoale, şi uite cum gândesc ei despre voi.

⁄Trebuie să explicăm deschis opiniei publice că în acest moment P.S.D. nu poate guverna fără o siguranță a votului în Parlament şi nici un alt partid nu doreşte sincer să ni se alăture." Asta cam aşa e.

⁄Va trebui ca în perioada următoare să avem curajul să explicăm populației presiunea organismelor internaționale şi cerințele acestora pentru a ne integra în structurile vestice. Oamenii noştri din teritoriu nu trebuie să creadă că P.S.D. deja a pierdut alegerile viitoare. Mai repede ar trebui să realizeze ce ar însemna să câştige alegerile P.R.M."

Da, ar fi, într-adevăr, o experiență de viață. Ştiți cum am lichida mafia? 24 de ore pe ceas, pe ceas. Nu vor găsi atâtea avioane şi trenuri să dispară din România.

⁄În relația cu partidele parlamentare avem următoarele comentarii:

1. Relația cu P.R.M. Este exclusă orice relație cu P.R.M. atâta timp cât Corneliu Vadim Tudor conduce acest partid." Deci, veşnic, probabil.

►Partidul România Mare rămâne cel mai periculos adversar al P.S.D. pe scena politică românească, pentru că are un electorat apropiat de al nostru, iar nehotărâții pot vota masiv cu P.R.M. dacă noi eşuăm în încercările noastre. Ca să limităm forța P.R.M. trebuie să acționăm prin diverse mijloace, pentru a-l diviza în cât mai multe bucăți, astfel încât să rămână un partid mic, de cel mult 5-6%, dacă nu putem să-l aducem sub acest prag."

Asta se petrece numai în mintea lui Hrebenciuc, marele maestru al combinațiilor.

►Relația cu P.N.L. Este singurul partid cu care P.S.D. poate intra în dialog chiar pentru o eventuală guvernare.

Condiția este să facem noi câteva concesii. Valeriu Stoica este un om inteligent şi îşi dă seama că nici P.N.L. nu poate avea alt aliat.

Relația cu U.D.M.R. Este o relație de conjunctură, dar care, în lipsa unei alternative, poate dura. Este partenerul cel mai nepotrivit din punctul de vedere al electoratului nostru, al P.S.D., deci cel mai pretențios, dar şi cel mai loial. Până când vom găsi un partener sincer, vom merge alături de U.D.M.R. şi pentru aceasta trebuie să convingem, înainte de toate, structurile noastre teritoriale, mai ales cele din Transilvania. Aşa cum am mai spus, trebuie să explicăm electoratului că doar Vadim ne-a determinat să apelăm la U.D.M.R."

Vă mulțumesc că îmi acordați o atât de mare forță de persuasiune. Nu ştiam că eu v-am împins în brațele acestei mirese numite U.D.M.R., care a mai fost căsătorită, să ştiți, cu P.N.Ț.C.D.-ul.

Pe plan extern, relația cu U.D.M.R. este bine primită."

Aiurea! Nu e bine primită, vă spun eu că se creează un precedent grav. Unde în lume mai sunt minoritățile de genul acesta, cu partide etnice, antrenate la guvernare?

►Relația cu P.U.R. Este un partid fără pretenții, fără doctrină clară şi parlamentarii acestui partid aleşi pe listele noastre ştiu acest lucru. Pe picioarele sale, P.U.R. nu poate emite pretenții să depăşească 1% din voturi la alegerile parlamentare, indiferent cât spațiu i-ar acorda ►Antena 1" în campania electorală şi câți bani s-ar cheltui în acest sens. Dan Voiculescu, şeful partidului, este un om realist şi ar trebui să ne mulțumească pentru că astăzi se vorbeşte despre P.U.R. în Parlamentul României.

Ca de obicei, la voturile decisive în Camera Deputaților şi în plenul Parlamentului ne bazăm pe deputații care reprezintă minoritățile naționale."

Am încheiat câteva fragmente din acest document care aparține partidului de guvernământ. Sunt gândurile cele mai intime ale dumneavoastră.

Nu vreau să spun prin asta că am pătruns în gândurile dumneavoastră. Nu asta e preocuparea mea. Dar panica reală care a pus stăpânire pe filialele dumneavoastră, mai ales din Transilvania, o cunoaşteţi.

Vreau să vă spun că Partidul Social Democrat nu are soluţii economice, nu are. V-am spus-o şi acum un an, o constataţi şi dumneavoastră acum.

Ceea ce dumneavoastră prezentaţi ca fiind cea mai mare privatizare a începutului de secol şi de mileniu, vânzarea ‘Sidex"-ului, este cea mai mare ruşine a societăţii româneşti. Nu am ştiut, în iulie 2001, când am dat un comunicat de presă - şi în colecţiile agenţiilor de presă şi ale publicaţiilor se găseşte acel comunicat în care am spus că această gafă monumentală de a da pe nimic unor aventurieri indieni cea mai mare unitate productivă a ţării, de care depind vieţile nu numai a 28.000 de salariaţi, dar ale tuturor locuitorilor judeţului Galaţi şi ale multor oameni din această ţară, această gafă monumentală va duce la căderea Guvernului şi la alegeri anticipate -, n-am ştiut că va duce la căderea Guvernului din altă ţară, din Marea Britanie, pentru că ce păţeşte Tony Blair acum pentru mita pe care a luat-o de la Mittal, ca să folosesc un joc de cuvinte, nu se poate povesti. El a luat 125.000 lire sterline, care înseamnă cam 250.000 de dolari. Cu englezii nu te joci. Nici cu nemţii. Uitaţi cum l-au scormonit în biografie pe un mare om care, după Bismarck, probabil, a fost cel mai mare cancelar din istoria Germaniei, unificatorul Germaniei,

Helmuth Kohl. Nici acum nu e foarte clar. Nu te iartă occidentalul.

Domnul senator Liviu Maior spunea că nu au alte partide terapia bolii. Vă spun eu care e terapia bolii, dragă Liviu Maior, că suntem, tot români vom rămâne şi, probabil, ne vom mai întâlni pe traseele politicii româneşti şi vedeţi bine că noi nu atacăm decisiv şi distructiv. Chiar vrem să micşorăm suferinţa care există în ţara asta.

Terapia bolii este asta: să nu se mai fure atâta în România şi să nu vă mai erijaţi dumneavoastră în salvatorii ţării. Dumneavoastră nu puteţi rezolva problemele ţării, dar daţi peste mână şi altora care poate ar veni cu nişte soluţii.

Să nu spuneţi că o soluţie este să se preia la datoria publică găurile negre de la ‘Tutunul Românesc" şi de la ‘Rafo" Oneşti. De ce li s-a permis, de-a lungul a 7, 8,10, 12 ani, să fure în halul ăsta şi să aducă la faliment acele unităţi? De ce? Pentru a ne pune acum în faţa faptului împlinit.

Ştiţi cum fac unii de la unele unităţi? Cum fac unele ţigănci în Gara de Nord, aruncă cu copiii, cu puradeii în poliţişti. Ştiţi scenele, că le-aţi văzut pe la televizor. Aşa fac unii. Bagă la înaintare copiii, bagă pensionarii, bagă şomerii... Descurcaţi-vă, că mor de foame. Mi se rupe sufletul pentru ei. Aşa e şi trebuie împreună să găsim soluţii de rezolvare a acestor drame umane.

Dar numai la ‹Rafo" şi la ‹Tutunul Românesc" sunt aceste drame? Nu sunt cumva mii de întreprinderi aduse în stare de faliment? De ce nu ar avea dreptul moral să vină zecile de unități de producție din industria de apărare? De ei nu vă mai e milă?

De ce oare trebuie să-i fie milă premierului, prin această ordonanță de urgență referitoare la cele 100 de milioane dolari gaură neagră de la ‹Tutunul Românesc", să-i fie milă numai de domnul Ioan Nicolae pe care l-a luat în Israel printre oamenii de afaceri, aud că îl ia şi la Moscova, domnul Preşedinte Ion Iliescu l-a luat şi el, în aeronava prezidențială, în America... De ce vă e milă numai de sponsorii dumneavoastră? De ce vă e milă numai de patronii de la ‹Rafo" Oneşti? Cine a nenorocit a doua rafinărie a țării? Nu echipa domnilor Viorel Hrebenciuc, Corneliu Iacubov şi a celorlalți?

În concluzie, vreau să vă spun că anul acesta este decisiv.

Noi nu dorim nici să vă facem odioşi la populație, nici să ne mâncăm omenia, nici să vă dăm la o parte, nici să vă compromitem în ochii străinătății. Vedeți bine că pe multe planuri şi în toate comisiile parlamentare colaborăm foarte bine, dar, pentru numele lui Dumnezeu!, sunteți pe un drum greşit şi domnul Adrian Năstase nu are nici o soluție economică viabilă. Nu mai vorbesc de acest cult al personalității, care e sufocant, e sufocant la populație.

O agenție de monitorizare a presei a stabilit că într-o singură săptămână, pe toate posturile centrale de televiziune, şeful dumneavoastră de partid şi şef de guvern, în acelaşi timp, şi, prin modificarea brutală a Constituției, care e un fel de lovitură de stat, pentru că atunci când schimbi forma de guvernământ din republică semiprezidențială în republică parlamentară dai un fel de lovitură de stat, deci acest domn, care vrea să cumuleze atâtea funcții în România, a apărut pe posturile centrale de televiziune de 37 de ori într-o săptămână.

Nu mă plâng de noi, de parlamentarii P.R.M., nu mă plâng de alți parlamentari. Noi nu existăm decât pentru a fi puşi la zid.

Vreau să vă spun că un mare poet german, poate cel mai mare scriitor al Germaniei, Johann Wolfgang Goethe, are un aforism care sună aşa: ‹Un curcubeu care stă mai mult de un sfert de oră pe cer ajunge să nu mai fie privit de nimeni."

Nu îl aduceți pe acest om de valoare, pentru că eu cred în calitățile intelectuale ale fostului meu coleg de liceu la Sfântul Sava şi pe care îl simpatizez şi îl înțeleg că trăieşte o dramă, dar nu-l aduceți în situația să fie odios la populație.

‹Păi, dacă apar tot timpul, toată ziua, bună ziua, cu cățeii în brațe, cu copii la ‹Pinochio", cu copii la ‹Cireşarii", alergând blatiştii pe traversele de cale ferată fără să-i întrebe dacă au mâncat ceva în ziua aia, cum se întreba doamna Simona Marinescu pe vremea când era alături de noi, în opoziție, dar între timp Domnia sa a sărit din mers într-un alt tren... Deci, dacă domnul Adrian Năstase apare în toate aceste ipostaze, îi faceți cel mai mare rău posibil.

În încheiere, vreau să-i răspund colegului Radu Alexandru Feldman, pe care îl rog să mă ierte că, de supărare, am strigat din bancă. Nu e protocolar, într-adevăr, trebuia să mă duc la microfon. E frumos ce faceți dumneavoastră, da, aplaudăm, dar aplauzele pot rezolva tragedia acelor copii de acolo? N-ar fi fost mai bine ca, lăsând de o parte anumite diferențe sau diferende doctrinare şi ideologice şi de altă natură dintre partidele noastre, să semnați şi dumneavoastră cele două moțiuni care poate ar fi ajutat mult mai mult decât o simplă ridicare spectaculară în picioare şi nişte aplauze ca în noaptea de Revelion sau la Eurovision?

Am depus două moțiuni simple: Moțiunea "Tezaurul" şi Moțiunea "Basarabia şi Bucovina". Oare era atât de greu să fim români până la capăt? V-a deranjat că le-am depus noi. Poftim, vor mai veni asemenea momente, depuneți-le dumneavoastră, cum vă manifestați intenția să depuneți Moțiunea "Agricultura". O vom semna, n-avem orgolii. Într-o țară care a ajuns, într-adevăr, cu burta lipită de şira spinării, nu avem orgolii de genul acesta, că ne bate Dumnezeu, şi vom semna, dar nu mai luați distanță față de noi numai pentru că am fi noi locomotiva acestor moțiuni.

Vă dăm întâietate dumneavoastră, dar gândiți-vă că atitudinea noastră în asemenea momente vitale politice va rămâne în istoria acestei țări şi sunt chestiuni fundamentale la care ne raportăm şi aşa rămânem pentru totdeauna. Nu uitați că un mare om de spirit şi un mare politician, care a fost şi prim-ministru, Petrache Carp, a rămas, din păcate, în istorie, prin nefericita lui expresie, că dă cei doi fii ai lui Armatei Române, dar se roagă la Dumnezeu ca Armata Română să fie bătută. N-a fost bătută, din fericire, şi am putut să realizăm Unirea cea Mare, dar el a rămas cu acest oprobriu.

Aveți aici un om eminent, pe care toată lumea îl iubeşte. De fapt, nu e al Parlamentului şi nu e al partidelor, e al întregii țări, un om care a avut curajul să spună Senatului Germaniei, la Bonn, într-o noapte de pomină - aşa e! -, să spună că a dat ce avea mai bun Germaniei, a dat tinerețea lui pe front pentru unificarea cu Basarabia şi Bucovina de Nord şi l-a dat pe fiul său care, din diverse motive personale, familiale, trăieşte de 30 de ani în Germania. Toată lumea l-a aplaudat, într-adevăr, în picioare, pentru că are verticalitate. Nu vă dau eu lecții, Doamne fereşte, de verticalitate, dar vă asigur că e un an extraordinar de greu, un an crucial pentru români, acest an 2002.

Vrem şi noi să aderăm la NATO, vrem şi noi să intrăm în Uniunea Europeană, dar nu în genunchi şi nu ca ultimii oameni.

Vă mulțumesc.

Şedința Senatului din 11 februarie 2002

Domnul Corneliu Vadim Tudor:

Am ascultat şi noi cu emoție declarația politică a profesorului Pop de Popa. Păcat că Domnia sa a uitat să spună cine e la guvernare.

Doamnelor şi domnilor senatori,

Astăzi este 11 februarie. Nici o gazetă de dimineață nu a pomenit ce semificație are această zi, pentru că istoria nu aduce profituri băneşti.

Am să amintesc eu ce înseamnă 11 februarie: ziua în care - vorba lui Eminescu - stăinii au adus un străin.

Este vorba de 11 februarie 1866, data arestării şi abdicării forțate a lui Alexandru Ioan Cuza.

Asta, ca să nu uităm ce rol a jucat trădarea în istoria poporului român.

Nu am mai vorbit de mult la acest microfon, din trei motive. În primul rând, pentru că, după 10 ani de activitate în Senat, am învățat că tăcerea este uneori mai importantă decât oratoria. În al doilea rând, fiindcă mi-am propus să iau cuvântul doar atunci când am, realmente, ceva de spus care poate interesa Senatul şi poporul român, ca să folosesc o expresie care ne apropie în timp de faimoasa S.P.Q.R. - Senatus populusque Romanus.

În al treilea rând, pentru că doresc să las loc şi altora, să ridice probleme, să spună ce au de spus, într-un partid ca al nostru, care nu are doar 16% în preferințele electoratului, cum dezinformează iarăşi CURS, în mod iresponsabil, ci are 22,3%. Dar asta e o altă chestiune, asupra căreia poate că ne vom pronunța cu altă ocazie.

Stimați colegi,

Am să vă prezint acum un document deosebit, pe care, din capul locului, vă anunț că l-am primit de la ofițeri ai unui serviciu secret român. Şi fiți convinşi că serviciile astea secrete sunt cu mult mai numeroase decât ştim noi, senatorii. E un paradox: cu cât are România mai puține secrete de apărat, cu atât mai multe servicii secrete iau naştere.

Acest document este elaborat, probabil, de un departament de analiză şi sinteză. Am aflat că el se mai află, deocamdată, în posesia domnilor Ion Iliescu şi Adrian Năstase. Eu cred că este în interesul democrației şi al transparenței să-l cunoaştem cu toții.

Inițial, cei care mi l-au furnizat, m-au rugat să nu-l fac public, pentru a proteja sursa. Am rezistat ispitei timp de o săptămână, după care ziaristul din mine l-a biruit pe şeful de partid. La urma urmei, e mai important să protejăm un popor, decât o sursă anonimă.

Aşadar, iată cum sună acest documentar. Luați, vă rog, adeziunea mea față de acest tip de analiză lucidă drept o declarație politică.

1. Ambasada S.U.A. de la Bucureşti şi serviciile secrete americane monitorizează Guvernul P.S.D. sub următoarele aspecte:

a) combaterea corupției:

- dacă aspectele cuprinse în "Armagedon II" sunt reale şi dacă Adrian Năstase a acumulat averi pe căi ilegale;
- implicarea miniştrilor şi a liderilor P.S.D. în acte de corupție;
- măsurile pe care le va lua Guvernul pentru soluționarea marilor afaceri de corupție.

b) relația dintre P.S.D. şi U.D.M.R.

S.U.A. şi Uniunea Europeană nu agreează această asociere la guvernare, deoarece constituie un precedent periculos şi o practică neuzitată în țările civilizate. În Occident se respectă drepturile persoanei şi nu sunt acceptate drepturile colective, cu atât mai puțin asocierea la guvernare a unei organizații politice aparținând unei etnii. c) Dacă Adrian Năstase va candida în 2004 la alegerile prezidențiale.

Occidentul nu acceptă ideea candidaturii lui Adrian Năstase la Preşedinția României. El nu este matur din punct de vedere politic şi are tendințe dictatoriale.

2. Declarațiile de la Iaşi ale Preşedintelui Ion Iliescu cu privire la corupția din România i-au fost sugerate pe căi diplomatice de către S.U.A. şi Uniunea Europeană.

Preşedintele României a luat atitudine publică față de fenomenul corupției, prin declarațiile de la Iaşi, sub presiunea S.U.A. şi a Uniunii Europene, care i-au dat de înțeles că, în actualele condiții, țara noastră nu va fi acceptată în NATO din cauza corupției care a atins toate structurile statului.

Din această cauză domnul Iliescu a atacat dur, fără menajamente, structurile administrației, implicit pe şeful Guvernului.

3. Cancelariile occidentale nu agreează atitudinea arogantă a P.S.D. față de celelalte partide politice. Mesajele transmise lui Ion Iliescu de ambasadorii statelor occidentale vizează aroganța P.S.D. față de celelalte partide şi transformarea acestui partid într-un partid-stat.

Primul-ministru este şeful partidului de guvernământ şi, pe această cale, îşi subordonează Parlamentul, încălcând principiul separației puterilor în stat. Miniştrii sunt şi şefii departamentelor politice din cadrul partidului de guvernământ. Având în vedere că şi Preşedintele Iliescu a candidat pe listele P.D.S.R. înseamnă că puterea politică şi puterea administrativă sunt deținute de acelaşi partid, care tinde să se identifice cu statul. Se aşteaptă ca Preşedintele Iliescu să intervină decisiv pentru asocierea la guvernare şi a altor partide politice, altfel şansele aderării României la NATO sunt definitiv compromise.

4. România nu are nici o şansă să adere la NATO în anul 2002. a) Pentru România problema principală este lipsa unui sponsor care să acopere cheltuielile de preaderare, de aderare şi de postaderare. Germania a sponsorizat integrarea în NATO a Poloniei, Ungariei şi Cehiei, dar a fost dezamăgită ulterior, deoarece aceste țări nu au intrat în sfera

de influenţă germană. Germania nu are interese economice majore în România, care să justifice susţinerea aderării ţării noastre la NATO. Din contră, guvernanţii români nu s-au ţinut de cuvânt când le-au promis nemţilor prioritate în investiţiile de infrastructură, transporturi şi construcţii de maşini, ceea ce a avut darul să-i irite şi mai mult.

Firmele germane prezente în acest moment în România sunt preocupate mai mult de comerţ şi nu au anvergura necesară susţinerii candidaturii României. b) Mesajul politic cu privire la poziţia Germaniei în privinţa extinderii NATO a fost transmis de către deputatul social-democrat Mekel, care, într-o scrisoare trimisă membrilor NATO, arată că Germania susţine candidatura Sloveniei, Slovaciei şi Ţărilor Baltice, fără să pomenească numele României şi al Bulgariei. c) VaĂ§lav Havel, preşedintele Cehiei, a afirmat în repetate rânduri că susţine candidatura Slovaciei,

Sloveniei şi a Ţărilor Baltice, la fel ca Germania. d) Anglia este cea mai vehementă împotriva aderării României la NATO. Cu toate că primul-ministru a făcut declaraţii protocolare, aceasta nu se angajează în susţinerea României. e) Lovitura de graţie a fost dată de către Italia, la comanda Angliei, care a scos de la naftalină afacerea spălării banilor în România de către "Cosa Nostra".

O ţară în care corupţia a scăpat de sub control, în care liderii politici se asociază cu marii corupţi nu poate fi admisă în clubul select al ţărilor civilizate.

Atitudinea Italiei a fost determinată de tentativa ministrului transporturilor Miron Mitrea de a scoate Italia din planul aprobat la întrunirea Uniunii Europene de la Milano, din decembrie 2001. La această reuniune, Italia a fost desemnată ca responsabilă cu realizarea proiectelor de construire şi reabilitare a şoselelor din centrul şi răsăritul Europei. Miron Mitrea a crezut că poate păcăli Uniunea Europeană şi să obţină o finanţare directă, fără controlul Italiei, pentru a cheltui fondurile alocate după pofta lui şi a lui Adrian Năstase. Şarlatania a fost descoperită imediat şi italienii au atacat decisiv, compromiţând definitiv şansele aderării României la NATO, cel puţin în anul 2002. f) În fine, Franţa a renunţat să mai fie avocatul admiterii României în NATO din cauza neseriozităţii guvernanţilor de la Bucureşti şi a stângăciilor acestora.

Picătura care a umplut paharul a fost o gafă monumentală a delegaţiei militare române de cooperare cu forţele militare franceze. Românii au remis colaboratorilor francezi un document redactat în limba engleză, ceea ce a sfidat tradiţionalul orgoliu galic. Incidentul a fost adus la cunoştinţa tuturor oficialităţilor, inclusiv a Preşedintelui Franţei, care a indicat militarilor să nu colaboreze, în forţele de menţinere a păcii KFOR, cu militarii români care nu vorbesc limba franceză.

De asemenea, preşedintele Franţei a sugerat guvernanţilor să nu se pronunţe oficial cu privire la susţinerea candidaturilor pentru NATO.

5. La Summit-ul NATO de la Praga, analiştii politici prevăd o confruntare dură între S.U.A. şi Uniunea Europeană. Confruntarea de la Praga va viza următoarele domenii: a) S.U.A. doresc să transforme NATO într-o forţă de combatere a terorismului internaţional.

Uniunea Europeană refuză, pentru motive politice, economice şi strategice, să participe la atacarea Iranului, Irakului şi Coreei de Nord. Uniunea Europeană nu este de acord cu internarea teroriştilor în lagăre de exterminare de tip nazist, ci vrea tratarea acestora ca prizonieri de război, cu asigurarea tuturor garanţiilor procesuale. b) S.U.A. doresc ca NATO să conducă operaţiunile militare de combatere a terorismului internaţional, iar structurilor militare europene li se rezervă doar roluri secundare: menţinerea păcii şi reconstruirea statelor atacate, după încheierea conflictului militar. Europenii refuză rolul de subordonaţi ai S.U.A. c) Europenii doresc să-şi construiască o industrie de apărare competitivă, pentru a nu depinde de S.U.A.

Nord-americanii, din contră, solicită finanţarea programelor de înarmare a statelor europene cu armament sofisticat şi foarte scump, produs de industria lor.

6. Vizita lui Adrian Năstase în S.U.A. a fost interpretată ca o sfidare a Uniunii Europene. Demersurile lui Adrian Năstase la New York, în vederea obţinerii sprijinului Nord-Atlantic pentru aderarea României la NATO au fost percepute în cancelariile occidentale ca o sfidare a Uniunii Europene, întărindu-le hotărârea de a vota împotriva ţării noastre.

7. Partidul Naţional Liberal se pregăteşte să participe la guvernare, alături de P.S.D. Preşedintele P.N.L.,

Valeriu Stoica, a efectuat o vizită particulară la Paris, unde a fost primit de consilierii preşedintelui Franţei.

Vizita a fost aranjată de către consilierul P.N.L., Slăvoiu, fost vicepreşedinte la P.N.R., care are dublă cetăţenie, română şi franceză.

Valeriu Stoica a abordat cu interlocutorii francezi două aspecte: presiunile pe care trebuie să le facă Franţa asupra lui Ion Iliescu, pentru a accepta P.N.L. la guvernare,

şi relansarea lui Virgil Măgureanu în politică, ca o obligaţie pe care şi-o asumă, în contrapartidă, preşedintele liberal.

Doamnelor şi domnilor,

Acesta este documentarul pe care, repet, l-au elaborat specialiştii unui serviciu secret român. Trebuie să recunoaştem că nu e tocmai încurajator. Vă rog să nu-mi cereţi, deocamdată, să vă spun mai mult. N-am adăugat şi n-am tăiat nici un cuvânt.

Şi noi, cei de la Partidul România Mare, dorim aderarea la NATO şi la Uniunea Europeană, dar, pentru realizarea acestor aspiraţii, dumneavoastră, cei aflaţi acum la putere, trebuie să ţineţi seama de toate semnalele de alarmă. Cu Occidentul nu te joci. E foarte serios şi prudent, sancţionând orice greşeală, chiar aparent minoră.

Vă spune asta un om care a studiat în inima Occidentului şi ştie comportamentul vesticilor.

Am făcut public acest text şi din dorinţa de a nu-l vedea cumva difuzat pe Internet, în chip de Armagedon II, IV sau V, fiindcă nu anonimele rezolvă situaţia gravă în care se află ţara noastră, şi eu încă mai cred în funcţia conducătoare, primordială, a Parlamentului.

Vă mulţumesc pentru atenţie. *(Aplauze.)*

Şedinţa comună a Camerei Deputaţilor şi Senatului din 19 iunie 1996

. Audierea directorului Serviciului Român de Informaţii.

Domnule preşedinte,

Stimaţi colegi parlamentari,

Onoraţi invitaţi,

Într-o scrisoare deschisă adresată preşedinţilor celor două Camere ale Parlamentului, anunţam hotărârea mea de a nu participa la şedinţa Camerelor reunite, dintr-un motiv elementar, şi anume faptul că probele împotriva domnului Virgil Asztalos Măgureanu sunt atât de zdrobitoare, încât nu văd ce s-ar mai putea discuta.

Precizez încă o dată că nu am nimic personal împotriva directorului SRI, şi cu atât mai puţin împotriva instituţiei ca atare, pe care o consider o instituţie importantă şi necesară pentru România.

Am dorit, totodată, să uşurez munca Parlamentului şi să nu se transfere o chestiune atât de gravă, cum este cea a siguranţei naţionale, pe terenul minor al unui aşa zis conflict pe care l-aş avea eu cu domnul Virgil Azstalos Măgureanu ori cu SRI-ul. Precizez încă o dată că nu am nimic personal împotriva directorului SRI şi cu atât mai puţin împotriva instituţiei ca atare, pe care o consider instituţie importantă şi necesară pentru România.

Iată însă că desfăşurarea de până acum a lucrărilor Parlamentului m-a determinat să-mi schimb decizia, să-mi calc pe inimă şi să urc Dealul Golgotei, sau, cum spunea Eminescu într-un articol din "Timpul", "Să vin la Fabrica de palavre din Dealul Mitropoliei". *(Vociferări în sală)*

Într-un fel de raport... este vorba de Mihai Eminescu, am citat din clasici.*(Vociferări în sală)*

Într-un fel de raport, de-a dreptul ridicol, directorul SRI încearcă să scape iar basma curată din toate acuzaţiile care i se tot aduc de mai bine de 6 ani. Pe mine nu mă miră aroganţa acestui domn, el crede că Parlamentul nu are altă destinaţie decât să cadă în

extaz la modulațiile studiate ale vocii lui şi la fantasmagoriile cu care tot încearcă să prostească lumea.

De altfel, în urmă cu câtva timp, la Timişoara, domnul Virgil Asztalos Măgureanu a declarat cu martori: "În România, deasupra mea nu este decât Dumnezeu". Şi cum Dumnezeu este pedeserist, după cum declara un membru al comisiei parlamentare de resort, lucrurile s-au aranjat în familie.

În intervenția de astăzi, directorul SRI a comis câteva greşeli impardonabile, care îl descalifică din nou, dacă mai era nevoie. Astfel, el a spus că în jurul meu la conducerea Partidului România Mare ar fi luat naştere nişte structuri paramilitare şi informative care l-ar fi penetrat pe el. Adică pe SRI.

Chiar aşa, domnule Măgureanu? Nu ai reuşit deloc atunci când ai lansat aberația asta. Care din noi a participat la mascarada de proces şi la asasinarea lui Nicolae Ceauşecu în Sfânta zi de Crăciun a anului 1989? Eu sau tu? Cine se deghizase acolo în sala acelei cazărmi...*(Consternare în sală)*

…….. Da, da. Vorbeam ca între colegi, am fost colegi de facultate. Bun. *(Hohote de râs în sală)*

Cine se deghizase acolo în sala acelei cazărmi din Târgovişte în târgoveț care-şi parcase şi el căruța la popotă şi aştepta o stacană cu palincă pe gerul acela?

Cine a participat la organizarea băii de sânge din decembrie 1989 şi s-a luptat cu disperare să dispară apoi, şi aşa zişii terorişti şi probele, şi dacă era posibil ar fi aranjat să dispară şi crucile din cimitire?

Cine s-a dus val-vârtej în nord-vestul țării pentru a lua legătura cu Lazslo Tokes, cu colonelul Gheorghe Atudoroaiei şi cu alții pentru a face să se evaporeze orice urmă a amestecului străin, îndeosebi sovietic?

Cine a fost şef de rețea de informatori pe timpul securității staliniste şi căpitan de securitate? Dar şi lector al CC al PCR, schimbând vreo 5 identități? Eu sau dumneavoastră?

Da, noi avem câțiva militari în rezervă în conducerea Partidului România Mare, dar ei nu au nenorocit destine, ci au adus glorie țării. Generalul de MApN Traian Bândilă, un mare medic anestezist, generalul de MApN Teodor Paraschiv, care a contribuit în 1958 la scoaterea trupelor sovietice din România, generalul de poliție Valeriu Buzea, erou şi veteran al celui de-al doilea război mondial, colonelul doctor deputat Ioan Marinescu, colonelul doctor senator Ioan Cârciumaru şi mulți alții.

În privința domnilor Ilie Merce şi Toma Năstase, pot spune că ei sunt patrioți români. Dar de când este o ruşine să fi lucrat pentru serviciul secret al țării tale, în schimb ar fi o onoare să te afli în slujba unor puteri străine, de pildă, ca o idee, KGB-ul, sau alte puteri?

În ce priveşte penetrarea, situaţia este exact inversă, SRI-ul a tot încercat să pătrundă la noi în partid şi ne-a racolat unii foşti colegi, cum e acest procuror torţionar, Dan Ioan Mirescu, pe care noi l-am dat afară pentru trădare, afaceri de tip mafiot şi comportare de dezechilibrat mintal, iar SRI-ul l-a teleghidat imediat la ruşinea presei româneşti... *(Indignare în sală, vociferări*, *mirare)*-- ziarul, de zi, găinilor care nasc pui vii, "Evenimentul zilei", unde contra unui onorariu de 1,5 milioane de lei pe zi împroaşcă Partidul România Mare cu cele mai scelerate minciuni.

Doamnelor şi domnilor,

Actuala putere ne-a demonstrat că orice ar face domnul Virgil Măgureanu, de la fraudă până la crimă, nu i se poate întâmpla absolut nimic. Dimpotrivă, au fost daţi afară şi târâţi prin procese toţi ofiţerii de valoare care au încercat să-l înfrunte şi să ceară respectarea legilor. Generalul Dumitru Cristea şi Victor Marcu, pe care, stimaţi colegi, onorate domnule preşedinte Adrian Năstase, rog plenul să-i chemăm acum şi să-i audiem, pentru ca au ce spune, dacă dorim să aflăm adevărul. Au mai fost daţi afară şi coloneii Ioan Adamescu şi Petru Pele, chiar şi căpitanul Constantin Bucur. Acest căpitan nu a furnizat numai dovezi palpabile ale poliţiei politice de tip Gestapo, pe care a instaurat-o domnul Virgil Asztaloş Măgureanu, ci el s-a oferit chiar pe sine, ca dovadă vie. Consecinţa. Domnul director a declanşat o adevărată vânătoare împotriva curajosului căpitan, l-a lăsat fără pâine, l-a băgat în tribunalul militar, fără a ţine seama că acesta are doi copii mici de crescut şi nu are nici o vină decât aceea că refuză să mai tolereze "caracatiţa de tip Măgureanu".

Dacă Parlamentul, Justiţia şi celelalte instituţii fundamentale ale statului ar fi funcţionat normal, domnul Măgureanu, aici de faţă, ar fi fost dat afară chiar în ziua în care a minţit Parlamentul şi a încălcat art. 292 din Codul Penal.

Am auzit pledoariile domnilor Nicolae Ionescu Galbeni, Gheorghe Cristea, Vasile Matei, Costel Gheorghiu şi ale altora şi vreau să-i felicit din toată inima. S-au dovedit a fi oameni pentru care adevărul este mai presus decât relaţiile politice conjuncturale. *(Râsete în sală)*

Ce mai aşteptaţi, stimaţi colegi, oare îi are la mână domnul Măgureanu pe unii dintre noi? Fals în acte publice a făcut, avem dovezile aici, dar nu avem timp.

În contrabanda de ţigări "Bastos" şi maşini "Mazda" s-au implicat, aşa după cum au declarat public, mai mulţi ofiţeri SRI, în politică se amestecă cu brutalitate, ca dovadă doamna deputat Leonida Lari, căreia i-a propus în 1992 să candideze la preşedinţia României, iar mie, în 1992, mi-a propus să găsim un alt candidat împotriva lui Ion Iliescu. Astea sunt fapte pe care le recunosc şi pentru care voi mărturisi sub prestare de jurământ.

Mi-a cerut, de asemenea, am mai spus şi atunci, anul trecut, să-i cedăm lui postul de prefect de Constanţa. Pentru că am refuzat, iată că ne-a luat la ochi. Documente secrete a scos din arhive.

Oare câte nelegiuri trebuie să mai comită onorabilul domn Virgil Măgureanu?

În concluzie, Partidul România Mare solicită destituirea domnului Virgil Asztaloş Măgureanu, pe care îl considerăm un grav pericol pentru siguranța națională a României.

Dacă nu vom face aşa ceva, înseamnă că am ajuns mai rău decât Uganda şi, personal, cred că noi nici nu mai avem Parlament.

Vă mulțumim. *(Aplauze)*